החלטות הוועדה להטלת עיצום כספי– שנת 2023

כ"ג בניסן תשפ"ה

21 באפריל 2025

מקרה הפרה 1/2023

תיאור הנסיבות:

ביום 5.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון כשברשותו כספים בסך של 39,500 דולר ארה״ב (שווי כולל של 139,969 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 25,300 דולר ארה״ב (שווי כולל של 89,476 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 8.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב רוסיה נכנס לישראל יחד עם אשתו ושני ילדיו הקטינים במטרה לבצע עלייה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מחסכונותיו האישיים וממשכורותיו אותם המיר לדולרים ברוסיה. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הוא ומשפחתו עלו מרוסיה והכספים נועדו על מנת לשכור דירה ולהפקיד בבנק. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה** ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך מאחר והגיע יחד עם משפחתו סבר כי הסכום מתחלק ביניהם, כפי שמתאפשר ביציאה מרוסיה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 2/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.12.22 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 2,840 ש"ח, 1,000 דינר ירדני ו-5,100 דולר ארה"ב (שווי כולל של 25,692 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 980 דינר ירדני ו- 2,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של 13,626 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בתשאול קצר ע"י בודק המכס מיום 29.12.22 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, איש עסקים העוסק בשיווק תרופות ומכשירים רפואיים, היה בדרך לצאת מהארץ לטייוואן לחופשה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מקורם בהכנסות מהעסק שבבעלותו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הוא ומשפחתו היו בדרכם לחופשה בטייוואן והכסף נועד להוצאות החופשה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען בתשאול שנערך לו במעבר הגבול כי הכיר את חובת הדיווח וגם דיווח בעבר אך הפעם לא עשה זאת מאחר ודיבר בפלאפון ומדובר בטעות שמקורה בתום לב. בדיון שהתקיים בפני הוועדה, טען המפר כי יצא מהמעבר רק כדי לעשן סיגריה והתכוון לחזור למעבר לדווח על הכספים. הוועדה דיברה עם עובדי המכס שנכחו במקום והשתכנעה כי המפר יצא מהמעבר ולא דיווח וכן כי לא היה בידו טופס דיווח מוכן.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 3/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,350 ₪, 550 דינר ירדני ו- 14,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 55,602 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,350 ₪, 550 דינר ירדני ו- 10,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של 43,577 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 8.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל משרד תיירות "שעוסק" בנסיעות לירדן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי חלק מהכספים הם שלו, מחסכונות מעבודתו וחלק מהכספים הם מלקוחות. יעד הכספים הוא בילוי בירדן וכן תשלום מקדמה לספק ירדני לגבי חדרים במלונות והופעה של זמר לבנוני. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו לגבי מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה את השלטים מכיוון שמיהר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, זאת בייחוד כאשר מדובר באדם העוסק בתחום התיירות ועובר בתדירות גבוהה במעברי הגבול.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 4/23

תיאור הנסיבות:

ביום 9.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 11,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של 39,964 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של 27,939 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 9.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל קונדיטוריה ובית קפה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי חלק מהכסף (סך של 2,000 דולר) שלו ושאר הכספים שייכים לשלושת החברים שלו עמם יצא לירדן. בנוסף, המפר טען כי רק 2,000 דולר מכל הכסף הם שלו. יעד הכספים הינו להוצאות בטיול המשותף עם החברים בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח על סך 12,000 ש"ח וסבר כי חובת הדיווח כמו בנתב"ג על סך 50,000 ש"ח. כמו כן, המפר לא ראה את השלטים.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 5/23

תיאור הנסיבות:

ביום 5.1.23 המפרה לכאורה נעצרה לשם חקירה במשטרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה והעלמת ראיות בתיק של סחר בבני אדם. לפני כן, באותו היום, במהלך חיפוש שנערך על פי צו בית משפט בדירתה של המפרה לכאורה, נתפסו כספים בסך של 625 יורו, 55,500 שקל, 20 לירות שטרלינג ו- 5,201 דולר ארה"ב (שווי כולל של 76,336 ש"ח). בחקירתה במשטרה טענה המפרה לכאורה כי את הכספים שנתפסו היא הביאה עמה מרוסיה ביום 31.1.22, וזאת מבלי שדווחה עליהם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפרה.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפרה, תושבת רוסיה הגיעה לישראל ביום- 31.1.22 באשרת כניסה לתיירים. במסגרת חיפוש על פי צו של המשטרה בביתה של המפרה, ביום 05.01.23 נתפסו כספים בשווי כולל של 76,336 ש"ח.

4. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר ימ"מ מיום 05.01.23. ביום כינוס הוועדה (ומספר ימים לפני כינוס הוועדה), נעשו מספר ניסיונות ליצור קשר עם המפרה על מנת לזמנה לוועדה, לקבל את גרסתה ולהתרשם ממנה. המפרה לא ענתה לשיחות טלפוניות ולהודעות שנשלחו אליה.
לעניין מקור הכספים טענה המפרה לאורך כל חקירתה במשטרה כי את הכספים נשוא הדיון היא הביאה עמה מרוסיה ביום 31.1.22 וזאת מבלי שדווחה עליהם. לדבריה, את הכספים הביאה מרוסיה (בדולרים ויורו) והמירה בישראל בצ'יינג'. בנוסף, המפרה טענה כי חלק מהכספים היא משכה באמצעות כרטיס האשראי שלה. לדבריה, היא משכירה דירות במדינות שונות, טענה שהיא מבוססת כלכלית ועבדה כשכירה.

5. המפרה לא הציגה כל אסמכתא שהיא, ולו לכאורית, כגיבוי לטענתה, כי הכספים נמשכו מחשבונה. כמי שטוענת שהיא מקבלת כל חודש (או כל תקופה מסוימת) דמי שכירות, מצופה היה כי תציג מסמכים רלוונטיים שיוכלו לתמוך בטענותיה או לכל הפחות אסמכתא כלשהי לעצם קיום הדירות או אישור על תשלום שמופקד בקביעות לחשבון הבנק. לשאלות החוקר היכן עבדה המפרה בשנים האחרונות, השיבה כי אינה זוכרת. בהעדר כל אסמכתא כזו, התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר מקורם הלגיטימי של הכספים.
אשר ליעד הכספים טענה המפרה כי הם למטרת ניתוח אסתטי שהיא תכננה לבצע בישראל באמצעות תשלום במזומן. לטענתה, לא ביצעה את הניתוח כי התחרטה.

7. המפרה לא הציגה הצעת מחיר כלשהי או אסמכתא אחרת לגבי כוונתה לבצע את הניתוח הנטען. יתרה מכך בחקירתה טענה כי אף לא יצרה קשר עם אף מרפאה לאחר שהגיעה לישראל מאז ינואר 2022. בנסיבות אלו, הוועדה התקשתה להשתכנע בדבר יעדם הלגיטימי של הכספים.
לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח. עוד טענה המפרה בחקירתה כי בשנים אחרונות ביקרה במדינות שונות וטיילה רבות. לעניין זה, יצוין תחילה כי מצופה מאדם הנוהג לטוס באופן תדיר שיכיר את חובת הדיווח (שאינה ייחודית למדינת ישראל) ויעיין בשלטים הפזורים ברחבי נתב"ג במספר שפות. מעבר לכך, בנסיבות אלה, בהן נשאה המפרה סכום כסף משמעותי במזומן, מחובתה היה, לכל הפחות, לברר אם קיימת חובת דיווח ולנהוג על פיה.

8. הוועדה שקלה גם את נסיבות תפיסת הכספים (שכאמור נתפסו במהלך חיפוש לפי צו בית משפט שניתן על בסיס חשדות למעורבות בעבירות חמורות). אי מתן הסברים מספקים והימנעותה של המפרה מלהמציא מסמכים או אסמכתאות לגבי סכום לא מבוטל של כסף מזומן שנמצא ברשותה, מחזקים את כוונתה להימנע מלדווח.

9. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק בסעיף 9 לחוק, חובת דיווח <u>מוחלטת</u> על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

8. חשיבותו של משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון הוכרה על ידי בית המשפט העליון, שקבע באחת הפרשות כך:

*"...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לענייננו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד" (ע"א 9796/03 **חביב שם טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 (2005)).*

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, **או עד פי חמישה** מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. לשם שלמות התמונה נוסיף ונציין, כי המדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט היא מדיניות של החמרה בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, והיא מכוונת למנוע מצב בו "ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 1-08 **פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים** (לא פורסם, 6.5.09). כן ראו: עש"א (ת"א) 28385-02-11 **בלווי נ' מדינת ישראל, הוועדה לעיצום כספי** (לא פורסם, 1.6.2011)).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה אשר חמורות במיוחד. היקף הפרה הלא מבוטל, הנסיבות בהן נתפסו הכספים אצל המפרה, אי קבלת גרסותיה לעניין מקורם ויעדם החוקי של הכספים אשר לא גובו באסמכתאות כלשהן. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפרה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי **בסך כלל הכספים שנתפסו, 625 יורו, 55,500 שקל, 20 לירות שטרלינג ו- 5,201 דולר ארה"ב, כשווים בשקל חדש על פי השער היציג, ביום תשלום העיצום הכספי בפועל**.
14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 6/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 9.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה בן גוריון כשברשותו כספים בסך של 18,250 דולר ארה״ב ו- 4,060 יורו (שווי כולל של 79,856 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,250 דולר ארה״ב ו- 3,920 יורו. (שווי כולל של 29,816 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק המכס מיום 9.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הגיע לישראל מרוסיה עם אשתו ובנם במסגרת תהליך עלייה. לדבריו עובד כיועץ פרסום ומנהל פיננסי של חברות שחלקן בבעלותו. אשתו אנליטית של מערכות דאטה בחברת היי-טק.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי בתקופת הקורונה הוא החל למשוך כספים מחשבונות הבנק שלו מאחר ובתקופת הקורונה הכל היה בחוסר וודאות והוא לא ידע מה יהיה עם הבנקים. הכספים נמשכו הן מחשבונו והן מחשבון של אשתו. לטענת המפר הכספים יועדו לצורכי מחיה בארץ, תשלום שכירות לדירה ורכישת רכב. המפר הציג בחקירה מסמכים בדבר משיכת כספים מחשבונות הבנק הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח וכי טרם הגעתם לישראל בדק באתר האינטרנט הממשלתי (gov.il) ומצא כי סף הדיווח הוא 50,000 ש״ח **לאדם**. המפר טען כי מאחר ונכנס לישראל יחד עם אשתו ובנם, סבר שבחלוקה לשלושה אנשים, סכום הכסף שברשותם לא עולה מעל סף הדיווח. המפר הוסיף שביציאתם מרוסיה הסף הקבוע בחוק מתייחס לכל אדם בנפרד.
7. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים אף שהיא בין קרובי משפחה, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש <u>במטרה שלא יהיה דיווח</u> לפי החוק <u>או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון</u> מהווה עבירה פלילית.
8. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע״א 9796/03 **חביב שם טוב ואח׳ נ׳ מדינת ישראל**, פ״ד נט(5), 397 קבע ביהמ״ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים

קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

9. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. המפר ביקש את התחשבות הוועדה לאור הנסיבות המיוחדות אליהן נקלעו ברוסיה. מדובר בכסף שנועד להשתקעות בישראל.

12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.

13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.

14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 7/23

תיאור הנסיבות:

בסמוך למועד כינוס הוועדה, פנה המפר לכאורה באמצעות נציגה ממשרד הקליטה למשרדי המכס וביקש להצהיר על הכספים. לדבריו, ביום 29.6.22, נכנס לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך של 60,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 205,200 ש"ח), ללא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

בעקבות הפרת הדיווח לכאורה, הוחלט לזמן את המפר לכאורה לטעון בפני הוועדה לעיצום כספי.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. מדובר בעולה חדש מאיראן, אשר מימש את כל נכסיו, נמלט מהמשטר האיראני והגיע לישראל כשברשותו סכום של 60,000 דולר ארה"ב במזומן. לטענתו עבר במסלול הירוק, ללא שידע שקיימת חובת דיווח על כספים.

2. לאחר שהתבקש המפר לכאורה להניח את דעתם של חברי הוועדה בדבר הימצאותם של הכספים, המציא המפר לכאורה לוועדה תצהיר ותצלום של הכספים. דבריו גובו על ידי נציגת משרד הקליטה אשר ליוותה אותו בתהליך העלייה.
3. בנסיבות אלו, קובעת הוועדה כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
4. גרסתו נשמעה בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית אשר תורגמה על ידי נציגת משרד הקליטה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי נכנס לישראל על פי אשרת עולה לאחר שעלה מאיראן שבה שורר משטר מוסלמי קיצוני. באיראן עבד כשכיר בחנות לממכר בגדים. המפר טען כי מכר כל רכושם וחסכונותיהם שלו ושל אשתו באיראן לפני עליתם לארץ. את המטבע האיראני המיר לדולרים. היות ולא ניתן להעביר את הכספים דרך מערכת הבנקאית, העביר את הכספים בשיטת חוואלה לתורכיה ומשם הביאם במזומן לישראל. דבריו גובו על ידי נציגת משרד הקליטה שליוותה אותם בתהליך העלייה.
6. באשר ליעד הכספים, טען המפר כי הם לצורכי מחיה ומגורים בישראל.
7. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין מקור ויעד הכספים ומצאה אותה מהימנה וזאת בהתבסס על אסמכתאות שהוצגו אשר גובו על ידי נציגת הקליטה שליוותה אותם בתהליך העלייה המורכב שלהם.
8. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח והוא אינו יכל להבין את השילוט המפרט את חובת הדיווח ואת אופן הדיווח שבנתב"ג שכן אינו מבין אף אחת מארבע השפות שבשילוט. בעקבות העדר היחסים בין איראן לישראל לא יכל המפר להעביר את הכספים דרך המערכת הבנקאית ולכן נאלץ להביא את הכספים במזומן תוך סיכון רב.
9. המפר באמצעות נציגת הקליטה ביקש את התחשבות הוועדה לאור נסיבות מיוחדות של המקרה. מדובר בעולה חדש מאיראן שנמלט ממשטר קיצוני לאחר שמכר את כל נכסיו. את גרסותיו תמך במסמכים, המפר התייצב מיוזמתו למכס לאחר שנכנס לישראל.
10. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה לקולא את הנסיבות המיוחדות של המקרה ואת נסיבותיו האישיות של המפר, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו. כן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי של ההפרה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.

14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 8/23

תיאור הנסיבות:

ביום 9.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 100,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 353,660 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 100,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 353,660 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 9.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי מתגורר בפזורה הבדואית, עובד בשמירה באזור הדרום, אב לשלושה ילדים.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי מקורם של הכספים במכירת כבשים וגמלים שהיו בבעלותו. את הכספים המיר לדולרים בשוק הבדואי בבאר שבע. המפר לא הסכים למסור את פרטי החלפן, מהחשש שזה יסכן אותו.
6. המפר לא הציג כל אסמכתא שהיא, ולו לכאורית, כגיבוי לטענתו כי הכספים אכן התקבלו ממכירת כבשים וגמלים. מצופה היה כי יציג בפני הוועדה תימוכין כלשהם למכירה הנטענת, ולכל הפחות, אסמכתא בדבר המרת כספים. המפר לא מסר שמות של קונים או אנשים נוספים שהיו עדים למכירה או הוכחה כלשהי לעצם קיום הגמלים והכבשים. בהעדר כל אסמכתא כזו, התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר מקורם הלגיטימי של הכספים.
7. אשר ליעד הכספים, המפר טען כי הם נועדו לצורך הימורים בעקבה בדירה פרטית כלשהי מבלי שפירט מעבר. המפר הסביר כי הוא נוהג לצאת לירדן כל חודשיים, על מנת להמר בסכומים נמוכים עד 12,000 ש"ח בדירות פרטיות, ושהוא מכור להימורים. המפר לא מוכן היה למסור פרטים מזהים על מקומות ההימורים בטענה כי "אינו מלשין".
8. הוועדה בחנה את גרסתו ומצאה אותה כלא סבירה בנסיבות העניין. הגרסה כי מכר את כל העסק, המיר את התמורה שהתקבלה לסכום עגול של 100,000 דולר והחליט להמר על סכום כה משמעותי בדירה פרטית כלשהי בעקבה, אינה הגיונית. בהעדר אסמכתא או עדות תומכת כלשהי התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר יעדם הלגיטימי של הכספים.
9. זאת ועוד העובדה שהכסף הוסלק בתוך תא של פילטר אוויר של הרכב, בצורה שהקשתה על זיהויו, מובילה למסקנה כי המפר ניסה למעשה להבריח את הכסף. התנהלות זו מעוררת ספק כבד לגבי חוקיות מקור הכספים ויעדם.

10. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אי הדיווח מקורו בטעות בתום לב. לדבריו חשב בטעות שאין דרך חוקית להוציא מישראל כסף מזומן בסכום שמעל 12,000 ש"ח ולא הכיר את האפשרות לדווח. לדבריו, טעה לחשוב שהסף של 12,000 ש"ח המופיע בשילוט במעבר גבול, קובע איסור להוציא כספים שמעל הסף. לו ידע שניתן לדווח על הכספים ולהעבירם באופן חוקי, היה עושה זאת.
11. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. הוועדה קבעה כי על המפר הייתה מוטלת החובה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר בנוגע לחובת הדיווח ובנוגע לסכום הכספים ברשותו.
12. בנסיבות אלו בהן המפר עובר במעבר כל חודשיים ומודע לעצם קיומם של השלטים המסבירים על חובת הדיווח, ובפרט כשהוא נושא כספים בסכום גבוה במיוחד, מצופה היה כי יטרח, לכל הפחות, לברר אודות חובות בכל הנוגע להעברת כספים במעברי הגבול.

13. בנוסף לעניין נושא המודעות יצוין כי, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
14. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העברות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
15. במקרה דנן, המפר אשר הסליק כספים ללא הסבר המניח את הדעת למקורם ו/או ייעדם ומבלי להצהיר עליהם, למעשה מימש את חשש הרשויות מהלבנת הון באמצעות העברת מזומן במעברי גבול, חשש עמו נועדה חובת הדיווח להתמודד. בפעולותיו אלו סיכל המפר את מטרת החוק ותרם לסיכוני הלבנת הון איתן מתמודדת המדינה.
16. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון למאבק בפשיעה קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 **חביב שם טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 (2005):

    a. *"...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לענייננו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".*

17. חשיבותו של משטר הדיווחים משתקפת בפסיקת בתי המשפט לפיה יש להחמיר בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, ויש למנוע מצב בו "ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום עיצום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 1/08 **פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים** (לא פורסם, 6.5.2009); כן ראו: **עש"א (ת"א) 28285-02-11 בלווי נ' מדינת ישראל, הוועדה להטלת עיצום כספי** (לא פורסם, 1.6.2011)).

18. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

19. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

20. הוועדה סבורה, כי ראוי וסביר במקרה זה לאור נסיבותיו החמורות ולאור סכום ההפרה הגבוה שבו מדובר והאופן שבו הוסלקו הכספים, להטיל עיצום כספי משמעותי, על מנת למנוע מצב בו ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח, תוך נטילת הסיכון לתשלום עיצום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור.

21. בבואה לקבוע את גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את נסיבות המקרה שהינן חמורות במיוחד. המפר נתפס מסליק ברכבו סכום כסף משמעותי, בצורה שהקשתה על גילויו והיקף ההפרה משמעותי אף הוא. גרסתו לעניין מקור או יעד הכספים לא גובו באסמכתאות כלל. בנסיבות אלה הוועדה החליטה שלא לקבל את גרסת המפר לעניין מקור ויעד הכספים. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפר.

22. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **200,000 ש"ח**.

23. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

24. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 9/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 47,240 ש"ח, מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 35,240 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 11.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כסוחר לפריטי יד שנייה בעיר עזה ובנוסף קיימות בבעלותו שתי חנויות.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי המדובר בכספים אישיים שלו שיועדו לצורך רכישת סחורה עבור עסקו. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. זו הפעם הראשונה שעבר במעבר זה ולא שם לב לשילוט לעניין חובת הדיווח.
   הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 10/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 7,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 25,016 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של 12,866 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 12.1.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל פיצוציה במודיעין עלית.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שהגיע לטאבה במטרה לשחק בקזינו עם. את הכספים לצורך המשחק משך במצרים באמצעות כרטיס אשראי שלו. לדבריו, הכספים שנתפס עימם בכניסה לישראל בסך 7,000 דולר ארה"ב הרוויח בקזינו בטאבה. לתימוכין המפר הציג אישורי משיכה מהחשבון וקבלות זכיה. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, המפר טען שלא הבחין בשילוט על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 11/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,300 דינר ירדני ו- 2,300 ש"ח (שווי כולל של 34,039 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,900 דינר ירדני ו- 1,800 ש"ח (שווי כולל של 21,448 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 12.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כמזלגן במפעל עופות "עוף עוז". לעניין **מקור הכספים ויעדו**, המפר טען שהרוויח את הכספים מעבודתו במפעל והם יועדו לצרכי נסיעתו לירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר שחובת הדיווח היא רק ביחס לכניסה לארץ. כמו כן, טען כי לא ראה את השלטים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר יצא עם כספים מישראל מבלי להצהיר על הכספים שברשותו, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 12/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 16,750 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,750 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 15.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כטבח במסעדה ביישוב "תמרה".
5. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען כי את הכספים הרוויח מעבודתו כטבח והם נועדו לפרנסת משפחתו. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. וכי לא ראה את השלטים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 13/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 17.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 1,500 דינר ירדני, 3,850 דולר ארה"ב ו- 1,500 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 21,942 ש"ח), וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,942 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 17.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, פרופסור לביוכימיה באוניברסיטת "אל אזהר" ובנוסף, סוכן של חברת "יעקובי" בעזה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שאת הכספים הרוויח מעבודתו. לעניין יעד הכספים המפר טען כי הם מיועדים לנסיעתו וחלק מהכספים מיועדים לביתו עבור מתנה ליום הולדתה. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. וסבר שמאחר שהוא נסע עם אשתו כזוג אז הם אינם עומדים ברף המחייב דיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר יצא עם כספים מישראל מבלי להצהיר על הכספים שברשותו, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>900 ש"ח בלבד</u>**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה- 14/23 לחץ או הקש כאן להזנת טקסט.

תיאור הנסיבות:

ביום 18.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 7,350 דולר ארה"ב ו- 4,600 ש"ח (שווי כולל של 29,789 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,100 דולר ארה"ב (שווי כולל של 17,478 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 18.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עוסק כעצמאי בתחום השיפוצים ובבעלותו שתי דירות בבת ים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי 22,000 ש"ח מתוך סך הכספים מקורם במשיכות מחשבונו הפרטי. יתר הכספים מקורם במשיכה מחלפן כספים בחולון. המפר הציג לחוקרים, באמצעות האפליקציה בטלפון הנייד שלו, את המשיכות שבציע מחשבונו. המפר טען כי הכספים שהיו ברשותו בעת הכניסה לישראל הם הכספים שנותרו מהימוריו בקזינו.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טיעוניו של המפר לעניין מקור הכספים ויעדם.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען כי לא ראה את השלטים על חובת הדיווח. המפר טען כי יצא מישראל ערב קודם לכן כאשר ברשותו סך של 4,000 דולר ו-6,000 ש"ח. המפר בילה בקזינו וחזר למחרת עם הכספים שנותרו לו.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן, הוועדה לוקחת בחשבון במסגרת שיקוליה את העובדה שהמפר הפר את חובת הדיווח פעמיים, גם ביציאה מהמדינה וגם בכניסה אליה.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 15/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,400 דולר ארה"ב ו- 2,000 ש"ח (שווי כולל של 20,506 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של 8,225 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 18.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הוא נכה צה"ל ואינו עובד. המפר טען כי יצא למצריים לטובת בילוי בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי לגבי הדולרים - מדובר בכספים שנשארו לו מטיול לבטומי מלפני כחודש, שם לטענתו הפסיד סך של 15,000 דולר. לגבי השקלים – המפר טען כי מדובר בכספי הלוואה.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה את השלטים הפזורים במעבר הגבול.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני,

אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד** בעקבות נסיבות אישיות.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 16/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 3,500 דולר ארה"ב, 1,000 אירו ו- 11,000 ש"ח (שווי כולל של 26,710 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,300 דולר ארה"ב ו- 900 אירו (שווי כולל של 14,653 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 18.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו עצמאי, בעל קווי חלוקה של חברת "תנובה". המפר טען כי יצא למצרים לטובת בילוי בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, המפר טען כי הוא יצא מישראל לטאבה ערב קודם כאשר ברשותו סך של 10,000 ש"ח, שמקורו בגביית כספי לקוחות עבור סחורה שסיפק, וכן כספים אישיים בסך 1,000 אירו ו-1,900 דולר שמקורם במשכורתו. המפר טען כי השתמש בכספיו האישיים למשחק

בקזינו וכי הכספים שהיו ברשותו בעת כניסתו חזרה לישראל הם כספים שזכה בקזינו, למעט כספי הלקוחות בסך 10,000 ש״ח.

6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טיעוניו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חוק איסור הלבנת הון, אך סבר כי חובת הדיווח עומדת על 50,000 ש״ח בדומה לנתב״ג. המפר טען כי הגיע לאילת למטרת חלוקת סחורה ללקוחות וגביית תשלומים בהתאם, וכי הצטרף לחבריו בספונטניות לביקור בקזינו בטאבה. המפר טען כי אילו היה יודע על חובת הדיווח היה מפקיד את כספי הלקוחות בחשבונו, או לחילופין היה מדווח במעבר.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש״ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 17/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 11,000 דולר ארה״ב (שווי כולל של 37,698 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,400 דולר ארה״ב (שווי כולל של 25,360 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 18.1.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל חברת פרסום ויבואן של מוצרי צריכה מטורקיה. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען שחלק מהכספים היו בביתו מנסיעות קודמות וחלק משך מחשבון הבנק שלו. לדבריו, נסע לטורקיה לקנות סחורה לעסקו.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא ידע כי קיים שוני בסף הדיווח בין מעברי גבול שונים. לדבריו, סבר כי חובת הדיווח היא כמו בנתב"ג, מעל הסף של 50,000 ש"ח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 18/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 18.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,250 דולר ארה"ב ו- 7,400 ש"ח (שווי כולל של 21,965 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 700 דולר ארה"ב ו-7,400 ש"ח (שווי כולל של 9,799 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 18.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אשר עובד כמנהל חשבונות, יצא לירדן לנופש.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר שמקור הכספים במשכורות שחסך ושמר בביתו ויעדם הוא הנסיעה והבילוי בירדן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי חשב שחובת הדיווח עומדת על סך של 50,000 ש"ח בדומה לנתב"ג. כמו כן, טען המפר כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>1,000 ש"ח בלבד</u>**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 19/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל לעזה דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 8,455 אירו, 600 דולר ארה"ב, 277 דינר ירדני ו- 400 ש"ח (שווי כולל של 35,212 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,425 אירו,500 דולר ארה"ב ו-270 דינר ירדני (שווי כולל של 23,176 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 19.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו אזרח ירדני והבעלים של עשר חנויות של מוצרי חשמל, בעל זיכיון בלעדי למכירת מחשבי Lenovo ו-HP בירדן, שני מפעלים וחברה המייבאת מוצרי חשמל לספקים ברצועת עזה. במועד ההפרה, הגיע יחד עם אשתו על מנת לבקר את משפחתה של אשתו בעזה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים שייכים לו ולאשתו וייעדם הוא מימון הביקור המשפחתי.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טיעוניו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען המפר כי הוא אדם מבוגר ולא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,300 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 20/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 17,135 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של 4,798 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 23.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו עורך דין אזרחי מזה שלושים שנה. המפר טען כי יצא יחד עם אשתו וילדיו לחופשה בטאבה.
5. לעניין מקור הכספים ויעד הכספים, המפר טען שיצא עם 2,000 דולר ארה"ב שמקורם בעבודתו ויועדו למימון החופשה המשפחתית. המפר טען כי יתרת הכספים מקורם בזכייה בקזינו.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח וכי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **450 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 21/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל התעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך של 34,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של 119,499 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 20,280 דולר ארה"ב (שווי כולל של 69,439 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו מיום 24.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו תושב ארה"ב, והגיע לישראל, יחד עם ארבעת ילדיו ושבעת נכדיו על מנת לחגוג לבנו בר מצווה.
5. לעניין מקור הכספים ויעד הכספים, המפר טען שהכספים מקורם במשכורתו וחסכונות משפחתיים ויעדם הוא מימון חגיגות בר המצווה של בנו.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 22/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 12,450 דולר ארה"ב, 100 אירו ו- 3,600 ש"ח (שווי כולל של 46,601 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,050 דולר ארה"ב ו- 3,600 ש"ח (שווי כולל של 34,588 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס ביום 24.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו מהנדס, קבלן בניין ובעל חברה לכוח אדם וחברת בנייה. המפר טען כי יצא לירדן לטובת נופש.
5. לעניין מקור הכספים ויעד הכספים, המפר טען כי הוא משך את הכספים מחשבון הבנק שלו טרם נסיעתו וכי יעדם הוא מימון החופשה בירדן.

6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 23/23

תיאור הנסיבות:

ביום 26.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,300 דולר ארה"ב ו- 300 אירו (שווי כולל של 19,261 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,800 דולר ארה"ב ו- 200 אירו (שווי כולל של 6,906 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 26.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד בחברת "כיל תעשיות", יצא למצרים ליום אחד למטרת משחק בקזינו.
5. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען שהכספים הינם מחשבון הבנק שלו ומהלוואה שלקח מחברים ומחברת "אמריקן אקספרס" לטובת משחק בקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור הכספים ויעדם.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען בפני הוועדה כי ראה את השילוט אבל חשב שהכוונה היא ל-12,000 דולר ולא לשקלים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 24/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.1.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 9,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 30,816 ש"ח), מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של 18,490 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י בודק המכס מיום 28.1.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, נזירה המתנדבת כאחות בבית חולים האיטלקי בחיפה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפרה טענה שהכספים הם מקופת המסדר ותרומות שנאספו מאזרחים ומיועדים לעזרה לנזקקים בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח. כמו כן, המפרה טענה כי לא ראתה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 25/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 28.1.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 6,550 דולר ארה"ב (שווי כולל של 22,427 ש"ח), מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 10,272 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י בודק המכס מיום 28.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה היא נזירה המתנדבת בבית חולים האיטלקי בחיפה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפרה טענה שהכספים הם מקופת המסדר ותרומות שנאספו מאזרחים והם מיועדים לעזרה לנזקקים בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין זה מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח. כמו כן, המפרה טענה כי לא ראתה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **<u>1,000 ש"ח בלבד</u>**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 26/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 23,200 ש"ח, מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,200 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 28.1.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר נסע למצרים למטרות בילוי עם קרוב משפחתו, מוסא אלצענא. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען שסך של 13,000 ש"ח הוא מחשבון הבנק שלו והשאר של קרוב משפחתו שעמו נסע. הוועדה קיבלה מ
5. לעניין **נסיבות ההפרה**, המפר התייחס לשאלות הבודקים במכס לעניין העבודה שהכספים היו מתחת לריפוד הדופן בתא המטען של הרכב. לטענתו, אמר לפקיד המכס שיש כסף באוטו וכן טען שהכספים הוחבאו על מנת שלא יגנבו אותם בצד המצרי.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 27/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,900 דולר ארה"ב, 2,700 אירו ו- 5,300 ש"ח (שווי כולל של 35,528 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב ו- 2,600 אירו (שווי כולל של 23,351 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 28.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו עצמאי בעל עסק לחומרי בניין, אשר יצא לטאבה ליום אחד למטרת משחק בקזינו.
5. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען שחלק מהכספים הם מחשבון הבנק שלו וחלקם הרוויח בקזינו בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר שהחובה כמו בנתב"ג על סך 50,000 ש"ח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, בייחוד נוכח העובדה שהוא מרבה לעבור במעבר זה.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 28/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 18,150 אירו (שווי כולל של 67,396 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,200 אירו (שווי כולל של 15,596 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 30.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי בעל עסק לייצור ציוד דנטלי.
5. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען שסכום של כ-15,0000 מקורו בהחזר הלוואה מחברה ביוון והשאר הכסף שלו. המפר הסביר בדיון בפני הוועדה כי הלווה את הכסף במספר מועדים שונים וכעת הוא ביקש לקבל את הסכום בחזרה ולשם כך טס ליוון. הוועדה קיבלה מחמת הספק את הסבריו של המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לפני שנכנס לישראל בדק באינטרנט לגבי חובת הדיווח, אך מצא כי סף הדיווח עומד על סך של 100,000 ש"ח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק באתר רשמי טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 29/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.1.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,230 דינר ירדני, 400 דולר ארה"ב ו- 5,800 ש"ח (שווי כולל של 42,070 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,700 דינר ירדני, 400 דולר ארה"ב ו- 5,800 ש"ח, (שווי כולל של 29,858 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 30.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עובד בחברת "עפר השרון" השייכת לבנו, יצא לירדן למטרת השתתפות בלוויה של קרוב משפחה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שחלק מהכספים היו בביתו ובמעבר המיר אותם לדינר ירדני. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים להלוויה של קרוב משפחה שלו בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את הסברי המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה**, המפר טען כי אינו מודע לחובת ההצהרה. כמו כן, אינו יודע לקרוא לכן לא התייחס לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 30/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.1.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של, 8,100 דולר ארה"ב ו- 1,400 ש"ח (שווי כולל של 29,135 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 17,120 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 30.1.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ארה"ב, בעל חברה לציוד רפואי.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שמקור הכספים הוא מחשבון הבנק שלו בארה"ב, מעבודתו ואת הכסף הישראלי הוא החליף בירדן. הוא הגיע לישראל לבקר את משפחתו לאחר שאביו נפטר לפני חודשיים, ונסע ליומיים לירדן על מנת לבקר חבר.

6. לעניין **נסיבות ההפרה**, המפר טען כי חשב שחובת ההצהרה במעבר הגבול היא מעל לסכום של 50,000 ש״ח, בדומה לנתב״ג וכי לא ראה את השילוט במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר גם יצא עם הכספים מישראל מבלי להצהיר עליהם, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 31/23

תיאור הנסיבות:

ביום 01.02.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 5,580 דינר ירדני ו- 1,600 ש״ח (שווי כולל של 28,757 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,100 דינר ירדני ו- 1,600 ש״ח (שווי כולל של 16,687 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 1.2.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, מנכ"ל עמותת "דיאלה", המפעילה בתי ספר לחינוך מיוחד ושייכת למשרד החינוך. בנוסף, יש בבעלותו קנטרי קלאב במג'ד אל כרום.
5. לעניין מקור הכספים ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים מקורם מחסכונותיו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הוא ואשתו נסעו לטייל בירדן. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא ידע שיש שוני בספי דיווח במעברי גבול שונים בישראל וסבר כי סף הדיווח היא כמו בנתב"ג על סך 50,000 ש"ח. בנוסף, טען המפר כי לא שם לב לשלטים הפזורים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61)א() 4 (לחוק העונשין, התשל"ז- 1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה) כאמור בתקנה 12 לתקנות.
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,600 ₪ בלבד.**
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

מקרה הפרה 32/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,700 אירו ו- 9,100 ש"ח (שווי כולל של 19,241 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,200 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 2.2.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, מורה וממלא מקום של ראש עיריית שפרעם.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי מקור הכספים ממשכורתו. לגבי מעטפה שנמצאה בכיסו (על סך 2,700 אירו) טען המפר כי המעטפה נמצאת עליו כל הזמן, הוא מעביר אותה מכיס לכיס בנסיעותיו השונות, ואף לא ספר כמה בדיוק כסף יש בתוכה. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם מיועדים לטיול בעמאן. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה את השילוט המורה על כך.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 33/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 5.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 31,550 דולר ארה"ב (שווי כולל של 109,011 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 31,550 (שווי כולל של 109,011 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 5.2.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר איש עסקים אמריקאי ובעל עסקים ברמאללה (כגון בתי מרקחת מחסני תרופות וסופר-מרקט).
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מקורם בעבודתו בארה"ב. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהם נועדו לכיסוי המחאות שנתן בעבור קניית אדמות וחנויות ברמאללה. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים, שנתמכו באסמכתאות מפורטות,.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק ואי הדיווח נעשה בתום לב. לדבריו, טעה לחשוב שהמסלול האדום היה סגור, לא ראה שם עובד מכס והתרשם שמכונת הבידוק לא עבדה. לפיכך עבר במסלול הירוק. בנוסף, טען המפר כי לא דיווח בארה"ב מאחר שלא פנו אליו ושאלו אותו אם מעוניין להצהיר.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. בנסיבות המקרה, אין הוועדה יכולה לקבל טיעון של "חשבתי שמסלול האדום סגור" מאיש עסקים מנוסה המודע לחובת ההצהרה.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הלא מבוטל של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, את והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ואת מודעותו לחובת הדיווח.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **10,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 34/23

תיאור הנסיבות:

ביום 5.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה בן גוריון כשברשותו כספים בסך של 15,600 דולר ארה״ב, 1,770 יורו ו- 3,200 ש״ח (שווי כולל של 63,749 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,100 דולר ארה״ב ו- 1,700 יורו (שווי כולל של 13,641 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירותו במכס ביום 6.2.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, וטרינר במקצועו, מנהל בחברת ״דאמאטה״.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי 10,000 דולר ארה״ב הם כספי תרומות שנאספו בעיר מגוריו, המיועדים לכתיבת ספר תורה לקהילה היהודית ברוסיה ממנה מגיע המפר, ויתר הכספים מקורם בחשבונות הבנק שלו ושל אשתו. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח וכי טרם הגעתם לישראל בדק ומצא כי סף הדיווח הוא 50,000 ש״ח **לאדם**. המפר טען כי מאחר ונכנס לישראל יחד עם אשתו, סבר שבחלוקה לשני אנשים, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח. לדבריו, מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש״אדם״ פירושו יכול להיות ״גם בני משפחה נוספים״. המפר הוסיף שביציאתם מרוסיה הסף הקבוע בחוק מתייחס לכל אדם בנפרד ותא משפחתי אינו נחשב כ״אדם״. עוד טען המפר, משפטן בהשכלתו, כי נוסע רבות בעולם והתרשם כי סף הדיווח במדינות שונות מתייחס לכל אדם בנפרד.
7. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק ולציין בטופס שחלק מהכספים הוא מעביר בעבור אשתו.

8. גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו, כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול כספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

9. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

10. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.

13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.

14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 35/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 5.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 20,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 69,104 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של 19,004 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בתשאול קצר ע"י בודק המכס מיום 5.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר יועץ פיננסי. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מקורם מעבודתו כיועץ פיננסי ברוסיה, והוא משך את הכספים מחשבון הבנק שלו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הגיע יחד עם אשתו וילדיו לטייל בישראל והכסף מיועד להוצאות הטיול. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק אך בגלל שהגיע עם אשתו וילדיו סבר כי אינו חייב לדווח שכן סבר כי סף הדיווח הוא 50,000 ש"ח **לאדם**. ברשות המפר היה סכום של 20,000 דולר ארה"ב, בחלוקה רעיונית לארבעה אנשים כ- 5,000 דולר ארה"ב לכל אחד, שאמורים להספיק לתקופת שהייה בישראל. בחלוקה זו, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח. לדבריו מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים". אילו ידע שחלה במקרה שלהם החובה לדווח, היה מדווח ולא הייתה נהרסת להם חווית החופשה.

   עוד טען המפר כי פעל בתום לב ולא חילק את הכספים בין בני המשפחה על מנת לא לעבור את סף הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק ולציין בטופס שחלק מהכספים הוא מעביר בעבור אשתו וילדיו.
7. גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו וילדיו הבגירים (כטענתו), כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש <u>במטרה שלא יהיה דיווח</u> לפי החוק <u>או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון</u> מהווה עבירה פלילית.
8. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב

בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 36/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,200 דולר ארה"ב ו- 20,400 ש"ח (שווי כולל של 27,913 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,200 דולר ארה"ב ו- 8,400 ש"ח (שווי כולל של 15,913 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 8.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, בעל חנות נרגילות וטבק בכפר אכסאל.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מקורם מחשבון הבנק שלו וכסף מזומן שהיה אצלו בבית. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי נסע לקנות טבק ונרגילות לצורך עסקו מסוחרים בירדן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את החוק חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא שם לב לשלטים הפזורים המורים על חובת הדיווח. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 37/23

תיאור הנסיבות:

ביום 9.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל התעופה נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 27,310 אירו ו- 570 ש"ח (שווי כולל של 102,474 ש"ח) , מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 14,060 אירו (שווי כולל של 52,463 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 9.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עלה לישראל בשנת 2013 מצרפת. המפר טען מחזיק במפעל לייצור ביצי דגים, וכן חברות נדל"ן בצרפת.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר שמקור הכספים בהכנסות מהחברות שבבעלותו, אשר משך במזומן מחשבון הבנק שלו בצרפת, ושכירות מנכסיו בצרפת אשר גבה משוכריו. בנוסף טען המפר כי סך של 940 אירו מתוך הכספים, שהיה במעטפה נפרדת, קיבל מאישה בצרפת שאוספת תרומות מאנשים בצרפת, ואשר, לטענתו, מסרה לו על מנת שיעביר לאדמו"ר בישראל.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, טען המפר כי טעה לחשוב שחובת הדיווח עומדת על סך של 100,000 ש"ח ולא שם לב לשילוט במעבר. כשנשאל בנוגע לדיווח על הוצאת הכסף מצרפת, השיב כי הוא מדווח על הכנסותיו לרשויות בצרפת ולכן חשב שאינו נדרש לדווח גם ביציאה מהמדינה. המפר טען כי העביר את הכספים לישראל במזומן משום שרצה לחסוך את עמלות ההעברה בבנק.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. בנוסף, הוועדה רואה בחומרה את העובדה כי מדובר באיש עסקים שטס לעיתים קרובות, שהעביר כספים בעבור אחר וכן העובדה שבחר לא לדווח הן ביציאה מצרפת והן בכניסה לישראל על אף שמכיר את חובת הדיווח.
10. נוסף על כך, חשוב לציין כי אילו היינו מקבלים את טענתו שחשב שהרף הינו 100,000 ש"ח, הרי שהגיע עם סכום העולה על הרף הזה. וזאת למעלה מן הצורך, שכן הועדה לא השתכנעה שהמשיב לא ידע שהרף בצרפת הינו 10,000 אירו, ובישראל סכום דומה.
11. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שעל אף ידיעת חובת הדיווח בחר המפר שלא לדווח הן ביציאה מצרפת והן בכניסה לישראל, העובדה שמדובר באיש עסקים שעובר במעבר הגבול באופן תדיר, העובדה כי העביר כספים עבור אחר, מבלי לדווח על כך, העובדה שטענות

המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **10,000 ש"ח בלבד**.
15. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 38/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 6,773 דולר ארה"ב ו- 2,840 ש"ח (שווי כולל של 26,712 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,1520 דולר ארה"ב (שווי כולל של 14,627 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 12.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל אשר עובד בתחום הפרסום, יצא יחד עם ארבעה חברים לבילוי בקזינו שבטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי מקור הכספים בכספים במזומן שהיו בביתו ומקורם בעבודתו.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור הכספים ויעדם.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי חשב כי חובת הדיווח עומדת על סך של 50,000 ש"ח בדומה לנתב"ג. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 39/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 2,000 דולר ארה"ב ו- 13,040 ש"ח. מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 20,089 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,000 דולר ארה"ב ו- 1,040 ש"ח (שווי כולל של 8,089 ש"ח)

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 12.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אשר עובד כעצמאי בתחום המזון, יצא יחד ארבעה חברים לבילוי בקזינו שבטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שמקור הכספים במזומן שנשאר לו מנסיעתו האחרונה לחו"ל ומשיכות בקזינו בטאבה.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר שזו עומדת על 10,000 דולר ארה"ב ולכן לא דיווח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 40/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 6,500 דולר ארה"ב ו- 3,450 ש"ח. מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 26,359 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 14,098 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 12.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל אשר עובד בחברת מדיה, נסע לבילוי בטאבה יחד עם ארבעה חברים.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שמקורם בכספים שהיו בביתו מירושה שהשאיר לו אביו ויעדם היה הבילוי בטאבה.
6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי חשב שחובת הדיווח עומדת על 50,000 ש״ח בדומה לנתב״ג ולכן לא דיווח. כמו כן, טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,400 ש״ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 41/23

תיאור הנסיבות:

ביום 13.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר נהר הירדן כשברשותו כספים בסך של 900 דולר ארה״ב, 7,300 דינר ירדני ו- 3,550 ש״ח מבלי שדיווח עליהם, (שווי כולל של 42,955 ש״ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,200 דינר ירדני (שווי כולל של 30,773 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ביום 13.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית ובסיוע מתורגמן דובר השפה הערבית.

4. המפר הוא בעל אזרחות ירדנית אשר עובד כמנהל בחברה לייצור מדחסי אוויר בירדן. המפר הגיע יחד עם אשתו לישראל כחלק מקבוצה, במסגרת טיול מאורגן.

5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי סך של 6,200 דינור שייכים לו, ומקורם בחסכונות מעבודתו, וכי הם מיועדים להוצאות במהלך הטיול ורכישת זהב לאשתו ובנותיו. המפר טען כי שאר הכספים שהיו ברשותו הם כספים של הקבוצה. המפר טען כי סוכן הנסיעות בצד הירדני העביר לו את הכספים על מנת שימסור לסוכן משרד הנסיעות שמחכה להם מחוץ לאולם, בצד הישראלי. לדבריו, הכספים מיועדים לתשלום למלון שבו תשהה הקבוצה וכן לאגרת מעבר.

6. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 42/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 15.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר נהר הירדן כשברשותו כספים בסך של 7,600 דולר ארה״ב ו- 2,000 דולר קנדי מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 32,035 ש״ח), וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,100 דולר ארה״ב ו- 2,000 דולר קנדי (שווי כולל של 19,699 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק המכס מיום 15.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר שאת הכספים הרוויח מעבודתו וכל תקופה הוא ממיר את הכסף לדולרים אמריקאים וקנדים לשם חיסכון, כספים אלו היו בביתו. לעניין יעד הכספים טען המפר כי מיועדים לסיוע לבני משפחה מאוקראינה שנמצאים כעת בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך סבר כי החובה הינה על סך 10,000 דולר. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח וחשב שהם פרסומת.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה וכן נסיבות אישיות של המפר כפי שהוצגו בפניה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>1,000 ש״ח בלבד</u>**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 43/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 4,100 דולר ארה״ב ו- 5,540 ש״ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 19,901 ש״ח), וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,200 דולר ארה״ב (שווי כולל של 7,754 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק המכס מיום 16.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עובד כעוזר סוכן ביטוח בעיר בית שמש.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר שאת הדולרים הרוויח בקזינו בטאבה ואת הכסף הישראלי לווה מאחיו והם היו ברשותו כי לא רצה להשאיר אותם ברכב.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר, והכיר רק שיש חובת דיווח מעל 50,000 ש״ח. כמו כן, המפר טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן, הוועדה התחשבה בכך שהמפר הפר את חובת הדיווח גם ביציאה מישראל וגם בכניסה אליה.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העבודה שהמפר הפר את חובת הדיווח גם ביציאה מישראל, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 44/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 5,325 דולר ארה"ב, 1,500 יורו ו- 1,020 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של 25,453 ש"ח), וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,500 יורו ו- 2,160 דולר ארה"ב (שווי כולל של 13,278 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת והוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק המכס מיום 18.2.23, במסמך טענות בכתב ששלח לוועדה לפני הדיון וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו עצמאי בעל מינימרקט.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר שהכספים היו בביתו ומקורם במכירת בית באוזבקיסטן שהיה שייך לחמותו. לטענתו מאז רעידת האדמה הם לוקחים עמם מזומן כשהם יוצאים מהבית.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען בחקירתו כי לא הכיר את חובת הדיווח וסבר כי החובה הינה על סך 10,000 דולר. בדיון בפני הוועדה טען המפר כי ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח אך חשב שהכוונה היא לסכום של 12,000 ש"ח, ושהחובה לא חלה על מטבעות זרים. כמו כן, המפר יצא מהארץ עם כספים בשווי של 5,000 דולר אמריקאי ו-1,500 אירו ולא דיווח על הכספים גם ביציאה מהארץ.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן, הוועדה לוקחת

בחשבון במסגרת שיקוליה את העובדה שהמפר הפר את חובת הדיווח פעמיים, גם ביציאה מהמדינה וגם בכניסה אליה.

8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר יצא עם כספים מישראל מבלי להצהיר על הכספים שברשותו, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 45/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול בגין כשברשותו כספים בסך של 8,800 דולר ו- 900 ש"ח (שווי כולל של 19,737 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,600 דולר.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בתשאול ע"י בודק המכס מיום 18.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל חברת איטום הנקראת "בידוד ואיטום עג'אג' סעדי" בעראבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים מעבודתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם מיועדים להימורים בקזינו בטאבה.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען המפר כי אינו יודע לקרוא כלל כך שלא קרא את השלטים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן, הוועדה לקחה בחשבון את העבודה שהמפר לא הצהיר על הכספים גם ביציאה מהארץ וגם בכניסה.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר לא הצהיר על הכספים גם ביציאה מישראל, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 46/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,010 דינר ירדני (שווי כולל של 24,867 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,580 דינר ירדני (שווי כולל של 12,806 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו נשמעה בתשאול ע״י בודק המכס מיום 19.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל מפעל פלסטיק הנמצא בירדן, נכנס עם אשתו לישראל למטרת ביקור תיירותי.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים היו בביתו. כמו כן, טען המפר כי הגיע עם אשתו כדי לטייל בתל אביב ובירושלים והכספים היו מיועדים לבזבוזים ולתשלום למלון בישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ובכל מקרה חשב שעם הגיע יחד עם אשתו אז לכל אחד מהם מותר להעביר מעל לסכום המותר. כמו כן, טען שאינו ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,200 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 47/23

תיאור הנסיבות:

ביום 22.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 700 דינר ירדני, 4,600 דולר ארה״ב ו- 1,800 ש״ח (שווי כולל של 21,822 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 700 דינר ירדני, 1,200 דולר ארה״ב ו- 1,800 ש״ח (שווי כולל של 9,637 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 22.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית שנערכה עם אחיו רעאד אבו שלדום.
4. המפר סטודנט לרפואה בירדן. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען כי הכספים מאביו ומחסכונות שהיו בביתו. כמו כן, טען המפר כי הכספים נועדו לתשלום לימודי רפואה ומחיה בירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 48/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב ו- 1,400 ש"ח (שווי כולל של 19,319 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,600 דולר ארה"ב ו- 1,400 ש"ח (שווי כולל של 7,134 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 23.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו קבלן לתשתיות חשמל.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי את הכספים משך מחשבון הבנק שלו ואשתו החליפה אותם לדולרים אצל חלפן. הכספים נועדו להוצאות הטיול שלהם - לתשלום למלון וקניות.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר שחובת הדיווח הינה כמו בנתב"ג על סך 50,000 ש"ח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 49/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,000 יורו ו- 2,000 דינר ירדני (שווי כולל של 32,980 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,900 יורו ו- 1,960 דינר ירדני (שווי כולל של 20,959 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 23.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הוא בעל עסק לעבודת צנרת ובנוסף עובד כקבלן בזכיינות של שב"ס.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי את הכספים הרוויח מעבודתו וכל תקופה מחליף אותם לדולרים אצל חלפן. כמו כן, יעד הכספים עבור תשלום ללימודיו ומחייתו של בנו בירדן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 50/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.2.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותה כספים בסך של 11,500 דולר ארה"ב ו- 940 ש"ח (שווי כולל של 42,154 ש"ח), מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של 30,104 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה מיום 23.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, עובדת כשכירה בהנהלת חשבונות. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפרה טענה כי הכספים שייכים לה לחבר ולאחיה והם נועדו לבילוי בקזינו.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את חובת הדיווח, אך סברה כי חובת הדיווח היא על סך 50,000 ש"ח כמו בנתב"ג ולא ידעה שיש שוני בספי דיווח במעברי גבול שונים בישראל. כמו כן, טענה שלא ראתה את השלטים.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבותיה האישיות.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 51/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי של 17,919 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,600 דולר ארה"ב (שווי של 5,734 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על המפר.

2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 24.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים מעבודתו שהיו בביתו ושמשך מחשבון הבנק שלו והם מיועדים למשחק בקזינו בטאבה.

5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.

6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 52/23

תיאור הנסיבות:

ביום 25.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 8,500 ש"ח ו- 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 26,419 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 14,335 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 25.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר קבלן שיפוצים בתחום הבנייה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו והם נועדו לצורך בילוי בקזינו.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 53/23

תיאור הנסיבות:

ביום 25.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 9,200 דולר ארה"ב ו-620 ש"ח (שווי כולל של 33,591 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 21,503 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 25.2.23.
4. המפר, בעל חברה לעבודות עפר. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען כי מקור הכספים מזכייה בקזינו וחלקם שייכים גם לחברו. הכספים נועדו לשימוש אישי.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח בנתב"ג מעל 50,000 ש"ח, אך לא ידע שיש שוני מבחינת סף ההצהרה במעבר הגבול "בגין". כמו כן, טען שלא ראה את השילוט המורה על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי

דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 54/23

תיאור הנסיבות:

ביום 26.2.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,400 דולר ארה"ב (שווי של 19,353 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,000 דולר ארה"ב (שווי של 7,168 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 26.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים מחסכונותיו האישיים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השילוט המורה על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי

דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 55/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.2.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 3,995 דולר ארה"ב ו- 2,990 ש"ח (שווי כולל של 17,071 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,420 דולר ארה"ב (שווי כולל של 5,005 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו מיום 18.2.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כנהג אוטובוס באגד, מזה 40 שנים. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען כי הכספים מעבודתו וחלק מהכספים שייכים לשני חבריו שעובדים איתו ושנסעו איתו לבילוי בקזינו.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני,

אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **450 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 56/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 1,100 אירו, 2,550 דולר ארה"ב, 2,046 דינר ירדני ו- 570 ש"ח (שווי כולל של 24,838 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,550 דולר ארה"ב, 750 אירו ו- 470 ש"ח (שווי כולל של 12,768 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירת בודק המכס מיום 2.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עובד במוסך באזור המרכז, נסע עם אביו ואחיו לירדן לצורך השתתפות בחתונה
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים שייכים לו, לאחיו ואביו. לטענתו הדולרים נמשכו מחשבון הבנק, הדינרים נקנו בציינג' והאירו נשאר מטיולים קודמים בחו"ל. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם למטרת טיול. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה את השלטים במעבר הגבול.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, נסיבות אישיות שהוצגו בפניה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 57/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 16,800 ש"ח, מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,800 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 2.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד במושב "גני טל" בחקלאות ומקבל שכר עבודה שעתי.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים הינם מעבודתו. לטענתו, לרוב הוא חוזר כל חודש לעזה ומביא עמו את המשכורת החודשית, אך הפעם נשאר בישראל במשך חודשיים

וחצי ולכן היו ברשותו יותר כספים מבדרך כלל. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם עבור משפחתו שגרה בחאן יונס. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וכי ממילא אינו יודע לקרוא.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 58/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 6,500 דינר ירדני ו- 1,200 ש"ח (שווי כולל של 34,897 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,400 דינר ירדני (שווי כולל של 22,810 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירת בודק המכס מיום 3.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כנהג הסעות, נסע לירדן למטרת טיול עם אחיו.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים הם שלו ומקורם בעבודתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו להוצאות במהל הטיול וכי הוא לא נוהג לשלם באשראי אלא רק במזומן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי אינו שם לב לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,200 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 59/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 6,500 דינר ירדני, 200 דולר ארה"ב ו- 1,300 ש"ח (שווי כולל של 35,732 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,450 דינר ירדני ו- 100 דולר ארה"ב (שווי כולל של 23,437 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירת המכס מיום 3.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית שתורגמה לשפה הערבית.
4. המפר, עובד כשכיר בשטיפת רכבים, יצא לירדן למטרת טיול עם אחיו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים שייכים לו וכי מדובר בחסכונות מעבודתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם למטרת טיול.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 60/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 3.3.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב״ג כשברשותו כספים בסך של 21,102 דולר ארה״ב (שווי כולל של 77,598 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,501 דולר ארה״ב (שווי כולל של 27,583 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 5.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח סינגפורי שבבעלותו עסק לייצור רהיטים, הגיע לישראל למטרת השתתפות בחתונה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים שייכים לו ממשכורותיו ונמשכו מחשבונו בסינגפור (המפר הציג אישורי משיכה). לעניין יעד הכספים, המפר טען כי חלק מהכספים מיועדים לתרומה לבית כנסת ולישיבה ושאר הכספים מיועדים להוצאותיו במהלך הביקור בישראל. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען בחקירתו כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה את השלטים. בדיון בפני הוועדה אמר המפר כי היה עייף מאד ומהר להגיע לארוחת שבת וכי מדובר בטעות בתום לב. המפר אמר בחקירה כי לא דיווח בסינגפור כי אין שם חובה כזו, אך בדיון בפני הוועדה, כשנאמר לו שיש חובה לדווח בסינגפור על הכנסה והוצאה של כספים מעל לסף מסוים, טען שלא דיווח בסינגפור כי החוק הזה לא נאכף. בנוסף, המפר אישר בדיון בפני הוועדה שהוא מרבה בנסיעות לחו״ל והוועדה התרשמה שהוא מודע לחובת הדיווח במדינות שונות בעולם. כמו כן, המפר טען גם בחקירתו וגם בדיון בפני הוועדה שנאמר לו עוד בסינגפור שיש חובת דיווח בישראל.
7. הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר, איש עסקים המרבה לטוס ואשר מודע לכך שיש חובת דיווח במדינות שונות, ואשר גם לדבריו עודכן בדבר קיומה של חובת דיווח בישראל בטרם נכנס אליה, לא בירר מה רף הדיווח ולא נקט בצעדים על מנת לבדוק מה החובות החלות עליו וכיצד עליו לדווח על הכספים. הוועדה אינה מקבלת את הסבריו של המפר לעניין זה וקובעת כי העובדה שהיה לאחר טיסה ארוכה, ומיהר לארוחת שבת, אינה מצדיקה את חוסר הדיווח.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה התחשבה גם בכך שהתרשמה כי המפר היה מודע לחובת הדיווח אך לא בירר לגבי סף הדיווח בישראל ולגבי אופן הדיווח.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,500 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 61/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,400 דינר ירדני, 900 אירו, 2,400 דולר ארה"ב ו- 2,000 ש"ח (שווי כולל של 26,811 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,400 דולר ארה"ב, 900 אירו ו- 2,000 ש"ח (שווי כולל של 14,354 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 8.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות הטלפון.
4. המפר, עובד כמנהל עבודה בחברה העוסקת בציוד הכוונה בכבישים, נסע עם אשתו לירדן לצורך חתונה של בתם.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי חלק מהכספים הם של אשתו וחלק מהכספים הם מבניו, עבור חתונת אחותם. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען בחקירתו כי לא הכיר את חובת הדיווח וכי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח. בדיון בפני הוועדה טען כי בכל מקרה לדעתו לא הפר את חובת הדיווח שכן עבר עם אשתו ולהבנתו לכל אחד מהם מותר להוציא סכום של 12,000 ש"ח ללא דיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. בנוסף, הוועדה קובעת כי הייתה מוטלת על המפר חובה לדווח על הכספים גם אם עבר עם אשתו שכן החובה מוטלת על מי שעובר במעבר הגבול וברשותו כספים מעבר לסף הדיווח, גם אם חלקם שייכים לאחר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 62/23

תיאור הנסיבות:

ביום 13.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 500 דינר ירדני, 900 דולר ארה"ב ו- 30,000 ש"ח (שווי כולל של 35,909 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 23,800 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 13.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות בא כוחו, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד כאיש מכירות במפעל אלומיניום. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי את הכספים הרוויח בעבודתו ומשך אותם מחשבון הבנק. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם למטרת טיול בירדן. הוועדה קיבלה את טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר שחובת הדיווח היא כמו בנתב"ג על סך 50,000 ש"ח ולא ידע שיש שוני בספי דיווח במעברי גבול שונים בישראל. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,300 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 63/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב, 300 דינר ירדני ו- 2,500 ש"ח (שווי כולל של 22,091 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,100 דולר ארה"ב ו-2,500 ש"ח (שווי כולל של 10,087 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 15.3.23.
4. המפר, בעל חברה קבלנית. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען שמקור הכספים מרכישת דולרים בכרטיס אשראי שביצע ושאת השקלים שברשותו משך מהבנק ממשכורתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהם מיועדים לצורך נופש עם אשתו בירדן.
5. המפר טען כי הכיר את החוק אך בגלל שהגיע עם אשתו סבר כי אינו חייב לדווח שכן סבר כי סף הדיווח הוא 12,000 ש"ח **לאדם**. ברשות המפר היה סכום שווה ערך ל- 22,000 ש"ח, בחלוקה רעיונית כ- 11,000 ש"ח לכל אחד. בחלוקה זו, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח. לדבריו מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים".
6. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח.
7. גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו, כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.
8. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים

התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם התרשמה כי המפר פעל בתום לב.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 64/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,000 דינר ירדני (שווי כולל של 35,606 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,600 דינר ירדני (שווי כולל של 23,398 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 16.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל חברה שמתמחה בלוגיסטיקה והפצה. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען ש-4,000 דינר ירדני נמשכו מחשבון הבנק שלו ו-3,000 דינר נוספים שייכים לאמו. מטרת היציאה לירדן היא לשם ביקור משפחתו וכי הכספים מיועדים למתן צדקה לרגל חג הרמדאן. הוועדה קיבלה את טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,300 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 65/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 2,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של 9,032 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של 9,032 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 17.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד בחברת פיגומים של אחיו בנגב. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען ש-2,500 דולר ארה"ב שייכים לאחיו ו- 5,000 דולר שייכים לו והם מעבודתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהכספים מיועדים לטיול ומשחק בקזינו. הוועדה קיבלה את טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **900 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 66/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,000 דולר ארה"ב ו- 790 אירו (שווי כולל של 24,698 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,600 דולר ארה"ב ו- 790 אירו (שווי כולל של 12,414 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס מיום 19.03.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל עסק למחזור בקבוקים, יצא מישראל לירדן עם אשתו למטרת ביקור תיירותי.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, הנוסע טען כי הכספים שייכים לו, כאשר הכספים בדולרים הם כספים שהרוויח והמיר לדולרים ושמר בביתו, והכספים ביורו נשארו מטיולים קודמים לחו"ל. כמו כן, המפר טען שמטרת הכספים הם מימון הטיול בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לגבי מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח הינה באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני,

אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 67/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 16,000 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 19.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד בחברה לחרטות מכנית.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעבודתו בישראל. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהכספים מיועדים למחייתו.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי

דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **250 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 68/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.3.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 9,950 ש"ח, 2,225 אירו ו- 12,980 דולר ארה"ב (שווי כולל של 65,352 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,900 דולר ארה"ב ו-2,220 אירו (שווי כולל של 15,351 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו במכס ביום 16.3.23.
4. המפר, פנסיונר נכה צה"ל מתגורר בארה"ב. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען שחלק מהכספים מחסכונות שחסך במשך שנתיים, ו- 10,000 ש"ח מבית הכנסת בלוס אנג'לס עבור צדקה. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהם מיועדים לטיפולים רפואיים בישראל. הוועדה קיבלה את טענותיו לעניין זה.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי בטעות סבר שקיים איסור להוציא מארה"ב מעל 10,000 דולר ומהחשש שייקחו לו את הכסף לא דיווח בארה"ב. בישראל לא הכיר את חובת הדיווח ולא ראה שילוט המורה על החובה האמורה במעבר גבול.

6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. בנוסף לאמור, הוועדה התחשבה בנסיבותיו האישיות והרפואיות של המפר.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 69/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.3.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דינר ירדני ו- 1,400 ש"ח (שווי כולל של 27,350 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,950 דינר ירדני (שווי כולל של 15,310 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 27.3.23 המפר לא היה זמין במועד כינוס הוועדה ולפיכך הוועדה הסתמכה על החומרים שהונחו לפניה, לרבות גרסתו של המפר כפי שנשמעה בחקירתו.
4. המפר עובד כמסגר בחברת אקו אנרגיה. המפר טען כי יצא לירדן לצורך קבלת טיפול רפואי.

5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, המפר טען שאת הכספים הרוויח מעבודתו ואת הדינרים החליף אצל חלפן כספים. לעניין יעד הכספים, המפר טען שהכספים מיועדים לטיפול רפואי שביקש לקבל בירדן. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענותיו לעניין זה.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא ראה את השילוט המורה על חובת הדיווח במעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שטענות המפר בנוגע לאי הדיווח לא התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

    בנוסף לאמור, הוועדה התחשבה בנסיבותיו האישיות והרפואיות של המפר.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 70/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.3.23 נכנס המפר לכאורה לישראל מארה״ב דרך מעבר הגבול נתב״ג כשברשותו כספים בסך של 40,000 דולר ארה״ב (שווי כולל של 145,846 ש״ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 40,000 דולר ארה״ב (שווי כולל של 145,846 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק מכס ביום 28.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו בעל קונדיטוריה. המפר טען כי הוא ואשתו שבו מחופשה בלאס וגאס, ארה״ב וכי במהלך חופשתו בילה בקזינו וזכה בסך של 30,000 דולר.
5. כשהגיע המפר ואשתו למסלול הירוק נקרא לבידוק על ידי בודק המכס. בבדיקה נמצאו 10,000 דולר בכיסו של המפר, ו-30,000 דולר נוספים, במעטפות, בתיק הגב של אשתו. המפר טען כי פיצל את הכספים משום שחשש לגניבת/אובדן הכספים.
6. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען כי 30,000 דולר ארה״ב הרוויח בקזינו בלאס וגאס. המפר הציג לוועדה אישור בכתב מהקזינו בדבר זכייתו על הכספים. המפר טען כי תכנן לפרוט את הדולרים לשקלים, עם חזרתו לישראל, ולפעול לפי הנחיות מנהל החשבונות שלו. המפר טען כי ביקש את המכתב מהקזינו כדי שיהיה לו אסמכתא להציג לבנק לגבי מקור הכספים, במידה וירצה להפקיד את הכספים בחשבונו. בנוגע ל-10,000 דולר ארה״ב הנותרים – המפר טען כי מדובר בכספו האישי שהביא עימו לטיול. המפר טען כי מקורם בעבודתו וכי כל פעם נוהג לשים מעט כסף במזומן בצד. המפר טען כי הוא נותר עם כספים אלו משום שהקזינו אירח אותו במלון ללא עלות.
7. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
8. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת דיווח אך לא בדק לעומק מהן חובותיו. בנוסף טען המפר כי חשב כי האישור שקיבל מהקזינו יספק את רשויות המכס, אם יישאל אודות הכספים. עם זאת, לא חשב לעבור דרך המסלול האדום כדי לדווח על הכספים באופן אקטיבי. בנוסף, טען המפר כי לא ראה את השילוט המורה על חובת הדיווח במעבר.
9. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא אקטיבית ובאחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
10. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר הכיר את חובת הדיווח אך למרות זאת לא דיווח, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **12,000 ש"ח בלבד**.
14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 71/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.3.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל מרוסיה דרך נתב"ג כשברשותה כספים בסך של 23,000 דולר ארה"ב ו-1,200 יורו (שווי כולל של 88,582 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,300 דולר ארה"ב ו-1,100 יורו (שווי כולל של 38,151 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 28.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה הינה אזרחית ותושבת רוסיה. המפרה טענה כי היא עוסקת כרופאת שיניים ברוסיה וכי בעלה גם עובד ברוסיה. המפרה טענה כי הגיעה עם משפחתה – בעלה, שני ילדיהם, וחמותה לביקור בן שבוע בישראל.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טענה המפרה כי היא ובעלה הרוויחו את הכספים מעבודתם והם יועדו לטובת הביקור בישראל. המפרה טענה כי הביאו את הכספים במזומן משום שאינם יכולים להשתמש בכרטיסי אשראי, לנוכח המצב ברוסיה.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את חובת הדיווח אך חשבה כי כל בן משפחה רשאי להחזיק סך של עד 10,000 דולר, בדומה לחובה החלה ברוסיה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה כי טענות המפרה בנוגע לאי הדיווח לא התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 72/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.3.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 18,240 דולר ארה"ב (שווי כולל של 66,506 ש"ח), מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,520 דולר ארה"ב (שווי כולל של 16,481 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 30.03.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, אזרח ישראלי, הינו מהנדס תקשורת, ועובד כמהנדס עצמאי בחברת "חלל תקשורת" באפריקה.

5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, המפר טען כי חלק מהכספים, בסך 14,000 דולר שייכים לחברת "חלל תקשורת". המפר טען כי מדובר על חלק מתשלום של לקוח מקומי בסנטרל אפריקה לחברה עבור שירות לווייני. המפר טען כי הלקוח ניסה לבצע העברה בנקאית מחשבונו בסנטרל אפריקה לחשבון החברה, אך ההעברה לא צלחה, הלקוח ניסה שוב דרך חשבון בנק אחר אך גם ללא הצלחה והכסף לא עבר. המפר טען כי הלקוח הציע להעביר את התשלום לחברה באמצעים אחרים – בכרטיס אשראי או דרך חברת "וסטרן יוניו" אך החברה לא הסכימה לכך. לפיכך, הלקוח שילם לחברה במזומן והחברה ביקשה מהמפר להביא עמו את הכספים לישראל במזומן.

6. המפר טען כי שאר הכספים שהיו ברשותו שייכים לו ונועדו להוצאות מחייה בתקופת שהייתו באפריקה.

7. המפר טען כי המיר את כל הכספים שהיו ברשותו ממטבע מקומי לדולרים בעת שהיה בשדה התעופה בקמרון, בדרכו לישראל.

8. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

9. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת דיווח אך לא ידע שקיימת חובה להצהיר על הכספים בכניסה לישראל. המפר טען כי דיווח על הכספים ביציאתו מסנטרל אפריקה וחשב כי הדיווח יועבר לרשויות בישראל. המפר הציג לחוקרים את טופס הדיווח על הכספים שדיווח במכס ביציאתו מסנטרל אפריקה.

10. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

11. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, אי הדיווח של המפר, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.

15. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 73/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 3.4.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותה כספים בסך של 19,200 דולר ארה"ב ו-43,000 ש"ח (שווי כולל של 113,006 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 17,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של 62,714 ש"ח).

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 03.04.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טענה המפרה כי הכספים הם של כלל חברי הקבוצה איתם הגיעה לארץ למטרת ביקור תיירותי. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי רוב הכספים מיועדים לתרומה לבתי כנסת ולכנסיות וחלק להוצאות שוטפות במהלך הטיול. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה בנוגע למקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח בישראל.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **<u>4,000 ש"ח בלבד</u>**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 74/23

תיאור הנסיבות:

ביום 4.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 26,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של 97,730 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 13,100 דולר ארה"ב (שווי כולל של 47,593 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר סירב להיחקר והמשיך ליעדו ללא עיכוב לחקירה במכס, סירב למסור פרטי קשר, לא התייצב בפני וועדה לעיצום כספי ולא שלח נציג מטעמו. המזכירות ביצעה ניסיונות רבים לאתר את דרכי תקשורת עם המפר/קרוב משפחתו ללא הצלחה. יתרה מכך כעבור שבוע בערך הפר שוב עבר דרך נתב"ג ביציאתו מישראל למולדובה. אנשי המכס ניסו לזמנו לחקירה ולוועדה לעיצום כספי, המפר סירב שוב והמשיך ליעדו.
4. לפיכך החליטה הועדה לקבל החלטה בהיעדרו של המפר על בסיס החומר שבתיק הוועדה (הכולל מזכר של איש המכס במעבר).
5. לוועדה לא ניתנה האפשרות לבחון או להתרשם מגרסה כלשהי של המפר לעניין מקור ויעד הכספים. כאמור לעיל, המפר סירב להיחקר, לא שיתף פעולה, לשאלות אנשי המכס השיב בצורה לא ענייינית ובגסות ולא התייצב לוועדה. במצב דברים זה, הוועדה התקשתה להשתכנע בדבר מקורם ויעדם הלגיטימי של הכספים.
6. גם לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, לוועדה לא הייתה האפשרות להתרשם מגרסת המפר. בנסיבות אלה, בהן נשא המפר עמו סכום כסף משמעותי במזומן מצופה היה ממנו, לכל הפחות, כי יברר אם קיימת חובת דיווח וינהג על פיה.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק בסעיף 9 לחוק, חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה ההפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. מעבר לכך, הוועדה ראתה בחומרה את חוסר שיתוף הפעולה של המפר עם אנשי המכס ורואה בחומרה את אי שיתוף הפעולה, ההתחמקות ממענה לשאלות אנשי המכס והסירוב להיחקר.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. לשם שלמות התמונה נוסיף ונציין, כי המדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט היא מדיניות של החמרה בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, והיא מכוונת למנוע מצב בו "ישתלם" למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 08-1 **פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים** (לא פורסם, 6.5.09). כן ראו: עש"א (ת"א) 28385-02-11 **בליווי נ' מדינת ישראל, הוועדה לעיצום כספי** (לא פורסם, 1.6.2011)).
11. לאור האמור, בבואה לקבוע את גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את נסיבות המקרה אשר חמורות במיוחד. ברשות המפר נתפס סכום כסף לא מבוטל והיקף ההפרה משמעותי אף הוא. המפר לא שיתף פעולה, סירב להיחקר או למסור גרסה כלשהי ולא התייצב לוועדה לעיצום כספי. בנסיבות אלו התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר לגיטימיות של מקור הכספים או יעדם. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפר.
12. סיכומו של דבר, לאור מכלול נסיבות העניין סבורה הוועדה כי יש להטיל על המפר עיצום כספי משמעותי, שישקף את חומרת המקרה וירתיע אחרים מפני הפרת חובת הדיווח. הוועדה החליטה להשית על המפר עיצום **בסך כלל הכספים שנתפסו, 13,100 דולר ארה"ב, כשווים בשקל חדש על פי השער היציג, ביום תשלום העיצום הכספי בפועל**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 75/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "רבין" כשברשותו כספים בשווי של 26,174 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 14,174 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 15.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.

4. המפר בעל חברת הסעות בשם "ג'קי הסעות". לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר (ותמך במסמכים) כי אלו כספים שהרוויח ומשך מחשבון הבנק והם מיועדים לתשלום לנהגים שעובדים אצלו לקראת החג.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח בישראל. אך סבר כי סף הדיווח זהה בכל המעברים ועומד על סך 50,000 ש"ח. לדבריו לא שיער לעצמו שסף הדיווח במעבר גבול אחר שונה.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 76/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 13,250 דולר ארה"ב ו- 4,000 ש"ח (סכום כולל של כ- 52,311 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,900 דולר ארה"ב ו- 4,000 ש"ח (סכום כולל של כ- 40,097 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.

2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 3.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר שותף בחברת פרויקטים בשם "ו.ר אבו זיד פרויקטים בע"מ". לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי 3,000 דולר ארה"ב ו-4,000 ש"ח מהכספים שייכים לו והשאר קיבל מקרובי משפחה עבור קרובי משפחה אחרים הנמצאים בסוריה ובירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 77/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 13,750 דינר ירדני ו- 10,800 ש"ח (סכום כולל של כ- 81,436 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,400 דינר ירדני ו- 10,800 ש"ח (סכום כולל של כ- 69,364 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 2.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר עובד לפרנסתו כפועל גבס. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי חסך את הכספים מעבודתו בתקופה ממושכת והם נועדו להחזר הלוואה שניתנה על ידי אימו לרכישת דירה, שמתגוררת בירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. המפר הציג בפני הוועדה נסיבות אישיות וביקש את התחשבותה.
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ונסיבותיו האישיות.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 78/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 27,139 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 15,115 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק מכס ביום 19.04.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל עוסק מורשה לחנות חומרי בניין ואינסטלציה בנצרת.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי חלק מהכספים מקופת העסק שלו וחלקם מחסכונות שהיו בביתו. כמו כן, טען כי הכספים מיועדים לביקור ביתו המתגוררת בירדן לרגל חג העיד אל פיטר ולסיוע לה בתשלום שכר דירה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא שם לב לשילוט הפזור במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 79/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.4.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל מארה״ב דרך נתב״ג כשברשותה כספים בסך 27,573 דולר ארה״ב, 484 דינר ירדני ו-30 יורו (שווי כולל של 104,080 ש״ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 14,072 דולר ארה״ב, 421 דינר ירדני ו-30 יורו (שווי כולל של 54,079 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע״י בודק מכס ביום 19.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה אזרחית ותושבת ארה״ב. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טענה המפרה כי הכסף אשר נמצא ברשותה ניתן לה במשך כחצי שנה על ידי בנה המתגורר בארה״ב למטרת קיום וכלכלת ילדיה ונכדיה בישראל.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח ולא ראתה את השילוט פזור במעבר. כמו כן, אינה קוראת עברית ולכן לא שמה לב.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **5,000 ש״ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 80/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,500 דולר ארה"ב, 1,980 דינר ירדני ו- 3,600 ₪ (שווי כולל של כ- 30,418 ₪) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב ו- 3,600 ₪ (שווי כולל של כ- 18,317 ₪).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 21.3.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל עוסק מורשה להסעות שנמצא ביפיע. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו. והם מיועדים לבילוי עם משפחתו בירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא שם לב לשילוט הפזור במעבר.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,800 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 81/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 22.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 18,100 יורו (שווי כולל של כ- 73,657 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,650 יורו (שווי כולל של כ- 22,992 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 22.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, תושב סנט פטרסבורג נכנס לישראל יחד עם אשתו ומתכנן לעשות עלייה לישראל.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים ממגרש חניה שמכר ברוסיה והם מיועדים לבילוי ובזבוזים בישראל. כמו כן, ציין כי הוא תכנן להפקיד את הכסף בבנק אך טרם הספיק לעשות זאת. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק, אך חשב שחובת הדיווח לא חלה במקרה שלו. לטענתו היות והגיע יחד עם אשתו סבר כי סף הדיווח של 50,000 ש"ח מתייחס לכל **אדם** בנפרד. ברשות המפר היה סכום שווה ערך לכ- 73,500 ש"ח, בחלוקה רעיונית כ- 37,000 ש"ח לכל אחד. בחלוקה זו, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח ל**אדם**. לדבריו מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים". אילו ידע שחלה במקרה שלהם החובה לדווח, היה מדווח. עוד טען המפר כי העובדה שלא חילק את הכספים בינו לבין אשתו, כך שלכל אחד מהם יהיה סכום נמוך מסף הדיווח, מצביעה על תום ליבו ועל כך שלא ניסו להתחמק מסף הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק.

גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו, כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש <u>במטרה שלא יהיה דיווח</u> לפי החוק <u>או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון</u> מהווה עבירה פלילית.

אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים

קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 82/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר בגין כשברשותו כספים בסך של 5,920 דולר ארה"ב ו- 4,620 ש"ח (שווי כולל של כ- 26,401 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 14,349 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 23.04.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, הינו פנסיונר, מתגורר בירושלים.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מחסכונות האישיים וחלקם הרוויח בקזינו.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך סבר כי חובת הדיווח חלה על סכומים מעל 10,000 דולר. לדבריו לא שיער לעצמו שקיימים פערים בין ספי הדיווח במעברי גבול שונים.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,400 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 83/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,350 דינר ירדני (שווי של כ- 22,544 ₪) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,000 דינר ירדני (שווי של כ- 10,365 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 23.4.23 לאחר ניסיונות רבים לאתר את המפר ללא הצלחה. התקבלה החלטה בהיעדרו של המפר.
4. המפר, תושב כפר קאסם ובעל עסק לנגרות.

5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי חלק ממקור הכספים ממשכורתו וחלקו מחסכון שאשתו ניהלה בביתם וכן כי הכספים מיועדים לטיול משפחתי ולקניות לרגל חתונת ביתם.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 84/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,000 ₪, 4,150 דולר ארה"ב ו- 2,250 יורו (שווי של כ- 31,425 ₪) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,000 ₪, 800 דולר ארה"ב ו-2,250 יורו (שווי של כ- 19,100 ₪).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק מכס ביום 23.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל עוסק מורשה בתחום השיפוצים ובעל משרד נסיעות פרטי.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים מרווחי העסק והם מיועדים לטיול משפחתי בירדן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 85/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״ארז״ כשברשותו כספים בסך של 15,200 ש״ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,200 ש״ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 20.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, תושב עזה עובד בישראל כדרך קבע כפחח במוסך.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו בישראל בלבד. לטענתו, אין לו בכלל חשבון בנק והוא מקבל את שכרו במזומן מדי חודש, אותו הוא מעביר באופן פיזי למשפחתו שבעזה כאשר מגיע לבקר. מטרת הכספים לפרנס את עצמו ואת משפחתו אשר מתגוררת בעזה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא שם לב לשלטים הפזורים במעבר. כמו כן, ציין כי אינו יודע קרוא וכתוב ולכן התעלם מהשלטים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **150 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 86/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,900 דולר ארה"ב ו-420 ש"ח (שווי כולל של כ- 22,098 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,700 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 9,921 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק מכס ביום 27.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר הוא עצמאי בעל עסק לחומרי טבק.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי מקור הכספים מעבודתו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו, ואת הדולרים הוא החליף בצ׳ינג׳. בפני הוועדה הציג המפר אסמכתאות לכך שמשך כספים מקרן ההשתלמות וכן שהעביר חלק מהכספים לחברו תמורת דולרים. בנוסף טען המפר כי חלק מהכספים מקורם ממתנות שקיבל בחגיגת הברית שערך לבנו (צורפה הזמנה לברית כאסמכתא). לגבי יעד הכספים, הם נועדו למטרות בילוי והימורים בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים, בין היתר על סמך האסמכתאות שהוצגו בפניה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר כי חובת הדיווח היא מעל לסף של 50,000 ש״ח, כמו בנתב״ג. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר שכן הגיע למעבר בלילה והיה חשוך.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר. כמו כן, הוועדה לוקחת בחשבון את העובדה שהמפר גם יצא מישראל לכיוון מצריים עם כספים בסך העולה על סף הדיווח במעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שחובת הדיווח הופרה גם ביציאה מישראל, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **900 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 87/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 27.4.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 1,850 דולר ארה"ב, 470 דינר ירדני, 200 יורו ו- 12,950 ש"ח (שווי כולל של כ- 22,986 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 10,900 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 27.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל עסק לשירותי גרירה, יצא לירדן למטרת טיול משפחתי עם אשתו וילדיו.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי הכספים מקורם בחסכונות מעבודה שלו ושל אשתו ובמטרות שנתנו לילדים לחגים. לעניין יעדם, טען המפר כי הכספים נועדו עבור הטיול המשפחתי. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 88/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 29.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 19,474 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מהמפר 2,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 7,349 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 29.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות בא כוחו, אחיו, מר קובי דהן.
4. המפר, עצמאי אשר עובד בחקלאות, יצא למצרים למטרת ביולי בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים עמם יצא למצריים מעבודתו, וכי הכספים עמם חזר הם מרווחים בקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח השונה במעבר היבשתי. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, למרות שעבר שם פעמים רבות בעבר, שכן עד כה לא הרוויח בקזינו ולא חזר עם כספים העולים על רף הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>700 ש"ח בלבד</u>**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 89/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.3.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,900 דולר ארה"ב ו-900 ש"ח (שווי כולל של כ- 21,109 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 8,818 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 29.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, שכיר העובד כטכנאי מכונות, הגיע למעבר הגבול יחד עם בת זוגו לאחר חופה משותפת בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי הכספים הם כספים שהרוויח בקזינו והם שייכים לו ולבת זוגו. לטענתו, יצא מישראל עם 2,000 דולר שאותם משך מחשבון הבנק שלו והמיר לדולרים בציינג' ברמת גן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר. עוד טען כי עבר כמה פעמים במעבר הגבול אך זו הפעם הראשונה שהרוויח בקזינו.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 90/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 11,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 42,989 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 30,864 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 29.04.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל מס' חברות וביניהן חברה לייעוץ עסקי וסוכנות, יצא למצרים למטרת חופשה והימורים בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי הרוויח את הכספים בקזינו. לטענתו, יצא מישראל לטאבה עם 150 דולר במזומן בלבד ואת כל הכספים הרוויח בקזינו. טען כי ביקש מהקזינו אישור על הכספים שקיבל אך שם סירבו לתת לו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. עוד טען כי אמנם עבר מספר פעמים בעבר במעבר הגבול אך זו הפעם הראשונה שהרוויח בקזינו.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 91/23

תיאור הנסיבות:

ביום 1.5.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 4,800 דינר ירדני, 2,250 דולר ארה"ב ו- 1,250 ש"ח (שווי כולל של כ- 34,379 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,000 דולר ארה"ב ו- 2,800 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 21,851 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י בודק מכס ביום 1.5.23 לבקשתה, הוועדה קיימה את הדיון בהיעדרה.
4. המפרה, שכירה העוסקת בטיפול בקשישים, יצאה לירדן עם בתה ואחייניתה לצורך השתתפות בחתונה בירדן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טענה המפרה כי חלק מהכספים שייכים לבתה שקבלה אותם כמתנות לברית של בנה ומעבדותה, חלק מהכספים שנמצאו במעטפות הם מבני משפחתה לצורך מתנות לחתונה אליה נסעה, חלק מהכספים שייכים לאחייניתה ורק 480 דינר היו שייכים לה. לעניין יעד הכספים טענה המפרה כי הכספים מיועדים למתנות חתונה, קניות וטיול של הבת שנוסעת מירדן לטורקיה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתה מהמעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 92/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 9,000 דולר ארה"ב, 4,600 ש"ח ו- 650 דינר ירדני. (שווי כולל של כ- 40,886 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,700 דולר ארה"ב, 4,600 ש"ח ו- 650 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 28,810 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 7.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר תושב ישראל, אדם מבוגר בעל נכות של 100%, יצא עם חבריו ממועדון הקשישים לטיול בירדן.

5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי הכספים שייכים לקבוצת קשישים עמם נסע לטיול שארגן. יעד הכספים היה לצרכי הטיול הקבוצתי בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. טרם מעבר הגבול, המפר קיבל הסבר מאחד החוקרים לגבי החובה לדווח על הכספים מעל סף הדיווח. על אף זאת, בזמן אמת המפר לא הצהיר על הכספים. לעניין זה טען שיש לו בעיה בזיכרון ושכח בגלל שהיה לחוץ.

הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. המפר הציג בפני הוועדה את נסיבותיו האישיות וביקש את התחשבות הוועדה.

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבותיו האישיות.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,200 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 93/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 9,370 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 48,331 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,020 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 36,210 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 7.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית ובייצוג אחיו.
4. המפר, בעל מכבסה, תושב ירדן, הגיע לישראל לבקר את קרובי משפחתו.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי מקור הכספים הוא מכספי ירושה שקיבל ממכירת שטח אדמה שהיה שייך לאמו. באשר ליעד הכספים, טען המפר כי לקח עמו את הכספים לירדן על מנת לחלקם לאחיותיו. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח ולא הבחין בשלטים הפזורים במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,600 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 94/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי של כ- 18,371 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 6,246 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 30.4.23. לאחר שנערכו מספר ניסיונות להשגת המפר שלא צלחו, במסגרת ועדה טלפונית אליה זומן, הוועדה קיבלה החלטה בהיעדרו.
4. המפר, תושב ישראל, עובד כמוכר בקיוסק, נכנס לישראל לאחר ששהה בחופשה בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי מקור הכספים מעבודתו והם נועדו להוצאות חופשה בטאבה, להימורים בקזינו ולבילויים. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **620 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 95/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך כולל של כ-170,000 ש"ח במטבעות שונים. המפר לכאורה ניגש לדלפק המכס והצהיר כי ברשותו סך של 150,000 ש"ח במטבעות, ועוד 500 דולר ארה"ב, אך לא דיווח על שאר הכספים, בשווי סך 18,540 ש"ח שהיו ברשותו, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 18,540 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין דיווח כוזב על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 8.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, הינו עורך דין ועוסק בתחום המסחרי והגירושין.
5. המפר טען שחזר מטיול בהודו דרך דובאי, שם נפגש עם לקוח שלו. לדברי המפר, ללקוחו היו נקודות בכרטיס הנוסע המתמיד של חברת התעופה "Royal Jordanian", והציע לו לממש אותן ולטוס בחינם מדובאי לירדן. המפר טען כי נענה להצעת לקוחו ולכן חזר מדובאי לישראל דרך ירדן.
6. לעניין נסיבות המקרה, המפר טען כי לקוחו ביקש ממנו להעביר עבורו שק של מטבעות בשווי סך של 150,000 ש"ח, במטבעות שונים של שקל, חמישה שקלים, ועשרה שקלים, ולהפקידם עבורו בבנק ישראל. לטענתו, לקוחו עוסק, משנת 2008, ברכישה וחלפנות של מטבעות פגומים ומטבעות שיצאו מתוקף, אותם הוא רוכש בחו"ל. המפר טען כי הוא מייצג את לקוחו בתיק גירושין מורכב, וכי במסגרת זו יש נגד לקוחו צו עיקול שהוציאה נגדו גרושתו. המפר טען כי בשל סיבה זו לקוחו ביקש ממנו להעביר עבורו את הכספים ולהפקידם בבנק ישראל, במקום להפקיד את הכספים בחשבון הבנק שלו ולבצע העברה בנקאית. המפר טען כי הסכים לעשות "טובה" ללקוחו, אך הופתע כאשר ראה את גודל השקים עם המטבעות שהתבקש להעביר. המפר דיווח על כספים אלו, בסך 150,000 ש"ח. בנוסף, המפר דיווח על כספים, במטבעות שונים, בשווי 500 דולר ארה"ב, שהיו ברשותו. המפר טען כי מדובר בכסף שלקח עמו להודו עבור הוצאות הטיול ושלא עשה בו שימוש. בנוסף, דיווח המפר על סך של 15,000 ש"ח שהיווה, לטענתו, שכר טרחה שקיבל מהלקוח.
7. בנוסף לכספים שפורטו לעיל, בפועל נתפסו כספים נוספים, בסך 18,540 ש"ח, שעליהם לא דיווח המפר.
8. לעניין **מקור הכספים שלא דווחו**, המפר טען כי מדובר במע"מ שהוסיף לקוחו לשכר הטרחה, בסך 15,000 ש"ח ועוד סך של כ-5,000 ש"ח שלטענת המפר הינו חוב שחייב לקוחו לעורכת דין נוספת שמטפלת לו בתיק אחר שלא קשור אליו ושלקוחו ביקש ממנו להעביר עבורו.
9. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך כי סמך על לקוחו ולא ספר את הכספים במעטפות שמסר לו לקוחו ולכן לא ידע כי לקוחו הוסיף גם את סכום המע"מ ואת החוב לעורכת הדין הנוספת, ולפיכך לא דיווח על כספים אלו.

10. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו לספור את הכספים שהיו ברשותו ולדווח עליהם. ציפייה זו מוגברת לנוכח העובדה כי העביר סכומי כסף גדולים עבור אדם אחר, וכן לנוכח תפקידו כ"שומר סף" במסגרת עיסוקו כעורך דין.
11. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר לא טרח לספור את הכספים שהעביר לבקשת אדם אחר, את העובדה שהמפר הינו עורך דין ומשכך חלה עליו חובה מוגברת, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,500 ש"ח בלבד**.
15. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 96/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.4.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 7,980 דולר ארה"ב ו- 2,950 ש"ח (שווי של כ- 32,271 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 20,209 ש"ח).

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 27.4.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו בעלים של חברה לממכר טבק, חזר לישראל מבילוי בטאבה.

5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו והם היו מיועדים לבילוי. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר סבר שחובת הדיווח בדומה לנתב"ג היא מעל סף של 50,000 ש"ח ולא ידע שיש שוני בסף דיווח במעבר גבול יבשתי. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 97/23

תיאור הנסיבות:

ביום 13.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 6,400 דולר ארה"ב ו- 5,650 ש"ח (שווי של כ- 29,108 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 16,860 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 13.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, עובד כמחסנאי בחברת "אור פעמי", יצא למצרים למטרת בילוי בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי הכספים מכספי חסכונותיו, והיו מיועדים לבילוי בקזינו בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,600 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 98/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 4,000 דולר ארה"ב ו- 2,140 ש"ח (שווי של כ- 16,801 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 700 דולר ארה"ב ו- 2,140 ש"ח (שווי כולל של כ- 4,706 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 12.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו קבלן בניין מנצרת, יצא למצרים למטרת בילוי בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי את חלק מהכספים משך מחשבון הבנק שלו והם היו מיועדים לבילוי בטאבה. 2,000 דולר נוספים שייכים לבן דוד שלו. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר סבר שחובת הדיווח בדומה לנתב"ג היא מעל סף של 50,000 ש"ח ולא ידע שיש שוני בספי דיווח במעברי גבול שונים בישראל. כמו כן, טען שלא ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח הפזורים במעבר. לדבריו, למרות שעבר במעבר זה מספר פעמים בעבר, עד כה לא הוציא כספים העולים על סף הדיווח.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **450 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 99/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 2,600 דולר ארה"ב ו- 2,500 אירו (שווי של כ- 19,635 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,800 אירו (שווי כולל של כ- 7,276 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 12.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, מנהל בחברת איי.סי.סי., יצא למצרים למטרות בילוי בקזינו בטאבה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר בחקירתו כי הכספים הם מחשבון הבנק שלו והיו מיועדים לבילוי בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר סבר שחובת הדיווח בדומה לנתב"ג היא מעל סף של 50,000 ש"ח ולא ידע שיש שוני בספי דיווח במעברי גבול שונים בישראל.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 100/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,300 דינר ירדני ו-9,900 ש"ח (שווי של כ-26,940 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 950 דינר ירדני ו-9,900 ש"ח (שווי כולל של כ- 14,805 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 15.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל מכון רישוי, יצא לירדן במטרה למצוא דירה לאחיו אשר מתחיל ללמוד בירדן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי חלק מהכספים קיבל מאחיו לצורך השכרת הדירה וחלק מהכספים הם מחסכונותיו מעבודתו, וכי המיר את השקלים לדינרים לצורך הנסיעה. לעניין יעד הכספים טען כי הדינרים הם עבור שכירת דירה לאחיו אשר מתחיל ללמוד בירדן, והשקלים היו באוטו ונועדו לממן את שהותו ואת שהות משפחתו, שבסופו של דבר לא הצטרפה לנסיעה, בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר ולא ראה את השלטים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 101/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 7,300 דולר ארה"ב ו-3,520 ש"ח (שווי של כ-30,240 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב ו-3,520 ש"ח (שווי כולל של כ-18,161 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 17.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, שכיר העובד בקופת חולים, יצא למצרים עם קרוב משפחתו ובת זוגו לצורך חופשה משותפת בסיני. כאשר נשאל כמה כסף יש ברכב, ענה כי יש לשלושתם כ-10,000 דולר. בחקירה פירט כי לו היה סכום של 2,300 דולר ו-3,500 ש"ח, לקרוב משפחתו 2,500 דולר ולבת הזוג של קרוב משפחתו 2,500 דולר.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי הכספים שלו הם מחסכונותיו מעבודתו וכי משך אותם מהבנק והראה לחוקר במהלך החקירה אסמכתא למשיכה. לטענתו חסך במשך תקופה ארוכה על מנת לממן את הטיול. לעניין הכספים של שני הנוסעים האחרים, בחקירה טען שלכל אחד יש את הכסף שלו וכי כל אחד משלם על עצמו, אך בדיון בפני הוועדה אמר כי הכספים היו בתיק אחד וכי הם נועדו לשמש כקופה משותפת עבור הוצאות הטיול לרבות תשלומים עבור הרכב והמלון. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור הכספים שהיו ברשותו וכן את הגרסה שמסר בוועדה בנוגע לכך שהכספים נועדו לשמש כקופה משותפת לצורך הטיול במצרים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. כמו כן, טען בחקירתו וגם בפני הוועדה כי אינו יודע קרוא וכתוב, הן בעברית והן בערבית ולכן לא התייחס לשלטים הפזורים במעבר הגבול. לטענתו מדובר בפעם הראשונה של שלושתם במעבר הגבול. כמו כן טען כי לא היו חייבים בדיווח כיוון שהיו שלושה ברכב.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי הופרה חובת הדיווח, שכן מדובר בכספים שהוחזקו במשותף, בתיק אחד, ברכבו של המפר ונועדו לשמש את שלושתם במהלך הטיול המשותף שלהם בירדן, כפי שטען המפר בדיון בוועדה.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 102/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,700 דינר ירדני (שווי של כ-29,407 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,350 דינר ירדני (שווי כולל של כ-17,283 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 18.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, מדריך טיולים עצמאי, יצא לירדן עם קבוצה של 24 מטיילים לצורך טיול מאורגן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי כל משתתף בטיול העביר לו סכום של 430 דינרים ואלו הוחזקו במעטפה נפרדת לצורך תשלום לסוכן הנסיעות הירדני. המפר הציג לוועדה חשבונית לתשלום כאסמכתא לטענתו. בנוסף, החזיק במעטפה נפרדת סכום של 1310 דינר שהיו שייכים לו באופן אישי והם חסכונות מעבודתו אותם המיר לדינרים לצורך הטיול. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח, כי הוא לא טס הרבה וכי זו הפעם השנייה שהוא יוצא עם חברים לירדן. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 103/22

תיאור הנסיבות:

ביום 19.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 690 דינר ירדני, 3,050 דולר ארה"ב ו-8,600 ש"ח (שווי של כ-23,323 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 50 דינר ירדני, 1,050 דולר ארה"ב ו-7,200 ש"ח (שווי כולל של כ- 11,301 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 19.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר הגיע למעבר הגבול עם אמו ועם בנו במטרה לצאת לחופשה ולבקר קרובי משפחה שגרים בירדן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר את הדולרים קיבל מאחיו ומאביו ואת השקלים משך מחשבון הבנק שלו בסמוך למועד הנסיעה והמיר חלק מהם לדינרים במעבר הגבול. לטענתו

הכספים שייכים גם לו וגם לאמו. לעניין יעד הכספים טען כי הם מיועדים לשימוש בחופשה המשפחתית לצורך תשלום לבית המלון ולהוצאות בטיול וכן חלק מהכספים יועדו למשפחתו בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 104/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 10,000 דולר ארה"ב (שווי של כ-36,602 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-24,523 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, שכיר העובד כרצף, יצא למצרים עם שלושה חברים למטרת חופשה ובילוי בקזינו.
5. לעניין **מקור הכספים** ויעדם, טען המפר כי הכספים שנשא עמו שייכים גם לשלושת חבריו, כאשר כל אחד מהם יצא לטאבה עם 5,000 דולר וחזר עם סכום של כ-2,500 דולר לאחר הפסדים בקזינו. בנוגע לכספים השייכים לו טען שמקורם בחסכונות מעבודתו וכן כספים שקיבל מהוריו ואחיו לטובת החופשה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 105/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב ו- 2,050 ש"ח (שווי של כ-20,351 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,700 דולר ארה"ב ו- 2,050 ש"ח (שווי כולל של כ-8,272 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 18.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל מאפייה, יצא לירדן עם אשתו, אחיו וילדיו של אחיו לצורך חופשה בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים הם חסכונות מעבודתו והוא המיר אותם לדולרים בצ'יינג בנצרת. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם עבור טיול בירדן יחד עם אשתו וכן לטובת קניות של דברים לבית וביגוד.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר וכי ממילא אינו יודע קרוא וכתוב.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 106/23

תיאור הנסיבות:

ביום 22.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 100,000 דולר ארה"ב, 9,600 ש"ח ו-650 דינר ירדני (שווי של כ-378,974 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, נתפסו כל הכספים.

1. כפי שעולה מהמסמכים בתיק, המפר לכאורה נשאל לאחר החתמת הדרכונים במעבר הגבול אם יש ברשותו כספים החייבים בדיווח וענה שלא. לאחר שרכבו נלקח לבדיקה, נמצא, באמצעות סיוע בכלב, כספים ברכב, בתוך שקית שהוטמנה מתחת למושב האמצעי האחורי.
2. על אף ניסיונות להשיג את המפר לכאורה, הוא לא יצר קשר במספר הטלפון אותו סיפק לחוקרים, לא הגיב על ההודעות שנשלחו אליו ולא ענה לטלפונים. הוועדה, אשר התכנסה לראשונה ביום 24.5.23, החליטה, לפנים משורת הדין, לדחות את הדיון במספר הימים על מנת לתת למפר לכאורה הזדמנות נוספת להשמיע את גרסתו בפניה. יחד עם זאת, המפר לא ענה לטלפון גם במועד החדש של הוועדה, וגם ניסיונות להשיג אותו באמצעות בנו, לא צלחו.
3. בחקירתו במכס ביום 22.5.23 טען המפר לכאורה כי הוא לא עובד יותר משנתיים וכי הוא יוצא לירדן למטרת פגישה עם חברתו. לטענתו, הוא יוצא לבקר אותה אחת לכמה ימים והוא יצא כבר ״מעל 100 פעמים״ לירדן. כשנשאל מדוע לא הצהיר על הכספים, ענה כי לא ידע שיש ברכב כספים וכי הוא ראה את הכספים רק לאחר שהבודק הראה לו אותם והופתע מאד. לטענתו הרכב עמו יצא לירדן שייך לבן שלו, אבל כשהוא נמצא בירדן, החברה לו בירדן שהיא, כך לטענתו, עשירה ומתעסקת בנדל״ן, משתמשת ברכב. לטענתו, שלשום חזר עם רכב מירדן והרכב היה אצלה במשך יומיים. לגבי הכספים בשקלים ובדינרים, טען המפר לכאורה כי הם כספים שלו, כאשר את השקלים הביא מביתו ואת הדינרים המיר בביקור הקודם שלו בירדן. כשנשאל כיצד יש לו כסף אם הוא לא עובד למעלה משנתיים ענה כי חברתו מירדן מפרנסת אותו. המפר לכאורה טען בחקירתו כי הוא מודע לחובת הדיווח לסף הדיווח במעבר.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י בודק מכס ביום 22.5.23. הוועדה קיימה את הדיון בהיעדרות המפר וזאת לאחר שניסתה להשיגו במשך מספר ימים.
4. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי לגבי הסכום של 100,000 דולר ארה״ב שנמצא ברכבו, הוא אינו יודע למי הם שייכים והופתע מאד לגלות אותם. בחקירתו סיפר כי הרכב שייך לבנו, אך כאשר הוא נוסע לבקר את חברתו בירדן היא משתמשת ברכב וכך עשתה ימים ספורים לפני כן. לעניין שאר הכספים טען המפר כי הם שייכים לו. הוועדה קובעת כי בהיעדר ראיות או הסברים מספקים מצד המפר, אין למעשה כל הסבר בנוגע למקור הכספים או ליעדם וככל הנראה המפר שימש כבלדר עבור אחרים בהעברת הכסף מחוץ לישראל.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך לא ידע שיש כסף ברכב. הוועדה אינה מקבלת את טענתו של המפר. הוועדה רואה בחומרה את העובדה שמהמזכרים המתועדים בתיק של עובדי המכס שנכחו במקום נראה כי הכספים הוסלקו ברכב באופן שיקשה על מציאתם, וכן את העובדה שהמפר בחר שלא להגיע לוועדה ולספק הסברים למקור הכספים ויעדם.
6. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

7. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של הלבנת הון, דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העברות כספים היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בעניינו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהיה לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מהמאבק בתופעת הלבנת ההון בישראל.

8. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 **חביב שם טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 (2005):

> "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לענייננו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

9. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת גם בארה"ב ובמדינות אירופה), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור. בהקשר זה, ראו המלצה 32 של ארגון ה-FATF, שהינו הגוף הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור, לגבי העברת כספים במעברי גבול:

CASH COURIERS

"Countries should have measures in place to detect the physical cross-border transportation of currency and bearer negotiable instruments, including a declaration system or other disclosure obligation.

Countries should ensure that their competent authorities have the legal authority to stop or restrain currency or bearer negotiable instruments that are suspected to be related to terrorist financing or money laundering, or that are falsely declared or disclosed.

Countries should ensure that effective, proportionate and dissuasive sanctions are available to deal with persons who make false declaration(s) or disclosure(s). In cases where the currency or bearer negotiable instruments are related to terrorist financing or money laundering, countries should also adopt measures, including legislative ones consistent with Recommendation 3 and Special Recommendation III, which would enable the confiscation of such currency or instruments."

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, את העובדה שהכספים הוסלקו ברכב, את העובדה שהמפר היה מודע לחובת הדיווח ועובר במעבר הגבול לעתים קרובות, את העובדה שהמפר לא סיפק הסברים בנוגע למקור הכספים ויעדם וגם לא הגיע לדיון שנקבע בפני הוועדה וכן את העובדה שמדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסכום השווה בשקלים לסכום הכספים שנתפסו - **100,000 דולר ארה"ב, 650 דינר ירדני ו-9,600 ש"ח**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מהכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 107/23

תיאור הנסיבות:

ביום 22.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 4,700 דולר ארה"ב ו-11,350 אירו (שווי של כ-62,610 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. המפר לכאורה נכנס לישראל דרך טרקלין "פתאל", שם הצהיר באופן פוזיטיבי על גבי טופס הדיווח למכס כי אין ברשותו כספים בסכום העולה על 50,000 ש"ח.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,000 אירו (שווי כולל של כ-12,002 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, שעובד בחברת אבטחה, טס לטורקיה עם שני חברים לטיול. לטענתו, הכספים שייכים גם לשני חבריו, כאשר הם נכנסו במסלול הרגיל והוא נכנס דרך הטרקלין לבדו.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי חלק מהכספים הינם של שני חבריו שעימם נסע לטיול הוא יצא מהארץ עם סכום של 7,000 דולר והוא לא ידע בדיוק כמה כסף יש לחבריו.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך לא ידע בדיוק כמה כסף יש ברשותו שכן לא ידע בדיוק כמה כסף יש לחבריו. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו לוודא כמה כסף יש ברשותו טרם כניסתו למעבר, וזאת בייחוד נוכח העובדה שהצהיר בטופס המכס

בטרקלין "פתאל" על כך שאין ברשותו כספים מעל לסכום של 50,000 ש"ח וטען כי הוא מכיר את חובת הדיווח.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי הממר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על הממר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות הממר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של הממר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על הממר עיצום כספי בסך של **1,200 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. לממר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 108/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.5.23 נכנס הממר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" (טרקלין פתאל) ביחד עם בת זוגו ואחותו כשברשות השלושה כספים בסך של 16,600 דולר ארה"ב ו- 12,100 אירו (שווי של כ- 109,167 ש"ח) בחלוקה הבאה: ברשות הממר לכאורה היו 7,000 דולר ו-2,500 יורו, ברשות בת זוגו היו 9,600 יורו וברשות אחותו 9,900 דולר. הממר לכאורה הצהיר בטופס המכס המחולק לנכנסים לטרקלין "פתאל" שאין ברשותו מעל 50,000 ש"ח, ועלה חשד שהכספים פוצלו, וזאת על מנת להימנע מדיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,000 אירו ו-11,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 58,588 ש"ח).

טענות הממר לכאורה והחלטת הוועדה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על הממר לכאורה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות בא כוחו. לטענתו, הוא עשה עלייה לישראל בשנת 2021 אך מרכז חייו עדיין ברוסיה,

וכעת הגיע עם בת זוגו ואחותו לטיול קצר בישראל וביוון. לטענתו, הם הגיעו עם מזומן שכן לא ניתן להשתמש בישראל בכרטיסי אשראי מרוסיה עקב המצב, וכל אחד מהם הוציא את הסכום המקסימלי שמותר להוציא מרוסיה (עד 10,000 דולר). עוד טען כי כל אחד מהם הגיע עם כספים השייכים לו אישית, ולא מדובר בסכום כסף אחד שפוצל ולא ברור לו מדוע נטען אחרת. כמו כן טען כי אחותו הגיעה יחד עמו לחקירה במשרדי המכס וביקשה להיחקר אך בקשתה סורבה ולכן לא ניתנה להם ההזדמנות להוכיח לחוקרים כי מדובר בסכומי כסף נפרדים. עוד טען כי הוא ובת זוגו לא מתנהלים בשיתוף מבחינה פיננסית וכי הוא הוציא מכספת השייכת לו בבנק את הכספים השייכים לו בלבד. לטענתו, הכסף שייך לו מעסקיו והכסף שהיה אצל אחותו שייך לה מעסקיה שלה בתחום הנדל"ן. עוד טען כי הלך יחד עם אחותו להמיר את הכספים לדולרים ועקב כך ייתכן שהשטרות היו במספרים עוקבים, אם כי אין להם ידיעה בעניין זה ולא הראו להם את השטרות לאחר שנתפסו. כמו כן טען כי לא ברור מדוע ההפרה מיוחסת לו בלבד ולא לבת זוגו או לאחותו, שכן גם אם הכספים פוצלו כפי שנטען, לא ברור לו על סמך מה הוחלט שהם שייכים לו.

3. לאחר שעיינה במסמכים ושמעה את טענות המפר לכאורה, החליטה הוועדה שלא להטיל עיצום כספי במקרה זה בשל הספק שמתעורר בנסיבות המקרה בנוגע לבעלות בכספים.

4. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של הלבנת הון, דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העברות כספים היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מהמאבק בתופעת הלבנת ההון בישראל, ועל בסיס סטנדרטים בינלאומיים בתחום.

5. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק גם למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים באמצעות חלוקת הכספים בין מספר גורמים. יחד עם זאת, במקרה זה לא הוצגה בפני הוועדה תשתית ראייתית המעידה באופן מספק על כל שהמפר לכאורה הוא הבעלים בכספים; זאת בין היתר, מאחר ששתי הנשים שהתלוו אליו לא נחקרו ולא נשמעה גרסתן בנוגע לבעלות בכספים, שכאמור, לטענת המפר לכאורה שייכים להן, וזאת למרות בקשת האחות להיחקר.

6. לפיכך, לאור הנסיבות הייחודיות של מקרה זה ובשל הספק הראייתי שמתעורר, הוועדה החליטה **שלא להטיל עיצום כספי**.

7. למפר לכאורה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 109/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,100 דינר ירדני, 200 דולר ארה"ב ו-700 ש"ח (שווי של כ-22,604 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,770 דינר ירדני, 200 דולר ארה״ב ו-700 ש״ח (שווי כולל של כ-10,573 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 15.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל עסק לחומרי בניין, יצא לירדן יחד עם חברו לצורך חופשה וביקור של קרובת משפחה הלומדת בירדן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי 4,000 דינר מקורם ממשפחתו והם מיועדים לקרובת משפחה הלומדת בירדן ושאר הכספים מעבודתו ומועדים להוצאות בטיול. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענותיו.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח בנתב״ג, אך לא הכיר את הסף השונה במעבר הגבול. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 110/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 9,000 אירו ו-29,262 דולר ארה"ב (שווי של כ-143,111 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,000 אירו ו-15,601 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-93,108 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אשר עלה לישראל מרוסיה בשנת 2022, חזר מרוסיה לישראל עם אשתו ושני ילדיו, לאחר שמכר נכס ברוסיה כחלק מהעברת מרכז חייו לישראל והעברת הכספים לארץ.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים הם ממכירת נכס שהיה בעלותו ברוסיה. המפר הציג לוועדה מסמכים המעידים על מכירת הנכס ועל העברת הכספים לחשבון הבנק שלו ברוסיה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח וכי בדק באינטרנט לפני נסיעתו והבין כי כל אחד מבני המשפחה רשאי לשאת עליו 10,000 דולר מבלי לדווח ומכיוון שהם היו ארבעה אנשים אז לא חשבו שהם נדרשים בדיווח. כמו כן, הכיר את חובת הדיווח מרוסיה, שם רף הדיווח הוא 10,000 דולר לאדם. לטענתו, אמרו לו במעמד קבלת תעודת העולה שהוא יכול להעביר את הרכוש מרוסיה ללא שום בעיה ולכן סבר שהתנהלותו הייתה תקינה. לעניין השלטים הפזורים במעבר, ציין כי אינו קורא עברית ואנגלית ושלא ראה שלטים ברוסית.
7. הוועדה לא מקבלת את עמדת המפר שכן החובה לדווח חלה על אדם גם כאשר הוא נושא כספים עבור אחרים, אך תתחשב בטענותיו לעניין קביעת גובה העיצום.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים

התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. כמו כן שקלה הוועדה נסיבות אישיות של המפר ומשפחתו שהוצגו בפניה במהלך הדיון.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 111/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 13,200 ש"ח ו-3,450 דולר ארה"ב (שווי של כ-25,838 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,200 ש"ח ו-3,450 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-13,838 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסת המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר המכס ביום 23.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד בתאגיד המים של שפרעם, נסע עם חברו לירדן לטיול בדרך חזרה מכנס שבו השתתפו השניים באילת. מחקירת המפר עולה כי במהלך שהותו באילת, יצא עם חברו לכמה שעות להמר בקזינו בטאבה, שם הרוויחו סכום של 5,400 דולר. מחקירתו של המפר עולה כי כספי הזכייה היו ברשותו בעת שעבר במעבר הגבול ממצריים לישראל, אך הוא לא דיווח עליהם.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי לגבי הדולרים, מדובר בכספים שהוא וחברו הרוויחו בקזינו בטאבה, ולגבי השקלים טען כי מדובר בכספים אותם חסך מעבודתו. עוד טען כי חלק מהשקלים הם של חברו שנסע איתו, שכן הם התחלקו ביניהם באופן שהוא נתן לחבר חלק מהדולרים שאותם הרוויחו בקזינו ובתמורה החבר נתן לו סכום שווה ערך בשקלים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח וכן כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר או במעבר הגבול בין ישראל למצריים, וגם לא ידע בדיוק כמה כסף יש ברשותו.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר עבר פעמיים במעברי גבול מבלי להצהיר על הכספים שברשותו.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. כמו כן לקחה הוועדה בחשבון את העובדה שהמפר נכנס עם הכספים לישראל ממצרים ולא דיווח עליהם.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 112/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,660 דולר ארה"ב ו- 1,390 ש"ח (שווי של כ- 22,124 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 9,891 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 27.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, הינו אזרח ישראלי ועובד כאיש אחזקה בעמותה לקידום החינוך.

5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לו ומקורם במשכורתו, קצבת זקנה שהינו מקבל, ופנסיה. המפר טען כי הכספים יועדו להימורים בקזינו בטאבה.
6. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח בנתב"ג על כספים מעל סך של 50,000 ש"ח, וסבר כי סף זה חל בכל גבולות המדינה. המפר טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 113/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 4,790 דולר ארה"ב (שווי של כ- 17,547ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,455 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 5,330 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 27.05.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו אזרח ישראלי העובד כאחראי מחסן.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לו ומקורם בקצבת זקנה שהוא מקבל וממשכורותיו. לעניין יעד הכספים טען כי הם יועדו להימורים בקזינו בטאבה.
6. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח הקיימת בנתב"ג על כספים מעל 50,000 ש"ח וסבר כי ניתן להיכנס לישראל עם כספים עד לסכום זה בכל גבולות המדינה. בנוסף, טען כי אינו ראה את השילוט הפזור במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת הדיווח על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 114/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 56,160 ש"ח. מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 44,160 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר המכס ביום 28.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב עזה, הינו בעלים של חברה למוצרי ספורט בעזה בשם "קקה ספורט", ובבעלותו מחסנים וחנויות בעזה. המפר טען כי הוא נוהג להיכנס לישראל באופן קבוע, דרך מעבר ארז, כשלוש – ארבע פעמים בשבוע למטרות עסקים. המפר טען כי הוא רוכש מוצרים מספקים בישראל ומוכר אותם בעזה. המפר טען כי יש לו חשבון בנק בעזה ובחברון.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי משך את הכספים מחשבון הבנק של החברה, וכי הכספים נועדו לרכישת 60,000 כובעים מספק בתל אביב. המפר טען כי הסחורה הייתה מיועדת לאונר"א.
6. המפר טען כי שווי העסקה הייתה 147,000 ש"ח, וכי העביר סך של 91,000 ש"ח לספק, בהעברה בנקאית על החשבון. המפר טען כי הכספים שהיו ברשותו במעבר יועדו ליתרת התשלום לספק. המפר טען כי בדרך כלל הוא מעביר את כלל התשלום לספקים בהעברה בנקאית, אך מדובר בספק חדש שזו הפעם הראשונה שהוא עובד מולו ולכן לא העביר את כל התשלום עד להשלמת העסקה ביניהם.
7. המפר הציג מסמכים לגבי העסקה וההעברות שביצע.
8. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
9. לעניין **נסיבות ההפרה**, כאשר נשאל המפר על ידי בודקי המכס כמה כסף יש ברשותו, השיב שיש ברשותו סכום של 5,000 ש"ח, כאשר בפועל היו ברשותו 56,160 ש"ח. המפר טען כי טעה בתשובתו שהיה בלחץ בגלל העבודה.
10. לעניין **מודעות לחובת הדיווח** המפר טען כי הוא אינו מכיר את חובת הדיווח על הכנסת או הוצאת כספים מישראל. לעניין השלטים במעבר, טען כי ראייתו לא טובה וכי לא הבחין כלל בשלטים, זאת על אף שהוא עובר במעבר ארז באופן קבוע.
11. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
12. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
13. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
14. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר נוהג לעבור במעבר הגבול ארז באופן

קבוע, מספר פעמים בשבוע, העובדה שהמפר הטעה את בודקי המכס בנוגע לסכום הכספים שברשותו, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

15. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,500 ש"ח בלבד**.
16. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
17. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 115/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.5.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,180 דולר ארה"ב (שווי כולל של 26,915 ש"ח). מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 14,995 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 30.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, באמצעות מתורגמן.
4. המפר, אזרח לבנוני בן כ-80, הינו כומר בכנסייה המארונית בלבנון. המפר טען כי הגיע לישראל לרכוש תרופות שלא ניתן להשיגן בלבנון, עבור חולים בכנסיה, ולהתפלל במקומות הקדושים. המפר טען כי ילון במנזר הכרמלית בחיפה במהלך שהייתו בישראל.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי מדובר בכספים שמקורם בקופת הכנסייה ובתרומות שקיבל עבור רכישת תרופות לחולים בקהילת הכנסייה בלבנון, שלא ניתן להשיגן בלבנון, ונועדו לרכישת תרופות והוצאות מחייתו בישראל.
6. המפר הציג לחוקרי המכס את רשימת התרופות שביקש לרכוש בישראל.
7. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
8. לעניין **נסיבות ההפרה**, כאשר נשאל על ידי בודקי המכס כמה כסף יש ברשותו, השיב המפר כי ברשותו 4000 דולר ארה"ב. המפר טען, לעניין זה כי 3000 דולר הם כספים שלו, שמשך מקופת הכנסייה. לגבי יתר הכספים, המפר טען כי מדובר בכספי תרומות שקיבל לצורך רכישת התרופות, וכי לא ספר את הכספים, ולכן לא ידע מהו הסכום.

9. לעניין **מודעות לחובת הדיווח** המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח, וכי לא ראה את השילוט הפזור במעבר. בנוסף, ציין כי זו הפעם הראשונה שהגיע לישראל מזה חמישים שנה והוא אינו מכיר כלל את החוק הישראלי.
10. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
11. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
15. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 116/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.5.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 36,810 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 137,988 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 23,470 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 87,981 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפרה השמיעה את טענותיה בפני חוקרי המכס ביום 30.5.23 וכן בפני חברי הועדה ביום כינוסה באמצעות בא כוחה, עו"ד גאלב איברהים.

4. המפרה ובעלה בעלי עסקים בארה״ב (בעלי סופר מרקט, אטליז ועוד). לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טענה המפרה כי הכספים שייכים למשפחתה מעסקיהם השונים והם נועדו לממן הוצאות ביקור ומחיה בישראל (עם 5 ילדיה) למשך כשלושה חודשים ואת המתנות שתכננו לתת לבעלי השמחה באירועים משפחתיים. לתימוכין, ב״כ המפרה הציג בפני הוועדה אסמכתאות מפורטות לעניין מקור הכספים. על בסיס זה, הוועדה קיבלה את גרסת המפרה ומצאה אותה מהימנה.

5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את חובת הדיווח במעברי גבול ביחס לכספי מזומן מעל הסף של 10,000 דולר אך בגלל שהגיעה עם 5 ילדיה (ש- 3 מתוכם בגירים) סברה בתום לב כי אינם חורגים ביחד מעל סף הדיווח. שכן, בחלוקה רעיונית בין בני המשפחה, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח לכל אחד, סכום שאמור היה להספיק לתקופת שהייה של חודשיים-שלושה בישראל. לדבריה, לא שמה לב לשילוט המורה על חובת הדיווח, שכן חשבה בתום לב כי אינה חייבת לדווח. אילו ידעה שחלה במקרה שלהם החובה להצהיר, הייתה מדווחת. המפרה הסבירה בדיון בפני הוועדה שזאת גם הסיבה שלא הצהירה ביציאה מארה״ב שכן סך הכספים בחלוקה בינה לבין ילדיה לא עברו את 10,000 דולר לכל אחד.

6. אין בידי הוועדה לקבל את טיעוניה של המפרה לעניין זה. החובה לדווח חלה על מי שנושא עמו כספים מעל הסף הקבוע בחוק, וזאת גם אם מדובר בבני משפחה העוברים ביחד במעבר. פעולת פיצול הכספים אף שהיא בין קרובי משפחה, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות, לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לארץ אף שמדובר בבני משפחה, מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק כמו גם את תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 9 לחוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

7. הוועדה אינה נדרשת לקבוע קיומה של ״כוונה״ או ״מטרה״, להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.

8. העברת כספים דרך מעברי הגבול מהווה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן, הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה והעובדה שלא קיבלה את גרסת המפרה בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווחה. הוועדה התחשבה בעובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, בשיתוף הפעולה של המפרה עם המכס וכן בעובדה כי זוהי הפרתה הראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **9,000 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 117/23

תיאור הנסיבות:

ביום 31.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,400 דולר ארה"ב ו- 1,650 דינר ירדני (שווי כולל של 21,463 ש"ח). מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 100 דולר ארה"ב ו- 1,650 דינר ירדני (שווי כולל של 9,093 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 31.5.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אינו עובד ומתקיים מקצבאות ביטוח לאומי. המפר טען כי יצא לבקר את בנו ובן אחיו אשר לומדים באוניברסיטה בירדן, ומתגוררים שם, ולשלם עבורם שכר לימוד לאוניברסיטה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי חלק מהכספים אשתו משכה מחשבון הבנק שלה וחלק מהם ניתנו לו על ידי אחיו. המפר טען כי הכספים נועדו לתשלום שכר הלימוד באוניברסיטה עבור בנו ובן אחיו הלומדים ומתגוררים בירדן, ועבור הוצאות מחייתם של שני הבנים. המפר הציג מסמכים לתימוכין לטענותיו.
6. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח וסבר כי חובת הדיווח היא על סך 100,000 ש"ח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 118/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.5.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "מעבר ארז" כשברשותו כספים בסך של 19,650 ש"ח. מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,650 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 31.5.23. לאחר מספר ניסיונות לאתר את המפר ללא הצלחה, הוועדה קיבלה החלטה בהיעדרו.
4. המפר, תושב עזה הינו טבח בבית קפה בתל אביב.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לו מעבודתו בבית הקפה והינם שכר עבור חודשיים שעבד. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם מיועדים למחיה ולכלכלה עבור משפחתו שמתגוררת בעזה.
6. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 119/23

תיאור הנסיבות:

ביום 4.6.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,450 ש"ח 13,720 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 58,881 ש"ח). מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,650 ש"ח ו- 10,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 46,761 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י בודק מכס ביום 4.6.23 וכן בפני חברי הועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר פנסיונר של צה"ל ובנוסף, מדריך טיולים בחברה של אשתו.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לחברי הקבוצה שהוא ליווה לטיול מורשת בירדן. מדובר בקבוצה של אנשים מבוגרים וחלקם נכים. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי זו הפעם ראשונה שהוא מלווה קבוצה לירדן. לדבריו, הכיר את חובת הדיווח מעל הסף של 10,000 דולר אך לא שיער לעצמו שקיימים ספי דיווח שונים באותה מדינה ובנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.

הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. המפר הביע חרטה עמוקה, ביקש את התחשבות הוועדה בנסיבות המיוחדות של המקרה ובכך שהכספים שייכים לקבוצה של אנשים מבוגרים ונכים.
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבות המיוחדות של המקרה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 120/23

תיאור הנסיבות:

ביום 4.6.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,400 ש"ח, 5,110 דינר ירדני ו- 900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 32,773 ש"ח). מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,400 ש"ח, 2,800 דינר ירדני ו- 900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 20,568 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 4.6.23 וכן בפני חברי הועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר מקבל קצבה מהמוסד לביטוח לאומי וכן עובד בניקיון במשרה חלקית.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי חלק מהכספים קיבל מהמטפלת של דודו הנכה והכסף מיועד לילדיה ולאימה של המטפלת שהם משפחה קשת יום וחלק קטן מהכספים שייכים לו. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה ומצאה אותה מהימנה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. המפר הציג בפני הוועדה נסיבות אישיות קשות וביקש את התחשבות הוועדה.
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבותיו האישות.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 121/23

תיאור הנסיבות:

ביום 4.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל יחד עם חברו ועבר במסלול הירוק דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשות השניים כספים בסכום כולל של 10,500 דינר ירדני ו- 700 דולר ארה"ב. במהלך החקירה התברר כי למעשה את כל הכספים נשא המפר לכאורה עבור מעבידו, כאשר את חלק מהכסף (בשווי של כ- 16,000 ש"ח) נתן לחברו שישמר לו עד הגעה ליעד. מדובר, אפוא, בסכום כולל של 58,103 ש"ח שהמפר לכאורה נשא עמו מבלי שהצהיר עליו בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 10,500 דינר ירדני ו- 700 דולר ארה״ב (שווי כולל של 58,103 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 4.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עובד בתור נהג משאית. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הם התמורה ששילם לקוח בירדן עבור סחורה שסיפק לו. את הכספים אמור היה למסור למעבידו, בעל החברה שבה הוא מועסק. לדבריו, נתן לחברו לשאת את הכספים ששולמו עבור עסקה קודמת וזאת על מנת שלא להתבלבל ולא לערבב בין הכספים ששולמו עבור העסקה הנוכחית. לתימוכין, הציג בחקירה חשבונית עבור העסקאות. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
6. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **6,000 ש״ח בלבד**.
10. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 122/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 5.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 450 אירו ו- 5,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של 22,426 ש"ח). מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של 10,121 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 5.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד בעפר לתשתיות בחברת "נפר עפר" השייכת לאחיו.
לעניין **מקור הכספים ויעדם**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו. לדבריו תכנן לטייל בירדן, אך בגלל נסיבות משפחתיות נאלץ לחזור לפני.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך סבר כי החובה חלה מעל סכום של 10,000 דולר בדומה לנתב"ג. לדבריו, לא שיער לעצמו שקיימים ספי דיווח שונים באותה מדינה. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
6. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>1,000 ש"ח בלבד</u>**.
10. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 123/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.6.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול בנמל חיפה כשברשותו כספים בסך של 36,200 ש״ח, 10,000 פרנק שוויצרי, 13,200 אירו, 20 דינר ירדני ו-3,800 דולר ארה״ב (שווי של כ-145,784 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 150 ש״ח, 20 דינר ירדני, 10,000 פרנק שווייצרי, 10,000 אירו ו-3,400 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 95,253 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 8.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעל עסק למכירת מכוניות וחלפים של מכוניות, עבר במעבר הגבול בנמל חיפה למטרת חופשה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי כ-85,000 ש״ח מהכספים הם תשלום שקיבל מלקוח באותו היום ולא הספיק להפקיד בבנק, ושאר הכספים, גם הם מעבודתו. לטענתו לא רצה להשאיר כספים בביתו מחשש שייגנבו. המפר הציג בחקירתו קבלה שהוציא באותו היום על סך של 85,000 ש״ח. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח ביציאה מישראל באופן כללי אך סבר כי אינו חייב להצהיר בעלייה לאוניה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מישראל.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע למקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 124/23

תיאור הנסיבות:

ביום 9.6.23 נכנס המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 14,600 דולר ארה"ב (שווי של כ-54,950 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, כלל הכספים – כ-14,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 54,950 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 9.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, בעבר עצמאי בתחום השיפוצים וכיום אינו עובד, יצא לירדן למטרת טיול עם בנו. כפי שעולה מסיכום התיק ומחקירתו במכס, כשנשאל על ידי בודקי המכס האם יש ברשותו כספים ענה שיש ברשותו כ-4,000 דולר. כשנשאל בחקירה שוב האם יש ברשותו עוד כספים ענה בשלילה, ואף כשנשאל באופן מפורש האם יש עוד כספים ברכב ענה שאין. לאחר שהחוקר הראה לו את הכספים בסך של 10,000 דולר שנמצאו מוחבאים ברכב, אישר שמדובר בכספים שלו. כשנשאל מדוע לא אמר שיש ברכב כספים ענה בתחילה כי חשב שנשאל לגבי הכספים שיש עליו ולא חשב שעליו לדווח על הכספים ברכב, שבהם לטענתו לא התכוון להשתמש במהלך הטיול, אך במהלך הדיון בפני הוועדה שינה את גרסתו ואמר שלא סיפר על הכספים ברכב שכן חשש שייקחו לו אותם.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הם חסכונות מעבודתו. לטענתו, הוא משתמש ברכב כ"מחסן" ומחזיק בו את חסכונותיו שכן הוא לא רוצה להשאיר אותם בביתו וגם חושש לשמור אותם בבנק, על אף שאמר בדיון בפני הוועדה כי בעבר היה לו חשבון בנק. כשנשאל מתי המיר את הכספים לדולרים ענה כי הוא ממיר אותם מדי פעם בציינג'י שנמצא בשוק בבאר שבע. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר בנוגע למקור הכספים שכן אין לו אסמכתאות להציג וכן לטענתו אינו עובד כיום כלל.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר עבר פעמיים במעברי גבול מבלי להצהיר על הכספים שברשותו וכן

את אי שיתוף הפעולה עם בודקי המכס ואת העובדה ששיקר, מספר פעמים, בנוגע להמצאות הכספים ברכב.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי הממר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על הממר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות העובדה שמדובר בהפרה ראשונה, היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות הממר בנוגע ליעד ומקור הכספים לא התקבלו ואת העובדה שהממר לא שיתף פעולה כלל עם המכס במהלך חקירתו ושיקר בנוגע להמצאות הכספים המוסלקים ברכב..
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על הממר עיצום כספי בסך של **23,000 ש"ח**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. לממר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 125/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.6.23 יצא הממר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 9,300 דולר ארה"ב, 31,000 ש"ח ו-17,000 דירהם איחוד האמירויות הערביות (שווי של כ-83,216 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,300 דולר ארה"ב ו-16,500 דירהם איחוד האמירויות הערביות (שווי כולל של כ- 32,962 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי הממר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על הממר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 11.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. הממר, בעל עסקים שונים, חזר לישראל מחופשה בדובאי עם חברים.

5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים בדולרים ובשקלים הם חסכונות מעבודתו ואת הסכום בדירהם קיבל מגיסו אותו פגש ביום הטיסה, והוא אמור להחזיר לו את הכסף בשקלים במועד מאוחר יותר. לעניין יעד הכספים טען כי הם היו מיועדים לבזבוזים והוצאות בחופשה, אליה היה אמור לצאת עם אשתו, אשר ברגע האחרון החליטה שלא להצטרף. לטענתו, בגלל שנסע לבד בסופו של דבר, לא היו לו הרבה הוצאות והוא חזר לישראל עם רוב הכספים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח אך לא ידע מה הסכום המדויק שעליו חלה חובת הדיווח כי הוא לא יוצא בדרך כלל עם סכומים כאלו. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח. בדיון בפני הוועדה טען כי נעצר על ידי בודק המכס לפני שעבר את ביקורת הדרכונים, הוועדה שוחחה עם בודק המכס שנכח במקום שהסביר כי המפר נעצר לאחר ביקורת הדרכונים, כשהיה כבר בדרכו למתחם החנויות. בנוסף, בחקירתו במכס מיום 11.6.23 המפר בעצמו אומר שניגש אליו איש מכס לאחר שעבר את ביקורת הדרכונים (שורה 7 לחקירה). לפיכך הוועדה לא קיבלה את טענות המפר בעניין זה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,300 ש"ח בלבד**.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 126/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 8,900 דולר ארה"ב (שווי של כ-32,469 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-20,430 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 14.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית שהתקיימה בשפה האנגלית.
4. המפר, איש עסקים אמריקאי, הגיע לישראל למטרת חופשה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הם מעבודתו ומעסקיו בארה"ב. לעניין יעד הכספים טען כי הם מיועדים לטיול בירדן ובישראל, לצורך הוצאות החופשה ולבזבוזים שונים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח בארה"ב שהיא מעל לסף של 10,000 דולר, אך לא הכיר את החוק הישראלי לעניין חובת הדיווח ולא ראה את השילוט במעבר. בנוסף, טען כי הראה את כל הכספים שברשותו לבודק בבדיקה הביטחונית לאחר שנשאל כמה כסף יש ברשותו, באותו מעמד של הבדיקה הביטחונית שאלו אותו גם לגבי טבק או סיגריות ושאלו אם יש לו משהו אחר להצהיר למכס והוא אמר שלא. בדיון בפני הוועדה טען המפר כי לא ידע שאותו אדם לא קשור למכס וכי מאחר שלא נאמר לו להצהיר לאחר שאמר מה סכום הכסף שיש ברשותו, לא חשב שנדרש ממנו עוד דיווח במעבר הגבול.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. יחד עם זאת, הוועדה התחשבה בכך שהמפר אמר מיוזמתו כמה כסף יש לו כאשר נשאל על כך בבדיקה הביטחונית.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והראה את הכספים בבדיקה הבטחונית והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 127/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.6.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,850 דולר ארה"ב ו-300 דינר ירדני (שווי של כ-26,533 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-14,228 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 15.6.23. על אף שזומן לדיון, הוועדה לא הצליחה ליצור קשר עם המפר ביום כינוס הוועדה ולפיכך קיבלה החלטה בהיעדרו.
4. המפר עובד כמורה בבית ספר ויצא לירדן לצורך חופשה עם קבוצת חברים.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי רק 700 דולר שייכים לו ויתר הכספים שייכים ליתר חברי הקבוצה, 22 חברים שיוצאים ביחד לטיול בירדן. לעניין יעד הכספים טען כי הוא אסף את הכספים מיתר חברי הקבוצה לצורך תשלום במרוכז לנהג האוטובוס ולבית המלון בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 128/23

תיאור הנסיבות:

ביום 15.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 26,200 דולר ארה"ב (שווי של כ-95,582 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,494 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 45,580 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 15.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, איש עסקים, בעל בית מרקחת ועסק לממכר זהב ויהלומים, העובד בארה"ב.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעסקיו. לעניין יעד הכספים טען כי הם מיועדים בעבור מתנות לשתי חתונות אליהן הוזמן ועבור טיול וחופשה בישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח בארה"ב מעל הסף של 10,000 דולר ארה"ב וסבר שמאחר שהצהיר בארה"ב לא צריך להצהיר גם בישראל. המפר לא הציג טופס המאמת את הצהרתו או אסמכתא כלשהי המעידה על כך שאכן הצהיר ביציאתו מארה"ב. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח, אם כי לטענתו הכיר את המסלול הירוק והאדום במכס לאור נסיעותיו הרבות לישראל ומחוצה לה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים

התקבלו, העובדה שהמפר איש עסקים אשר מרבה לסחור ולנסוע ברחבי העולם המכיר את חובת הדיווח באופן כללי במעברי גבול בעולם ואף הצהיר על הכספים בארה״ב לטענתו, את שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,500 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 129/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 14,200 דולר ארה״ב ו- 150 דולר ירדני (שווי של כ-52,575 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,100 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 40,494 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 18.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, היה בעליו של מגרש למכירת רכבים בארה״ב אך מכר את כלל סחורתו על מנת להשתקע בארץ ולהיקלט בתור תושב חוזר.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הינם מעסקים שמכר בחו״ל. לעניין יעד הכספים טען כי הינם מיועדים עבור השתקעות בארץ. עוד טען כי אין לו מה להסתיר וכי הוא מתעתד לפתוח חשבון בנק אליו יעביר את הכספים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח מאחר שהיה מטופל בילדיו הקטנים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. מעבר לכך, המפר הכיר חובת דיווח בארה״ב ודיווח ביציאה מארה״ב על הכספים. מצופה היה כי יברר על חובה מקבילה במעבר גבול בישראל.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי הכיר את חובת הדיווח בארה"ב ודיווח שם והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 130/23

תיאור הנסיבות:

בסמוך למועד כינוס הוועדה, פנתה המפרה לכאורה למשרדי המכס וביקשה להצהיר על הכספים. לדבריה, ביום 7.6.23, נכנסה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" עם שני ילדיה כשברשותה כספים בסך של 45,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של 162,000 ש"ח), ללא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

בעקבות הפרת הדיווח לכאורה, הוחלט לזמן את המפרה לכאורה לטעון בפני הוועדה לעיצום כספי.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. מדובר באזרחית ישראלית אשר עלתה מרוסיה לפני 6 שנים. לאור המצב המדיני ברוסיה, מכרה את דירתה בחודש אפריל, משכה את הכספים במזומן מחשבונה, המירה אותם מרובל לדולר והגיעה לישראל מלווה בשני בניה בתחילת יוני כשברשותה סכום של 45,000 דולר ארה"ב במזומן.
2. לטענתה עברה במסלול הירוק, ללא שידעה שקיימת חובת דיווח על כספים. לדבריה לאחר שהגיעה לישראל, חבריה בישראל הפנו את תשומת ליבה שהיה עליה לדווח על הכספים במכס. לפיכך מילאה המפרה לכאורה את טופס הדיווח והגיעה למשרדי המכס בנתב"ג בסמוך למועד כניסתה לישראל.
3. בעקבות הפרת הדיווח לכאורה, הוחלט ביום ה-10.6.23, להפנות את המפרה לכאורה לבירור הנסיבות ובהמשך זומנה לטעון בפני הוועדה לעיצום כספי.

4. המפרה לכאורה המציאה לוועדה תצהיר מאושר על ידי נוטריון בדבר השתלשלות הדברים, הסכם מכר של דירתה ברוסיה, אסמכתא על משיכת הכספים במזומן מחשבונה ואישור בדבר המרת הכספים מרובל לדולר.
בנסיבות אלו, קבעה הוועדה כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
5. גרסתה נשמעה בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית אשר תורגמה מהשפה הרוסית על ידי חברת הועדה.
6. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי באפריל 2023 מכרה את דירתה ברוסיה בשווי של 98,000 דולר (כ- 8,000,000 מיליון רובל) אשר הועברו מהמוכר לחשבונה של המפרה. חלק מהכספים היא המירה לדולרים בשווי של 64,000 דולר. לתימוכין הציגה המפרה אסמכתאות מפורטות כמפורט לעיל. הכספים נועדו, לדבריה, להוצאות מחייה בישראל. היות ולא ניתן להעביר את הכספים דרך המערכת הבנקאית ולאור מגבלות על הוצאת מזומן מרוסיה, היא נאלצה להביא את הכספים בדרך זו.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
8. המפרה ביקשה את התחשבות הוועדה בנסיבותיה האישיות. הסבירה שבעקבות המצב המדיני ברוסיה, היא לא יכולה לבצע העברת כספים דרך המערכת הבנקאית ונאלצת להביא את הכספים במזומן תוך סיכון רב ואף להיעזר בחברות שלה שיעבירו חלק מהכספים עבורה. לדבריה בחשבונה ברוסיה נותרו עוד כספים שבכוונתה להביא בעתיד. את גרסתה תמכה במסמכים, התייצבה מיוזמתה למכס עם טופס דיווח לאחר שחבריה בישראל הסבירו לה שיש חובת דיווח במעבר גבול.
9. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה לקולא את הנסיבות המיוחדות של המקרה ואת נסיבותיו האישיות של המפרה, העובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את שיתוף הפעולה של המפרה עם גורמי האכיפה והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדה. כן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי הלא מבוטל של ההפרה.
12. . על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא ישולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 131/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,200 דולר ארה"ב, 9,800 ש"ח ו- 5,600 דולר ירדני (שווי של כ-52,988 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,200 דולר ארה"ב ו- 5,160 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 40,973 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, קבלן בניין ומהנדס ובבעלתו עסק עצמאי בתחום הבנייה.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים קיבל מאימו, אשתו ואחיו. בנוסף, טען כי סכום קטן מהכסף משך מחשבון הבנק שלו. לעניין יעד הכספים טען כי היו מיועדים לתשלום בעבור ניתוח שתכנן לעשות בירדן ולבסוף לא בוצע. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 132/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 52,200 דולר ארה"ב (שווי של כ-186,394 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 38,150 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 136,225 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, רופא עצמאי, בבעלותו מרפאה בפורטו ריקו.
5. לעניין **מקור הכספים ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו. אשתו ובנותיו הגיעו לארץ 3 ימים לפניו דרך מעבר גבול "אלנבי" מאחר שהן בעלות דרכון פלסטינאי. לעניין יעד הכספים טען כי הם מיועדים לצורך חופשתו בארץ, בזבוזים, השכרת רכב וטיול ברחבי הארץ יחד עם משפחתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את עמדת המפר בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. כמו כן, הוסיף כי לא הצהיר גם ביציאתו מפורטו ריקו ומארצות הברית מכיוון שלא ידע שיש בכך צורך, זאת על אף שמגיע לישראל מדי שנה ויוצא לחו"ל באופן כללי בין פעמיים לשלוש פעמים בשנה. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **14,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 133/23

תיאור הנסיבות:

בתאריך 22.6.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 5,000 דינר ירדני (שווי של כ- 25,170 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,600 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 13,089 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 22.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, רופאה בבית חולים "בני ציון" הנמצא בחיפה וכן עובדת בקליניקות אסתטיקה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי הכספים אינם שייכים לה ואלו שייכים למכר אשר הגיע יחד איתה מירדן וביקש ממנה שהיא תשמור על הכספים אצלה, עד אחרי שיעברו את הגבול לישראל. לעניין יעד הכספים ציינה המפרה כי היא לא יודעת מה יעדם מאחר שהם לא שייכים לה. הוועדה ראתה בחומרה את העובדה כי המפרה פעלה כבלדרית של כספים מבלי לברר מה מקורם או יעדם ומה הסיבה לכך שהמכר שהגיע יחד איתה לא נשא את הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה שקלה לקולא את היקפה הכספי של ההפרה ואת שיתוף פעולה של המפרה עם רשויות האכיפה. מאידך, הוועדה ראתה בחומרה את העובדה כי המפרה פעלה כבלדרית כספים עבור מכר מבלי לברר את מקור או יעד הכספים ואת הסיבה לבקשתו של המכר אשר עבר גבול בסמוך לכניסתה לישראל.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 134/23

תיאור הנסיבות:

בתאריך 26.6.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 3,500 דולר ארה"ב ו- 14,530 ש"ח (שווי של כ- 27,028 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,530 ש"ח ו-3,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 15,028 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 26.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה הינה פנסיונרית ועקרת בית. בשנים האחרונות עסקה בתחום הנסיעות והתיירות והייתה בבעלותה חברה – "סבילה טורס". המפרה טענה כי היא כבר לא עוסקת בתחום וכיום היא לא עובדת.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי חלק מהכספים, בסך 3,500 ש"ח שייכים לביתה ומיועדים לטיול לאיסטנבול. המפרה טענה כי היא לא רצתה להשאיר את הכספים בבית. לגבי שאר הכספים, המפרה טענה כי מדובר בכסף שלה וכסף שאספה מהנשים שיצאו עמה לטיול בירדן

ונועד לתשלום עבור האוטובוס. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה בנוגע למקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח. יצוין כי לחובת המפרה קיימת הפרה קודמת באותו מעבר הגבול –"נהר הירדן" משנת 2019, בגין כניסה לישראל עם כספים בסך 24,600 ש"ח, וזאת ללא דיווח לפי סעיף 9 לחוק. באותו מקרה החליטה הוועדה להטיל על המפרה עיצום כספי בסך 1,000 ש"ח בלבד. כאשר עימתה הוועדה את המפרה עם עובדות אלה, הודתה המפרה בעובדות המקרה וטענה כי "שכחה".
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, והעובדה שהמפרה טענה כי לא הכירה את הוראות החוק בדבר חובת הדיווח, ורק לאחר שנשאלה לגבי הפרתה הקודמת, הודתה כי שכחה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 135/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.6.23 יצא המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 39,000 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 27,000 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 28.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו עצמאי, בעל עסק בתחום ההובלות.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי חלק מהכספים הינם מעבודתו וחלקם שייכים לחמותו, אותם היא קיבלה מביתה לצורך קניות עבורה בירדן. לעניין יעד הכספים, טען כי הינם מיועדים לטיפול רפואי – לטיפולי שיניים בירדן לו ולאשתו ולטיול.
6. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את החוק אך סבר כי החובה לדווח היא מעל סכום של 100,000 ש"ח. עם זאת, הוא עבר במעבר הגבול פעמים רבות, במטרה לבקר את משפחתו אשר מתגוררת בירדן, אך לטענתו בפעמים הקודמות עבר עם סכומים הנמוכים מסף הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות). המפר טען כי אשתו נכה וחמותו מבוגרת מאוד והיה צריך לטפל ולדאוג להן. על כן, שמר את כל הכסף לטיול אצלו.
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 136/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.6.23 יצא המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,400 דולר ארה"ב ו- 4,800 (שווי כולל של כ- 31,781 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,100 דולר ארה"ב ו- 4,800 ש"ח (שווי כולל של כ- 19,749 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 28.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עצמאי, בעל חברת סימוני כבישים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי הוא החזיק את כל הכספים אך כי מדובר בכספים ששייכים לו, לאשתו ולבנו. המפר טען כי כל אחד מהם משך את הכספים מחשבון הבנק האישי שלו וכי מקור הכספים בעבודתם, כל אחד בנפרד. לעניין יעד הכספים, טען כי הם מיועדים לחגיגת . הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 137/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.6.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,100 דינר ירדני ו- 3,750 (שווי כולל של כ- 19,682 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 750 דינר ירדני ו- 3,750 ש"ח (שווי כולל של כ-7,604 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 28.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו אדריכל ומנהל עובדים בחברה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים הינם מקופה משותפת של משפחתו, ומחשבון הבנק שלו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הינם מיועדים לתשלום חוב "המוהר", כמקובל במשפחתו להורי אשתו בירדן. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. לטענתו, חיפש יום קודם לכן מידע באינטרנט בנוגע לסכומים אותם ניתן להעביר במעבר הגבול, אך לא מצא מידע על כך. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח וכן שמעולם לא הבחין בשלטים הללו, זאת על אף שהוא יוצא לירדן דרך מעבר הגבול הנ"ל פעם בכמה חודשים על מנת לבקר את משפחתו.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 138/22

תיאור הנסיבות:

ביום 29.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 37,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 136,000 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 23,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-86,792 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו יליד 1950, ונולד בשטחים, אך עבר להתגורר בארה"ב וכיום הינו אזרח ארה"ב. המפר הינו איש עסקים בגמלאות והינו בעל מניות בחברה בתחום מכונות תעשייתיות בדובאי. המפר טען כי הגיע לחגוג את חג הקורבן ולבקר את משפחתו בנצרת וסילוואד.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים שמשך מהחברה, כבעל מניות. המפר טען כי משך את הכספים מחשבון הבנק שלו והמיר אותם מדירהם לדולרים . לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם מיועדים להוצאות שהייתו בישראל לרגל חג הקורבן, בזבוזים ומתנות למשפחתו. המפר הציג אסמכתאות כתימוכין לטענותיו בנוגע להיותו בעל מניות בחברה ולעניין מקור הכספים. בנוסף, המפר טען כי הוא מנהל הליך משפטי נגד אדם שקיבל נגדו פסק דין בארה"ב,

וחלק מהכספים מיועדים לניהול ההליך. המפר הציג אסמכתאות לעניין זה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. המפר טען כי גם לא הצהיר על הכספים ביציאתו מדובאי משום שסבר כי החובה אינה חלה שם. עם זאת, המפר הודה כי הכיר את חובת הדיווח בכניסה וביציאה מארה״ב ובמדינות אחרות. בנוסף, טען המפר כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. זאת בפרט משום שהמפר הינו איש עסקים מנוסה, שמרבה לנסוע בעולם ואף מגיע לישראל מדי שנתיים.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **12,750 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 139/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.6.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 3,950 דינר ירדני ו- 3,200 ש״ח (שווי כולל של כ- 23,500 ש״ח) ש״ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,200 דינר ירדני (שווי כולל של כ-11,306 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.6.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו פנסיונר וגר ברהט. המפר טען כי הגיע למעבר הגבול יחד עם בנו בכוונה לצאת לבקר בירדן, אך כי הם סורבו כניסה בגבול הירדני, בכניסה לירדן, ונדרשו לחזור לישראל, עם הכספים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הדינרים הם ממתנות שקיבל מהמשפחה לפני תקופה ואת השקלים משך מחשבון הבנק שלו ברהט. לעניין יעד הכספים, טען כי הם יועדו להוצאות הטיול בירדן. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח. המפר טען כי הוא אינו יודע לקרוא או לכתוב, הן בעברית והן בערבית ולכן לא הבחין בכלל בשלטים הפזורים במעבר הגבול.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 140/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 3.7.23 יצא המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 97,330 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 354,879 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 83,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-304,817 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 3.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח אריתריאה, גר ב-11 השנים האחרונות בישראל. המפר הגיע למעבר כחלק מתהליך של יציאה מרצון מישראל ומעבר לקנדה, בליווי נציג רשות האוכלוסין וההגירה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 10,000 דולר ארה"ב קיבל ממשפחתו להעביר לקרובת משפחה שגר כיום בקנדה, ושאר הכספים שייכים לו. המפר טען כי מדובר בכספים אשר הרוויח מעבודתו כטבח באולמות אירועים, וחסך במשך כל השנים שעבד בישראל. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים שקיבל ממשפחתו הינם עבור קרובת משפחה המתגוררת בקנדה. בנוגע לשאר הכספים, כאמור, מדובר בכספים שחסך לצורך המעבר וזהו כל הונו, אשר ביקש להוציא מישראל ולקחת עמו לקנדה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. לטענתו, כחלק מתהליך היציאה מרצון מישראל, קיבל ליווי צמוד של נציג רשות האוכלוסין וההגירה, במטרה ללוות אותו בתהליך ולסייע לו לעבור לקנדה באופן חלק. לטענתו, על אף הליווי, לא קיבל שום הסבר לגבי חובת הדיווח על הכספים שברשותו וכן לא הכיר כלל את החוק במדינת ישראל ולכן לא ידע שעליו לדווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, נסיבותיו האישיות של המפר, מצבו הכלכלי, העובדה שהיה מלווה בנציג המדינה ולא הונחה לעניין חובת הדיווח, אופן יציאתו מישראל והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 141/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 10,700 אירו ו- 350 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 44,209 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,700 אירו ו- 300 דינר ירדני (שווי כולל של כ-32,062 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 3.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר גר בחיפה והינו בעל עסק לממכר מוצרי בית בחיפה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בעבודתו, אותם הוא חסך במשך כמה שנים ושמר בביתו. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים נועדו לקניית קרקע חקלאית ברבת עמון שבירדן שעלותה בערך כ- 20,000 דינר ירדני, יחד עם שותף ירדני. המפר טען כי לבסוף, החליט שלא לקנות את הנכס לעת עתה ולכן שב לישראל באותו היום עם הכספים איתם יצא מישראל, למעט 200 דינר בערך, אותם הוציא על אגרות והוצאות על הנסיעות בירדן. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי טען כי הוא לא הכיר במדויק את הוראות החוק בנוגע לחובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 142/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,900 דולר ארה"ב, 1,500 אירו, 1,600 ש"ח ו- 500 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 31,627 ש"ח) ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-19,325 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 2.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל וגר בדיר חנא, הינו רופא ילדים בבית חולים. המפר טען כי הוא חוזר מטיול בירדן, לשם נסע עם אשתו ושני ילדיהם.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי הכספים הם מעבודתו. לעניין יעד הכספים, טען כי אלו כספים אשר הוציאו עמם מישראל והביאו עמם לירדן. המפר טען כי הכספים נועדו להוצאות הטיול במהלך חופשתם בירדן. בנוסף, טען המפר כי הביא עמו סכום גדול של כסף למקרה שאחד

מבני המשפחה יזדקק לטיפול רפואי בירדן. המפר טען כי התשלום לטיפולים רפואיים יקר בירדן וכי נהוג לשלם במזומן. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השילוט הפזור במעבר המורה על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 143/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 5,850 ש"ח, 2,800 דולר ארה"ב ו- 22,450 אירו (שווי כולל של כ- 106,928 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,800 דולר ארה"ב ו- 11,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-56,856 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 7.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.

4. המפר אזרח רוסי מהנדס בעל חברה בבעלותו אשר עשה עלייה יחד עם משפחתו בשנת 2022. לטענתו, עסקיו עדיין נמצאים ברוסיה והוא במעבר באופן הדרגתי של נכסיו לישראל. לאור המצב המורכב ברוסיה אין באפשרותו לבצע העברות כספים באמצעות מערכת הבנקאית ונאלץ להביא כספי מזומן בחלקים שכן חל איסור על הוצאת כספים במזומן מרוסיה מעל הסף של 10,000 דולר לאדם.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו שנועדו לשמש את המשפחה להתמקמות בישראל (השכרת דירה, הוצאות מחיה, כלכלה וכו'). הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים ויעדם.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק, אך חשב שחובת הדיווח לא חלה במקרה שלו. לטענתו היות והגיע יחד עם אשתו ושני ילדיו סבר כי סף הדיווח של 50,000 ש"ח מתייחס לכל **אדם** בנפרד. ברשות המפר היה סכום שווה ערך לכ- 25,000 דולר ארה"ב ובחלוקה רעיונית לכל אחד מבני המשפחה סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח ל**אדם**. לדבריו מאתר האינטרנט gov.il לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים". אילו ידע שחלה במקרה שלהם החובה לדווח, היה מדווח. לדבריו עשה טעות שלא חילק את הכספים בין בני משפחתו על מנת שלא לעבור על החוק.

   עוד טען כי ברוסיה אין חובת הצהרה שכן לא ניתן להוציא יותר מ- 10,000 דולר לכל אדם (במקרה שלו ניתן היה לצאת עם 40,000 דולר מרוסיה). בנוסף, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק.

8. גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו וילדיו, כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש <u>במטרה שלא יהיה דיווח</u> לפי החוק <u>או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון</u> מהווה עבירה פלילית.

9. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

10. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,500 ש"ח בלבד**.
14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 144/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 1,200 אירו, 200 ש"ח ו-4,550 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 21,965 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,100 אירו ו- 1,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 9,648 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 10.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, הינו בעל עסק בתחום בצילום והגרפיקה לקידום עסקים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו. לעניין יעד הכספים, טען כי אלו מיועדים לנופש בירדן ורכישת חליפה ממעצב לצורך אירוע משפחתי. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק בנתב"ג ולכן חשב שסף הדיווח זהה גם במעבר יבשתי. לכן, סבר כי ניתן לעבור עם סכום של עד 10,000 דולר. עוד טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים בעבר הגבול המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 145/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך כולל של 20,200 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,200 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר בעל חברה למכירת רכבים. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 20,000 מהכספים שייכים לידידה ותיקה שלו שביקשה לאור מעבר דירה שישמור את הכספים עבורה למספר ימים. לדבריו לא הספיק להחזיר את הכספים לפני נסיעתו. לתימוכין הראה בחקירה את ההתכתבויות בינו לבין ידידתו. עוד טען המפר כי 500 דינר שייכים לו. המפר טען כי מטרת נסיעתו לירדן הייתה לקנות כלב. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החובה לדווח על מזומנים בנתב"ג מעל 50,000 ש"ח. לדבריו לא שיער לעצמו כי במעברי גבול אחרים בישראל ישנם ספי דיווח שונים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, זאת על אף שנסע בעבר לירדן מספר פעמים דרך מעבר הגבול בנהר הירדן.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **850 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 146/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 23,600 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו שווי כולל של 11,600 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 12.7.23.
4. המפר, מתקיים מקצבת נכות וקצבאות אחרות מהביטוח הלאומי.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 16,000 ש״ח קיבל מילדיו, 3,600 ש״ח שייכים לאשתו ו-4,000 ש״ח שייכים לו והם נועדו לקניית כבש ושחיטתו ומתנות ועזרה בהוצאות המחייה למשפחתו אשר מתגוררת בעזה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא לא מכיר היטב את החוק- סבר כי החוק מדבר רק על הוצאה והכנסה של כספים דרך הבנק ולא במעברי הגבול. כמו כן, טען כי מעולם לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח, זאת על אף שהוא מגיע לעזה דרך מעבר ארז כפעמיים בשנה. לטענתו, בפעמים הקודמות שנסע לעזה לא הביא איתו סכומי כסף משמעותיים ולכן לא חשב כלל שעליו לדווח וכן לא ידע על כך.

הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענותיו בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבותיו האישיות הקשות.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **600 ש״ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 147/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך טרקלין העסקים ״פתאל״ בנמל התעופה בן-גוריון כשברשותו כספים בסך של 20,000 דולר ארה״ב ו- 34,400 ש״ח (שווי כולל של כ- 109,112 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 15,800 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ-59,022 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 16.7.23 וכן באמצעות חברו (מיופה כוח מטעמו) בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר אזרח אמריקאי מתגורר בארה"ב. לדבריו, בבעלותו (בשותפות) 16 מכוני גמילה במדינות שונות בארצות הברית.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומעסקיו. השקלים נותרו מביקורים קודמים שערך בישראל ואת הדולרים משך מחשבון הבנק שלו בארה"ב. לעניין יעד הכספים, טען כי הם נועדו להוצאות של טיול בישראל שתכנן לעשות יחד עם חברו וכן לקניית מתנות ובזבוזים.

הוועדה התקשתה לקבל את טענתו זו של המפר. לדברי המפר הגיע בטיסה ארוכה מארה"ב לשהייה של יומיים בלבד לצורך טיול עם חברו בישראל. לשם כך בנוסף ל- 34,000 ש"ח שנשארו מביקורים קודמים בישראל, משך 20,000 דולר מחשבון החברה שלו בארה"ב. בחקירתו לא הסביר מדוע צריך היה סכום גבוהה כל כך לטיול של יומיים. חברו (בא כוחו מטעמו) בוועדה השיב כי אינו יודע מה מקור הכספים, כמה כספים ולאיזו מטרה הביא את הכספים עימו.

בנוסף לאמור המפר או בא כוחו לא הציגו כל אסמכתא שהיא ולו לכאורית כגיבוי לטענתו כי הכספים נמשכו מחשבון של החברה שלו בחו"ל, אסמכתא לעצם הקיום של החברה ולהכנסות ממנה. המפר לא הציג אסמכתא או הסבר מניח את הדעת לאיזה טיול בין יומיים יש צורך בסכומי כסף גבוהים כל כך. בהעדר סבירות בטענותיו ובהעדר כל אסמכתא לגיבוי טענותיו, התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר מקורם הלגיטימי של הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי יודע על קיום חובת הדיווח ברמת הרעיון, אך לא דיווח הן בישראל והן בארצות הברית שכן לא ידע מהו הסף לצורך הדיווח ולא ידע מהו הסכום המדויק שנשא עימו. כמו כן, טען כי לא הבחין כלל בשלטים הפזורים במעבר ומורים על חובת הדיווח, זאת על אף ביקוריו הרבים בישראל.
7. הוועדה אינה מקבלת את גרסת המפר בעניין זה. מדובר באיש עסקים המרבה לבקר בישראל אשר מכיר על קיום חובת הדיווח. האחריות לבדוק ולדעת מהו סכום הכסף שהוא נושא עמו והאם בנסיבות העניין קמה חובת דיווח, מוטלת על כתפיו של המפר עצמו. לפיכך, מצופה היה מן המפר כי ידאג, מראש, לספור את סכום הכסף שברשותו וידווח עליו כנדרש.
8. הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר מילא הצהרה כוזבת למכס, שבה נשאל מפורשות בשפה האנגלית האם קיימים בידיו כספים (מזומנים, המחאות בנקאיות, המחאות נוסעים) בסכום העולה על שווי של 50,000 ש"ח והוא השיב שלא. טענות המפר ובא כוחו כי המפר התעייף מהטיסה הארוכה ולא עיין לעומק בטופס אינן מהוות נימוקים המצדיקים הגשת דיווח כוזב בנסיבות העניין ובמיוחד כשמדובר באיש עסקים, כדבריו, המרבה לבקר בישראל.
9. בהקשר זה ייאמר, כי גם אם הייתה מקבלת הוועדה את גרסת המפר בנוגע לאי ידיעתו את חובת הדיווח, הרי שלא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, לסכום החייב בדיווח ולדרך מסירת הדיווח, שהרי אלו הן הוראות החוק.

10. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

11. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

12. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העברות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל

13. חשיבותו של משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון הוכרה על ידי בית המשפט העליון, שקבע באחת הפרשות כך:

> *"...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד" (ע"א 9796/03 **חביב שם טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 (2005)).*

14. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, **או עד פי חמישה** מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

15. לשם שלמות התמונה נוסיף ונציין, כי המדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט היא מדיניות של החמרה בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, והיא מכוונת למנוע מצב בו "ישתלם" למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע

(רמ'י) 08-1 **פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים** (לא פורסם, 6.5.09). כן ראו: עש"א (ת"א) 28385-02-11 **בלעווי נ' מדינת ישראל, הוועדה לעיצום כספי** (לא פורסם, 1.6.2011)).

16. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל. מחד שקלה הוועדה את היקף הפרה הלא מבוטל, את אי קבלת גרסותיו לעניין מקורם ויעדם החוקי של הכספים אשר לא גובו באסמכתאות כלשהן ואת העובדה כי הגיש דיווח כוזב למכס. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפר ובשיתוף הפעולה שלו.

17. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי **<u>בסך כלל הכספים שנתפסו, 15,800 דולר ארה"ב, כשווים בשקל חדש על פי השער היציג, ביום תשלום העיצום הכספי בפועל</u>**.

18. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

19. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 148/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 12.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 11,000 דולר ארה"ב ו- 4,250 ש"ח (שווי כולל של כ- 45,341 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,700 דולר ארה"ב ו- 4,250 ש"ח (שווי כולל של כ- 33,014 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 12.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, בעל משרד תיירות בשם "אדם טרוול".
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו. לעניין יעד הכספים, טען כי נועדו עבור תשלום לבתי מלון בירדן עבור לקוחותיו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את החוק בנתב"ג וחשב שהוא חל באותו אופן גם במעבר הגבול היבשתי, כלומר, שניתן להעביר עד 50,000 ש"ח ולא הכיר כלל את הסף של 12,000 ש"ח. כמו כן, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שביקר בירדן מספר פעמים בשנים האחרונות. הוועדה לא קיבלה את טענות

המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,300 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 149/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 10,000 דולר ארה"ב ו- 115,000 רובל רוסי (שווי כולל של כ- 42,033 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,700 דולר ארה"ב ו- 115,000 רובל רוסי (שווי כולל של כ-29,706 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 11.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אזרח רוסי, עובד כחקלאי עצמאי ברוסיה.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו ונמשכו מחשבון הבנק שלו ברוסיה. **לעניין יעד הכספים,** טען המפר כי הכספים נועדו לצורך תשלום הוצאות השהייה בישראל וכן לצורך קניית מתנות למשפחתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי אינו שם לב לשלטים הפזורים במעבר. עוד טען המפר כי לאור המצב הנוכחי ברוסיה, נאלץ להגיע עם מזומן שכן לא ניתן לבצע העברת כספים מרוסיה לישראל.

הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,900 ש"ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 150/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.7.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 2,100 דולר ארה"ב, 8,600 ש"ח ו- 950 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 21,447 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 200 דולר ארה"ב ו- 8,600 ש"ח (שווי כולל של כ-9,347 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.

2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 16.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפרה, אינה עובדת, ומקבלת קצבת ביטוח לאומי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי הכספים שייכים לה ולאחותה מקצבאות הביטוח לאומי שהן מקבלות. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי הם עבור טיול בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא שמה לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 151/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 39,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 148,676 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 26,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-98,619 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 16.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו עובד שכיר בחברת "גדות" המייצרת תוספי מזון.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לו, מכספי חסכונותיו, והוא הוציא אותם מהארץ אתו כשיצא לסין. לעניין יעד הכספים, טען כי היו מיועדים לרכישת רהיטים בסין אך לבסוף לא קנה דבר ולכן השיב את הכסף לארץ. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. לטענתו חשב כי סף הדיווח בישראל הוא 100,000 דולר ארה"ב ולא חשב כי עליו להצהיר על הסכם שהביא. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **13,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 152/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.7.23 יצא המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,800 דולר ארה"ב, 400 דינר ו- 19,200 ש"ח (שווי כולל של כ- 39,237 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,100 דולר ארה״ב ו- 19,200 ש״ח (שווי כולל של כ- 27,045 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 16.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, עובד שכיר בחברת ״אלומיניום מוסטפא חטיב״.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים נלקחו מכספי פיצויים בהם זכה בנו של המפר בשל ניתוח כושל שהיה לבנו לפני 15 שנה וכן כספים שמשך מחשבונות הבנק שלו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם מיועדים לתשלום של ניתוח רפואי עבור אחותו אשר גרה בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,700 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 153/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.7.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 8,700 דולר ארה"ב ו- 500 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 35,132 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,400 דולר ארה"ב ו- 500 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 22,805 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 17.7.23 וכן באמצעות נציג מטעמה בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, תושבת לבנון ובעלת דרכון ישראלי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפרה טענה כי 6,500 דולר ארה"ב ו- 500 דינר ירדני מהכספים שייכים לה, ושאר הכספים נתנו לה ע"י אחים שלה. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי הביאה אותם אתה מאחר והמצב הכלכלי בלבנון לא טוב והיא פחדה שיגנבו לה את הכספים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא שמה לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **2,200 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 154/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 3,600 דולר ארה"ב, 369 דינר ו- 9,060 ש"ח (שווי כולל של כ- 24,451 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,900 דולר ארה"ב ו- 290 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 12,360 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 17.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, בעלים של מפעל בטון וחברה של משאיות לעבודות עפר.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים מעבודתו וייועדו לצרכי תשלום הנופש אליו נסע עם משפחתו, אלא שהסביר שכאשר הגיע למלון נעשתה לו הזמנה ולא נדרש לשלם במזומן ולכן החזיר את הכספים לארץ. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 155/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.7.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 45,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 166,481 ש"ח) מבלי שדווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 32,100 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-116,428 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 18.7.23 וכן באמצעות בא כוחה בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, אזרחית ותושבת רוסיה, בעלת אזרחות ישראלית, עורכת דין במוסקבה הגיעה לישראל לחופש יחד עם בתה, נכדיה וקולגה לעבודה שהגיעה עם בתה (סה"כ 6 אנשים).
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מדובר בכספים השייכים לשלושה גורמים שונים- לה, לבתה ולקולגה שלה. לטענתה הכספים מקורם מהעבודות שלה, של ביתה, ושל הקולגה שאתה הגיעה. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי היו מיועדים לתשלום חופשה והוצאות בישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי סף הדיווח של 50,000 ש"ח מתייחס לכל **אדם** בנפרד כולל לקטינים והיות והיו שישה אנשים לא עברו את סף הדיווח ל**אדם**. לדבריה מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים". אילו ידעה שחלה במקרה שלהם החובה לדווח, הייתה מדווחת.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה. הכספים היו מצויים ברשות המפרה והיה עליה לדווח כנדרש. גם אם היה נעשה פיצול של הכספים בין כל הנוסעים, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח

שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי הופרה חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל בגין ההפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את הגרסה בנוגע לסיבה שבשלה לא הוגש דיווח אולם התרשמה כי הדבר נעשה בתום לב.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **<u>6,500 ש"ח בלבד</u>**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 156/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 19.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" עם אשתו כשברשותו כספים בסך של 18,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 66,375 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-16,322 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 19.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, בעליה של חברת קייטרינג בארץ ובנוסף, עובד כרואה חשבון בארה"ב.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו אצלו ואצל אשתו ברובם כספים שקיבלו מתנה מבני משפחתם, ומתוכם סכום של כ1,000-2,000 דולר נמשכו מחשבונו הפרטי בארה"ב. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים מיועדים לסיוע לרכישת דירה לבנם. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את החוק, אך חשב שחובת הדיווח לא חלה במקרה שלו, מאחר שחשב שסף הדיווח הוא 10,000 דולר ארה"ב מתייחס לכל אדם בנפרד בדומה לחובה בארה"ב. היות והגיע יחד עם אשתו סבר כי סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח לאדם. לדבריו מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים".
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

   אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם התרשמה כי המפר פעל בתום לב.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,600 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 157/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 22,514 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 81,859 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-31,555 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ארה"ב, עוסק בנדל"ן בארה"ב.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו אלו כספים השייכים לו ומקורם בעבודתו, אותם משך מחשבון הבנק שלו. לעניין יעד הכספים, טען כי הם מיועדים לטיול במספר יעדים באירופה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח הנוכחית החלה בישראל וסבר כי החובה היא מסכום של 100,000 ש״ח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלט במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,200 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 158/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.7.24 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״בגין״ כשברשותו כספים בסך של 8,200 דולר ארה״ב ו- 4,600 ש״ח (שווי כולל של כ- 34,342 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,150 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ-22,306 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 23.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, תושב ישראל, הינו עובד בחנות לאביזרי רכב הנקראת "אקסטרים קאר".
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו אצלו נמשכו מחשבון הבנק שלו ויעדם היה לצורך הימורים בקזינו בטאבה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי בטעות סבר שביציאה מהארץ יש לדווח על כל סכום ואילו בכניסה לארץ סף הדיווח הוא 10,000 דולר ארה"ב. עוד טען כי ביציאתו מהארץ לכיוון טאבה חיפש היכן לדווח אבל לא מצא את הגורמים מטעם רשות המיסים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 159/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.7.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותה כספים בסך של 25,720 ₪ ו- 153 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 26,503 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 13,720 ש"ח ו- 153 דינר ירדני (שווי כולל של כ-14,503 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 23.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, תושבת ישראל, עובדת במשרה חלקית במשק בית ומקבלת קצבת נכות מהביטוח הלאומי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי הכספים שייכים לה והיא הוציאה והחזירה אותם עמה מירדן כי פחדה להשאיר את הכסף בבית. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא שמה לב לשלטים הפזורים במעבר, לא ביציאתה ולא בחזרתה, ובכל מקרה היא אינה יודעת קרוא וכתוב בעברית ובאנגלית.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 160/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 15,350 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 55,675 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-43,525 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל שבבעלותו חברת בנייה, יצא לירדן למטרת מפגש עם אחותו שגרה בסוריה ואותה לא ראה זמן רב
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו אצלו שייכים לו מעבודתו וכן כי הכספים שנמצאו אצל אשתו וביתו שייכים להן. לטענתו, מתוך כלל הכספים, רק 7,350 דולר היו שייכים לו והשאר – כ-8,000 דולר, היו שייכים לאשתו ולבתו ביחד. בדיון בפני הוועדה טען שהוא ואשתו חסכו לטיול הזה במשך זמן רב וכי הכסף של בתו מקורו במתנות שקיבלה וחסכה. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים לתשלום עבור מלון בירדן למשפחתו ולאחותו ומשפחתה, אשר מגיעים מסוריה לצורך מפגש משפחתי. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי זוהי הפעם הראשונה שיוצא לירדן וכן כי זו הפעם הראשונה שיצא מהארץ והוא לא מכיר כלל את חוק איסור הלבנת הון ואת חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 161/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 1,000 דולר ארה"ב, 3,600 ש"ח ו- 3,000 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 22,580 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,000 דולר ארה"ב, 3,600 ש"ח ו- 3,000 דינר ירדני (שווי כולל של כ-10,554 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו בעל משחטה בשם "מקור העוף והעגל".
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי סכום הכסף שנשא היה שייך לו ולחבר שנסע עמו וכי כמחצית מהסכום היה שלו. מקור הכסף הוא ממשכורותיו, את הדינרים החליף אצל חלפן. המפר טען כי נשא את הכספים בעבור חברו, מאחר שלו הייתה חליפה עם כיסים ויכל לשמור שם את הכסף בבטחה. המפר הסביר שחברו לא נשא עליו כסף כלל, עוד הסביר שחברו נסע אתו על מנת לסייע לו היות והוא אדם חולני שלא יכול לנסוע לבד. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים לטיפול רפואי שעליו לעבור ולטיול בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל במעברים היבשתיים בגובה 12 אלף ש"ח, לטענתו מכיר את החובה של הצהרה מסכום של 50 אלף ש"ח בנתב"ג ולא חשב כי במעברים שונים באותה מדינה, ספי דיווח משתנים. המפר טען כי לא יצא שנים רבות לירדן וגם כאשר יצא בעבר לא יצא עם סכומי כסף גדולים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 162/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" עם אשתו כשברשותו כספים בסך של 7,300 דולר ארה"ב ו-5,000 ש"ח (שווי כולל של כ- 31,477 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,900 דולר ארה"ב ו- 5,000 ש"ח (שווי כולל של כ- 19,145 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.7.23, וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, בעלים של חברת כוח אדם.

5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו אצלו מקורם בשכר עבודתו. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי היו מיועדים לתשלום בעבור הנופש אליו יצא עם אשתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה** ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בדיון בפני הוועדה הוסיף שגם אם היה מכיר את החובה לדווח, לא היה צריך לדווח שכן היות ויצא יחד עם אשתו סף הדיווח מתייחס לכל אדם בנפרד. לדבריו מהוראות החוק על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים".

הוועדה לא קיבלה טענתו זו. פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. בכל מקרה טענתו זו של המפר אינה רלוונטי שכן גם אם היה מפצל את הכספים בינו לבין אישתו כדבריו, כל אחד מהם עדיין היה נושא כספים בסכום מעל סף הדיווח.

החובה לדווח היא באחריות המפר, והיה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש"ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 163/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 25,446 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-13,086 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 28.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, המפר הגיש לוועדה גם טיעונים בכתב מטעמו.
4. המפר, אזרח ישראלי, אשר כיום מתגורר בארה"ב ועובד שם כעורך דין, הגיע לישראל למטרת חופשה משפחתית.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו וכי הם מיועדים לצורך ביקור בישראל. כמו כן, טען כי שני הילדים שלו גם באים מארה"ב והוא צריך את הכסף לבזבוזים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, אך סבר כי סף הדיווח הוא 80,000 ש"ח שכן, לטענתו, כך היה החוק בפעם הקודמת שהגיע לישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר והסביר כי עבר לאחרונה ניתוח בעיניים ועל כן לא רואה טוב. בנוסף, טען כי הגיע למכס להצהיר על הסיגריות שברשותו וכשנשאל על הכספים מיד אמר את הסכום שברשותו ולכן חשב שהצהיר על הכספים ולא הייתה לו כוונה להונות או להסתיר את קיומם.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, בייחוד נוכח היכרותו עם קיומה של חובת הדיווח. המפר נקרא למכס ורק אז דיווח על הסיגריות שברשותו, אמנם אכן ענה לגבי הימצאות הכספים מיד שנשאל, ושיתוף הפעולה שלו יילקח בחשבון במסגרת הדיון בגובה העיצום הכספי, אך לא ניתן לומר שהגיע מיוזמתו אל עמדת המכס לצורך דיווח על הכספים.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 164/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.7.2023 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,650 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 18,724 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,300 דינר ירדני (שווי כולל של כ-6,669 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות אחיו.
4. המפר, אזרח ירדני, פנסיונר, הגיע לישראל למטרת ביקור משפחתי וחופשה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים ממשיכה שביצע מחשבון הבנק הפרטי שלו בירדן וכי הוא מיועד לצורך ביקור משפחתי, מתנה לחתונה של קרובי משפחתו ולהוצאות שהייה של כשבועיים בישראל.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. שכן, הוא יודע שנהוג בעולם לדווח על כספים שסכומם עולה על 10,000 דינר ירדני. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר הגבול המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **600 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 165/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 28,100 ש"ח מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 16,100 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 30.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפרה, עובדת כשכירה, יצאה לירדן לצורך ביקור אצל בנותיה, הלומדות באוניברסיטה בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, לטענת המפרה מקור הכספים מהמשכורות שלה ושל בעלה וסך של 3,000 ש"ח מקורו במתנות שקיבלו בחתונת בתם. לטענתה, הכספים מיועדים לתשלום שכר לימוד ומחיה של שתי בנותיה אשר לומדות באוניברסיטה בירדן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא לא מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טענה כי לא שמה לב לשלטים הפזורים במעבר ומורים על חובת הדיווח. עם זאת, הצהירה המפרה לכאורה כי היא עוברת במעבר הגבול פעמים רבות – אחת לשלושה חודשים לערך במהלך שש השנים האחרונות, לצורך ביקור וסיוע לבנותיה הלומדות בירדן. לטענתה, בדרך כלל היא משלמת את שכר הלימוד שלהן באמצעות בהעברות בנקאיות עם עמלות גבוהות מאוד. עם זאת, הפעם העבירה את הכספים בעצמה במזומן כיוון שהן צריכות את הכסף בדחיפות.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר, זאת בייחוד כאשר מדובר על מי שעובר במעבר לעתים דחופות

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 166/23

תיאור הנסיבות:

ביום 25.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 20,500 דולר קנדי ו-2,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-65,637 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,400 דולר קנדי ו-2,480 דולר ארה"ב (שווי כולל של 15,365 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 25.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר אזרח קנדי, רואה חשבון במקצועו, הגיע לישראל למטרת ביקור משפחתי.

5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומחסכונותיו האישיים. לעניין יעד הכספים, טען כי הכסף נועד למימון הביקור בישראל ולסיוע כלכלי לבני משפחתו, לעזרה בשכירות ובהוצאות שוטפות עבור נכדיו שאין להם חשבון בנק. טענות המפר בנוגע למקור ויעד הכספים התקבלו מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען אמנם ידע כי קיימת חובת דיווח בישראל, אך סבר כי המגבלה היא 10,000 דולר לאדם כמו בקנדה ומכיוון שהגיע עם אשתו, חשב שאין צורך לדווח על הכספים שהיו ברשותו. בנוסף, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 167/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 9,300 יורו וכ-254 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 38,914 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,350 יורו וכ-200 דינר ירדני (שווי כולל של כ-26,707 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 30.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב צרפת, הינו עצמאי בתחום המזון.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הוא מחסכונותיו מהעסק שברשותו, וכי היו מיועדים להוצאות שוטפות בביקורו בישראל ולהמשך הטיול שתכנן.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל וסבר כי החובה היא מסכום של 10,000 יורו בדומה לצרפת. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, מעבר לכך שלא יודע לקרוא אנגלית וערבית.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 168/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,550 דינר ירדני ו- 900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 21,483 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,200 דינר ירדני ו- 900 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 9,427 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 30.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי העובד כשכיר, יצא לירדן למטרת טיפול רפואי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ואותם משך מחשבון הבנק שלו ושל אשתו והמיר לדינרים ולדולרים. לעניין יעד הכספים טען כי הכספים מיועדים לטיפול רפואי שעליו לעבור בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, זאת על אף כי הוא נוסע לירדן דרך מעבר הגבול לעיתים קרובות, לטענתו בין פעמיים לשלוש בשנה. עם זאת, טען כי בפעמים הקודמות נסע עם סכומים נמוכים באופן משמעותי ואילו הפעם נסע עם סכום גבוה יחסית לפעמים הקודמות, מכיוון שהיה עליו לשלם על טיפול רפואי בירדן.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה, ואת נסיבותיו האישיות של המפר כפי שהוצגו הפניה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 169/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 8,919 דולר ארה"ב, 6,010 אירו, 12,100 ש"ח ו- 595 דולר סינגפורי (שווי כולל של כ- 70,453 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,590 אירו ו- 118 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 20,440 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 31.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפרה, אזרחית ישראלית אשר עלתה לישראל מרוסיה בשנת 2022 יחד עם משפחתה, אך עדיין נוסעת לרוסיה לעיתים קרובות מכיוון שהיא עדיין עובדת שם וכן יש ברשותה וברשות בעלה נכסים ברוסיה שהם מנסים למכור. ברוסיה עבדה כרופאה ומאז שעלתה לישראל עדיין לא עובדת באופן קבוע. הגיעה מרוסיה דרך דובאי יחד עם בעלה וחמתה בת ה-92.
5. לעניין **מקור הכספים**, חלק מהכספים הם כספי הפנסיה של חמותה וחלק שייכים למפרה מעבודתה ונמשכו מחשבון הבנק שלה. לטענתה, כ- 6,000 יורו, 2,000 דולר ארה"ב ו-10,000 ש"ח שייכים לחמתה והיא ביקשה ממנה לשמור את התיק שלה אצל המפרה, מכיוון שהיא פחדה לאבד אותם. בנוגע לשאר הכספים- כ-6,700 דולר ועוד 1,800 ש"ח שייכים למפרה. לטענתה, הכספים של חמתה היו בנפרד והיא נשאה אותם עימה מכיוון שחמותה מבוגרת מאד וזקוקה לתמיכה פיזית. הכספים של חמותה הם כספי הפנסיה שנמשכו על ידה מחשבונה בביקור הנוכחי שלהם ברוסיה, ואילו את הכסף הישראלי היא משכה מחשבון הבנק שלה בישראל לפני נסיעתם לרוסיה ופחדה להשאיר בבית. הוועדה קיבלה את טענות המפרה בנוגע למקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל אך סברה שמאחר וחלק מהכספים שייכים לחמותה, החובה חלה על כל אחת מהן בנפרד ובכך כל אחת מהן רשאית לשאת עד 50,000 ש"ח מבלי קשר לשאלה מי נושא את הכספים עליו. גם כשבדקה באינטרנט מצאה כי סף הדיווח מתייחס ל"אדם" ולא שיערה לעצמה שעצם העובדה שהיא מסייעת לשאת את תיקה של חמתה היא בעצם עוברת את הסף המותר לנשיאת הכספים ללא הצהרה. לדבריה החוק ברוסיה מאפשר להוציא עד 10,000 דולר לכל אדם. המפרה הוסיפה שבגלל שמערכת בנקאית ברוסיה תחת סנקציות, היא נאלצת להביא במזומן כל פעם 10,000 דולר (מעל סכום זה קיים איסור על הוצאת כספים מרוסיה).
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה כל הכספים היו ברשותה של המפרה והיה עליה לדווח כנדרש בחוק.

מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. בנוסף, הוועדה נתנה משקל לנסיבותיה האישיות של המפרה ולעובדה שלא ניתן כלל לבצע העברות כספים מרוסיה לישראל, לעובדה שמדובר באישה בת 92 ושמפאת גילה ומצבה הבריאותי הייתה זקוקה לסיועה של המפרה. הוועדה השתכנעה כי מדובר במקרה חריג המצדיק הימנעות מהטלת עיצום כספי בשל נסיבותיו הייחודיות ומשיקולים הומניטריים.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה **שלא להשית על המפרה עיצום כספי כלל.**
11. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 170/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 16,960 פרנק שוויצרי, 4,040 יורו וכ-4,670 ש"ח (שווי כולל של כ- 93,727 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,960 פרנק שוויצרי וכ-3,420 יורו (שווי כולל של כ-43,673 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 30.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית עם אחיו של המפר.
4. המפר אזרח שוויצרי שהגיע לביקור משפחתי בישראל.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מחשבון הבנק הפרטי שלו בשוויץ, וכי הכספים מיועדים למימון ביקורו בישראל, תשלום חלקו ברכישת ספר תורה לזכור של אביב ולנסיעה המתוכננת למרקש שבמרוקו. לטענתו, במרוקו לא ניתן לשלם באשראי ברוב המקומות

ולכן הביא איתו סכום גבוה יחסית במזומן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי ידע שקיימת חובת דיווח בישראל, אך סבר שסף הדיווח הוא 100,000 ש״ח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר ומורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק העדכניות טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 171/23

תיאור הנסיבות:

ביום 31.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נתב״ג כשברשותו כספים בסך של 14,000 יורו (שווי כולל של כ- 56,619 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,600 יורו (שווי כולל של כ-6,471 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 31.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אזרח צרפתי, הגיע לישראל עם אחותו לרגל חתונת אחיו אשר מתגורר בישראל.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מקרובי משפחה שלא יכלו להגיע לחתונה והם מיועדים למתנות חתונה לאחיו. לטענתו, הוא ואחותו החזיקו כל אחד ב-7,000 אירו ובמהלך הטיסה אחותו העבירה לו את הכסף, מכיוון שחששה להחזיק אצלה סכום שכזה במזומן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר. לטענתו, הכיר את חובת הדיווח בצרפת אך סבר כי יש צורך להצהיר על כספים למכס רק כאשר מוציאים כסף מהמדינה ולא כאשר מכניסים וכן חשב שבישראל לא צריך לדווח על הכספים בכניסה. בנוסף, טען כי לא הצהיר בצרפת מכיוון שלפי החוק הצרפתי כל אדם רשאי לשאת עליו 10,000 אירו וביציאה מצרפת הכסף היה מחולק בינו לבין אחותו. כמו כן טען כי מעולם לא הגיע לישראל עם מזומן שכן הוא משלם רק באשראי והפעם הביא את הכספים רק לצורך החתונה של אחיו.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 172/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.7.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 23,550 דולר ארה"ב ו- 55,000 רובל רוסי (שווי כולל של כ- 87,846 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 55,000 רובל רוסי ו- 9,750 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-37,682 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 30.7.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אזרח רוסי ועוסק בתחום הבנייה ברוסיה. בבעלותו נכסים וחשבונות בנק הן ברוסיה והן בישראל. מגיע לישראל לעיתים קרובות מכיוון שמשפחתו מתגוררת בישראל וכן בבעלותו דירה ורכב בישראל.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מחסכונות שלו ושל אשתו מעבודתם. לטענתו, מתוך כלל הכספים שנמצאו ברשותו, כ-10,000 דולר שייכים לאשתו מחסכונותיה. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים נועדו להוצאות השהייה בארץ – הוצאות דיור, רכב, מחייה וכו' למשך שבועיים בארץ לכל המשפחה. המפר הגיע לישראל מבאקו יחד עם משפחתו – אשתו ושני ילדיו הקטינים לביקור משפחתי למשך 15 ימים. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים. לטענתו, במידת הצורך הוא יוכל להמציא אסמכתאות מחשבון בנק שלו על הכנסותיו מעבודתו ברוסיה. כמו כן, טען המפר כי לא ביצע העברת כספים מרוסיה לישראל לאור הסנקציות הכלכליות המוטלות על אזרחי רוסיה מאז המלחמה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, אך סבר כי לכל **אדם** מותר לשאת עד 50,000 ש"ח ללא הצהרה. עוד טען כי מאחר ונכנס לישראל יחד עם אשתו, סבר שבחלוקה לשני אנשים, סכום הכסף שברשותם לא עולה על סף הדיווח. לדבריו, מהשילוט המורה על חובת הדיווח לא ניתן להבין ש"אדם" פירושו יכול להיות "גם בני משפחה נוספים". המפר הוסיף שביציאתם מרוסיה הסף הקבוע בחוק מתייחס לכל אדם בנפרד ותא משפחתי אינו נחשב כ"אדם".
7. הוועדה לא קיבלה את טענתו זו של המפר. כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק.
8. גם אם היה מחלק את הכספים בינו לבין אשתו, כך שכל אחד מהם היה מחזיק סכום מתחת לסף הדיווח, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול כספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

9. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 **חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.
10. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
14. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 173/23

תיאור הנסיבות:

ביום 1.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,090 לירה שטרלינג, 3,150 דינר ירדני, 4,305 דולר אוסטרלי, 200 דולר ארה"ב ו- 600 ש"ח (שווי כולל של כ- 62,502 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 600 ש"ח, 4,305 דולר אוסטרלי, 200 דולר ארה"ב, 850 דינר ירדני ו- 7,090 לירה שטרלינג (שווי כולל של כ-50,396 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 1.8.23, המפר ביקש שלא הופיע בפני הוועדה וכי זו תתן את החלטתה בהיעדרו.
4. המפר, פנסיונר ,אשר יצא לירדן למטרת חופשה בירדן ובאנגליה.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר בחקירתו כי מדובר בכספים אישיים שלו אותם משך מחסכונותיו בחשבון הבנק. לטענתו, מקור הכספים מחשבון הבנק שלו בירדן שם חסך את המשכורות שלו מעבדותו באנגליה בעבר. לגבי חלק מהכספים טען כי מדובר בכספים שנשארו לו מטיול שעשה בזמנו עם בת זוגו באוסטרליה וניו זילנד ומטרת הוצאתם עמו היום היא לצורך נסיעתו לירדן וכמו כן לצורך המרה חזרה לדינר ירדני. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים בהיעדר אסמכתאות לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען שאינו מכיר את חובת הדיווח בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים לא התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 174/23

תיאור הנסיבות:

ביום 1.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 25,900 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 13,900 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 1.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, תושב עזה, בעל חברה לחלקי חילוף לרכבים בשם "פרוך האחים פרוך" בעזה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו והם מיועדים לתשלום עבור הובלת סחורה מאשדוד לכרם שלום ולתשלום לעמיל מכס באשדוד. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח . בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 175/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 24,700 ש"ח, 2,500 דולר ארה"ב ו- 900 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 38,766 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך נתפסו 24,700 ש"ח ו- 500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 26,566 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 3.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, באמצעות מתורגמן של רשות המסים, מר מוחמד סובחי.
4. המפר, הינו אזרח ישראל ומתגורר בנצרת. המפר טען כי יצא מישראל לירדן למטרת חופשה, שם היה אמור לפגוש את אשתו ובתו שהגיעו מטיול משארם א שייח במצרים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים שהמשפחה חסכה במשך שנה לצורך הטיול, שמקורם במשכורות מעבודתן של אשתו ובתו, וכן כספיי פיצויים של בתו. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי אשתו ובתו יצאו מישראל לחופשה בשארם א שייח, והיו אמורות לפגוש אותו בירדן, למטרת טיול וחופשה בעקבה. המפר טען כי הוא לא רצה שאשתו ובתו יסתובבו לבד עם הרבה כסף ולכן הביא עמו את כל הכספים עבור החופשה בירדן. המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח, וכן כי הוא לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, שכן הוא אינו יודע לקרוא עברית או ערבית.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 176/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״בגין״ כשברשותו כספים בסך של 7,400 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 27,614 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 4,100 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 15,299 ש״ח), לפי סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 3.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראל, עובד כשוטר במג״ב מזה כ- 25 שנים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי יצא מישראל עם סכום של 530 דולר ארה״ב, אותם משך המפר במחשבון הבנק שלו והמיר לדולרים, וכן כי משך כספים נוספים בקזינו. המפר טען כי מקור הכספים בעבודתו וכי הם נועדו להוצאות החופשה ולהימורים בקזינו. המפר הציג לחוקרים את אישורי משיכת הכספים בקזינו. המפר טען כי הרוויח כספים בקזינו וכי אלו הכספים שהיו ברשותו בעת כניסתו לישראל.

   הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת הדיווח על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 177/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,300 ש"ח, 250 דינר ירדני ו- 15,100 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 59,963 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 2,300 ש"ח, 12,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 47,825 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 3.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות מתורגמן של רשות המסים, מר מוחמד סובחי.
4. המפר הינו בעל אזרחות ישראלית וירדנית, וחי בישראל מזה 25 שנה. המפר גר בטוראן, נשוי לאזרחית ישראלית, ועובד בתור מפעיל מגרסה וכלים כבדים בחברת בנייה בחיפה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מקור הכספים בהלוואה בסך 200,000 ש"ח שלקח מהבנק לתקופה של 9 שנים, על מנת לעזור למשפחתו בירדן שנמצאת במצב כלכלי לא טוב. המפר הציג לחוקרים את מסמכי ההלוואה מהבנק וכן את אישורי משיכת הכספים. המפר טען כי המיר את השקלים לדולרים בג'נין. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען המפר כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, משום שהוא אינו יודע לקרוא עברית או ערבית.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 178/23

תיאור הנסיבות:

ביום 5.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 20,524 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 2,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 8,209 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 5.8.23. המפר לא השמיע את טענותיו בפני הוועדה ביום כינוסה, וזאת משום שלא היה ניתן להשיגו באמצעות הטלפון, למרות ניסיונות הוועדה לכך.
4. המפר, אזרח ישראל ועובד כשכיר בחנות למוצרי טבק. המפר טען כי יצא לטאבה יום קודם לכן עם חבר לנופש והימורים בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי את רוב הכספים משך מחשבון הבנק שלו, וחלק נוסף היה לו במזומן בבית. המפר טען כי הכספים נועדו להוצאות השהייה והבילוי בטאבה ועם עודף הכספים חזר לישראל. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר רק את חובת הדיווח החלה בנתב"ג על סכומים של 50,000 ₪ ומעלה, אך טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה במעברי הגבול היבשתיים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 179/23

תיאור הנסיבות:

ביום 5.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 4,800 דולר ארה"ב ו- 400 ש"ח (שווי כולל של כ- 18,312 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 1,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 5,971 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 5.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמת המפר.
4. המפר, אזרח ישראלי ועובד כשכיר בחברה למשקאות קלים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בעבודתו וכי הם נועדו להוצאות הטיול בטאבה ולבילויי בקזינו, ועם עודף הכספים חזר לישראל. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים מחמת הספק.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **600 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 180/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך המסלול הירוק בנמל התעופה נתב"ג כשברשותו כספים בסך של 18,600 דולר ארה"ב ו- 1,000 יורו (שווי כולל של כ- 73,499 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 5,300 דולר ארה"ב ו- 900 יורו (שווי כולל של כ- 23,460 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמת המפר.

4. המפר, אזרח ישראל אשר מרכז חייו ברוסיה והינו עצמאי בתחום השיפוצים. המפר הגיע עם אשתו ובתו לפרק זמן לא ידוע, לנוכח המצב ברוסיה.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים שמקורם בעבודתו. המפר טען כי חסך את הכספים בחמש השנים האחרונות, וכי המיר את הכספים לדולרים ושמר אותם בכספת בביתו. המפר טען כי הכספים נועדו להוצאות מחיית המשפחה בישראל. המפר טען כי הביא עמו סכום גדול של כסף משום שלא ידע לכמה זמן יישארו בישראל, וכי לנוכח המצב ברוסיה, לא ניתן להשתמש בכרטיסי אשראי שלו מרוסיה, בישראל. הועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא ידע כי קיימת חובת דיווח על כספים בישראל, אך סבר כי הסכום החייב בדיווח הוא 10,000 דולר לכל אדם, בדומה לחובה ברוסיה. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,300 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 181/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 7.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך המסלול הירוק בנמל התעופה נתב"ג, כשברשותו כספים בסך של 16,400 יורו ו- 800 ש"ח (שווי כולל של כ- 67,905 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 4,300 יורו (שווי כולל של כ- 17,595 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 7.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמת המפר.
4. המפר, הינו קבלן כבישים ומתגורר בפתח תקווה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מקור הכספים בעבודתו וכי הכספים נועדו להוצאות החופשה בקפריסין וכן להימורים בקזינו. המפר טען כי משך סכום של 30 אירו בקפריסין וחזר עם הכספים שנותרו לו. המפר הציג לוועדה את אישורי המשיכה מחשבונו. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח על כספים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר, וזאת על אף שהוא מרבה לטוס לחו"ל.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **<u>1,700 ש"ח בלבד</u>**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 182/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 3,934 דולר ארה"ב, 3,160 ש"ח, 1,110 לירות מצריות, ו-1,925 אירו (שווי כולל של כ-25,400 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 700 דולר ארה"ב, 3,140 ש"ח, 1,110 לירות מצריות ו-1,925 יורו (שווי כולל של כ-13,396ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר לכאורה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל, לפי סעיף 9 לחוק.
2. גרסתו של המפר לכאורה נשמעה בחקירתו ע"י חוקר המכס ביום 8.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמתו של המפר לכאורה.
3. המפר לכאורה, הינו רואה חשבון עצמאי ובנוסף עובד כמבקר פנים במועצה אזורית בצפון הארץ. המפר הגיע למעבר הגבול ברכבו עם אשתו, שני ילדיו ואמו. המפר לכאורה טען כי הגיעה קבוצה של בני המשפחה המורחבת בחמישה רכבים, למטרת חופשה בעקבה.
4. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר לכאורה כי כל אחד מבני המשפחה החזיק ברשותו כספים – הוא ואשתו החזיקו ברשותם כספים שמקורם בעבודתם, לאמו הייתה מעטפה עם כספים שחסכה שמקורם בתשלומי ביטוח לאומי, וילדיו החזיקו את הכספים שחסכו לטיול. המפר לכאורה טען כי כל הכספים נועדו להוצאות וקניות במהלך חופשתם בירדן.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, טען המפר לכאורה כי הוא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, וכי טרם הגעתם למעבר הגבול, אסף את כל הכספים מבני המשפחה והגיע לחלון המכס במטרה לדווח על כל הכספים. המפר לכאורה טען כי הוא פנה לפקיד המכס ואמר לו שברצונו לדווח על הכספים שברשותו, וכי פקיד המכס שאל אותו מה סכום הכספים שברשותו. המפר לכאורה טען כי לדעתו המיקרופון בחלון היה רחוק מפקיד המכס, וכי היה נראה שהפקיד מתקשה לשמוע את תשובותיו. בכל מקרה, טען המפר לכאורה כי התחיל להוציא את המעטפות והחל לסכום את סך הכספים, תוך כדי שהוא אומר לפקיד שמדובר בכספים השייכים לו, לאשתו, לילדיו ולאמו, וכי אסף את כל הכספים ביחד על מנת לדווח על כל הסכום. המפר לכאורה טען כי פקיד המכס שאל אותו משהו אך לא שמע, ואז הפקיד ביקש ממנו ללכת לצד השני של האולם ולהביא עמו את הכספים. או אז, טען המפר לכאורה, החלו בודקי המכס לצעוק עליו ולהטיח בו אשמות כי הפר את חובת הדיווח, וזאת למרות שלטענת המפר לכאורה, הגיע לחלון במיוחד לדווח.
6. הוועדה קיבלה את טענות המפר לכאורה לעניין נסיבות המקרה וקבעה כי בנסיבות אלו, המפר לכאורה התכוון לדווח על הכספים שברשותו, והגיע במיוחד לעמדת המכס על מנת לדווח, אך

בודקי המכס מנעו ממנו לעשות זאת. לפיכך קבעה הוועדה כי המפר לכאורה **לא הפר את חובת הדיווח.**

מקרה הפרה 183/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,000 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 31,354 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 3,700 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 19,335 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 8.8.23. המפר לא השמיע את טענותיו בפני הוועדה ביום כינוסה משום שלא היה זמין בטלפון, וזאת למרות ניסיונות הוועדה להשיגו. לפיכך הסתמכה הוועדה על החומרים שהונחו בפניה, לרבות חקירתו של המפר.
4. המפר הינו מנהל חברה ליזמות והשקעות, והגיע למעבר הגבול עם משפחתו במטרה לצאת לחופשה משפחתית בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי לקח את הכספים מקופת העסק שלו וכי אשתו משכה סך של 2,000 דינר מחשבון הבנק שלה. המפר טען כי המיר את הכספים לדינר ירדני באותו היום במעבר הגבול. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הכספים נועדו להוצאות החופשה בירדן. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 184/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״בגין״ כשברשותו כספים בסך של 2,600 ש״ח ו- 9,900 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 39,284 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 7,300 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 27,050 ש״ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 8.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמתו של המפר. הועדה תורגמה באמצעות מתורגמן רשות המסים, מר מוחמד סובחי.
4. המפר עבד כל חייו בבנייה ובדוכנים בבסטות בירושלים ומזה כשנה אינו עובד עקב התדרדרות במצבו הרפואי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מדובר בכספים שחסך מעבודתו במהלך השנים, וכן כספים שקיבל מילדיו, וירושה שאשתו קיבלה. המפר טען כי יצא עם כספים בסך 7,800 דולר וכי הכספים נועדו להוצאות בטאבה והימורים בקזינו. המפר טען כי הרוויח בסביבות 3,000 דולר בקזינו, וכי חזר לישראל עם הכספים שנותרו לו. הועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 185/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 100 דינר ירדני ו-5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 19,050 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 1,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-7,040 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 10.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמתו של המפר.
4. המפר, פנסיונר, יצא עם אשתו וילדיו לירדן למטרת חופשה, יחד עם בני משפחה נוספים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בכספי הפנסיה שלו וכן כספים שחסכו אשתו ובתו הבוגרת. המפר טען כי הכספים נועדו לתשלום עבור המלון, וזאת בהתאם לבקשת סוכנת הנסיעות שלו. לדבריו, טרם הנסיעה ביקש המפר לשלם לסוכנת הנסיעות עבור החופשה, אך הסוכנת ביקשה ממנו שישלם ישירות למלון בירדן, ושלחה עמו את החשבון לתשלום. המפר הציג לחוקרים את החשבון לתשלום שנתנה לו סוכנת הנסיעות. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, וכן כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח. בנוסף טען המפר כי אינו יודע לקרוא ולכן לא שם לב לשלטים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 186/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 1,250 דינר ירדני ו-6,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 28,765 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, נתפסו 4,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-16,674 ש"ח), בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 10.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמתו של המפר.
4. המפר, עובד כחשמלאי בבית חולים, ויצא לירדן עם משפחתו למטרת חופשה, יחד עם בני משפחה נוספים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מקור הכספים בעבדותו וכי הם נועדו לתשלום הוצאות החופשה בירדן ותשלום לבית המלון. המפר טען כי טרם הנסיעה ביקש המפר לשלם לסוכנת הנסיעות שארגנה להם את החופשה, אך הסוכנת ביקשה ממנו שישלם ישירות למלון בירדן,

ושלחה עמו את החשבון לתשלום. המפר הציג לחוקרי המכס את החשבון לתשלום למלון. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 187/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.8.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך המסלול הירוק בנמל התעופה נתב"ג כשברשותה כספים בסך של 10,000 אירו, וברשות בעלה כספים בסך 6,460 דולר ארה"ב (שווי כולל של 65,023 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם. בבדיקה ראשונה סברו חוקרי המכס כי סך הכספים שייכים למפרה לכאורה ולפיכך כי מדובר בהפרה בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,020 דולר ארה"ב (שווי כולל של 15,001 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה לכאורה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

2. גרסתה של המפרה לכאורה נשמעה בחקירתה ע״י חוקר מכס ביום 6.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות בעלה של המפרה לכאורה, בהסכמתה, ובאמצעות מתורגמן רשות המסים, מר חיימוב.
3. המפרה לכאורה, אזרחית רוסיה, עובדת בתור ספרנית והגיעה יחד עם בעלה לישראל למטרת ביקור בנם הלומד באוניברסיטת באר שבע.
4. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפרה לכאורה טענה כי לה ולבעלה יש שני חשבונות בנק נפרדים, וכי כל אחד משך כספים, אשר מקורם במשכורתם, בנפרד. המפרה לכאורה טענה כי אין מדובר בכספים משותפים שלה ושל בעלה, וכי כל אחד מבני הזוג נשא עמו את הכספים השייכים לו, אשר נמשכו מחשבון בנק אישי ונפרד. כך, טענה המפרה לכאורה, היא משכה מחשבון הבנק האישי שלה, שרק היא רשומה בו, את הכספים שנשאה עמה, בסך 6,000 אירו, שמקורם בעבודתה כספרנית, בעוד שבעלה משך את כספים בסך כ-6000 דולר בנפרד, מחשבונו האישי, אשר מקורם בעבודתו במפעל רהיטים. המפרה לכאורה הציגה לוועדה אסמכתאות כתימוכין לטענותיה. לעניין יעד הכספים, המפרה לכאורה טענה כי הכספים נועדו למימון הוצאות הביקור בישראל וסיוע כלכלי לבנם הלומד באוניברסיטה בישראל. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לכאורה לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל, אך כי הכספים שנשאה עמה, בסך 10,000 אירו, לא עברו את סף הדיווח הקבוע בחוק, שכן הכספים בסך 6,460 דולר לא היו שייכים לה אלא לבעלה, נמשכו מחשבון בנק נפרד בבעלותו, והיו ברשותו בעת כניסתם לישראל, הכל כמפורט בפסקה 4 לעיל.
6. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי בנסיבות העניין, ולנוכח טענות המפרה לכאורה והאסמכתאות שהציגה לוועדה, **לא הופרה חובת הדיווח**.

מקרה הפרה 188/23

תיאור הנסיבות:

ביום 13.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול נתב״ג כשברשותו כספים בסך של 1,200 דולר ארה״ב ו-34,000 פרנק שוויצרי (שווי כולל של כ- 147,967 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 200 דולר ארה״ב ו-23,000 פרנק שוויצרי (שווי כולל של כ-97,829 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 13.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אזרח רוסיה, עובד בתחום הבנייה ובעלים של חברה לבניית בנייני מגורים, הגיע לארץ יחד עם אשתו ושתי בנותיו.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבדותו וכי הם מיועדים לצורך חופשה וביקור בישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, אך חשב שלכל אדם מותר להוציא עד סכום של כ-10,000 דולר ללא חובת דיווח וטען כי לא ידע שהמגבלה חלה על כלל התא המשפחתי ולא חלה על כל אחד מבני המשפחה בנפרד. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 189/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 28,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 107,087 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 15,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 57,064 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 12.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, אזרח אמריקאי המתגורר בצפון קרוליינה שבארצות הברית. עצמאי, בבעלותו שני עסקים בארצות הברית – חנות טלפונים סלולריים וחנות ביגוד והלבשה. הגיע לישראל על מנת לבקר את אשתו, ילדיו ומשפחתו המורחבת בישראל ובשטחי הרשות הפלסטינית.

5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומעסקיו ואותם משך מחשבון הבנק האישי שלו בארה"ב. לטענתו, הכספים הללו מיועדים להוצאות השהייה בישראל ולתשלום שכר הלימוד של בנו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, בחקירתו סיפר כי הוא מכיר את החוק בארצות הברית וידע שעליו לדווח על הוצאת כספים מעל 10,000 דולר אך לא עשה כן ביציאתו מהמדינה ולכן פיצל את הכסף למספר מקומות כך שבכל מקום יהיה לכל היותר 10,000 דולר.

7. עם זאת, המפר טען כי אינו מכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען שהוא לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר ומורים על חובת הדיווח. לטענתו, הגיע לישראל פעמים רבות אך עבר דרך מעבר אלנבי ונשא עמו סכומי כסף נמוכים יותר.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שהמפר פיצל את הכספים בכבודתו בכוונה, תוך מתן תשומת לב וידיעה מלאה על חובת הדיווח החלה בארה"ב, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **7,000 ש"ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 190/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 11.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 20,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 74,109 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 24,085 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 15.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח אמריקאי המתגורר בפורטו ריקו שבארצות הברית והינו עצמאי, בבעלותו חנות למוצרי טבק וכן הוא בעלים במשותף של תחנת דלק בפורטו ריקו.
5. לטענתו, הגיע לארץ על מנת לבקר את משפחתו אשר מתגוררת בשטחי הרשות הפלסטינית- באזור רמאללה.
6. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומעסקיו ונמשכו מחשבון הבנק הפרטי שלו בארה"ב. לטענתו, הכספים נועדו להוצאות השהייה בארץ ולבזבוזים ואת הכסף שיישאר תכנן להשאיר אצל משפחתו המתגוררת ברשות הפלסטינית ולעזור להם מבחינה כלכלית. לטענתו, בדרך כלל מבצע העברות בנקאיות עבורם מהחשבון שלו בארה"ב אבל הפעם נסע אליהם אז רצה להביא את הכסף עמו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, , טען כי הוא מכיר את החוק בארצות הברית וכן הצהיר על הכספים ביציאתו מארה"ב, אך לטענתו לא קיבל על כך שום אסמכתא ולכן אין באפשרותו להוכיח את הצהרתו. כמו כן, טען כי לא הצהיר על הכספים שנמצאו ברשותו בכניסתו לישראל מכיוון שהיה עייף לאחר שטיסתו עוכבה וכן מיהר לצאת למשפחתו שהמתינה לו מחוץ לאולם. הודה כי בעבר נכנס לישראל דרך מעבר אלנבי עם כספים מעל לסף חובת הדיווח ועקב שילוט שראה במעבר הצהיר על כספים שברשותו. למרות זאת, במקרה הנוכחי הוא לא הצהיר כאמור על הכספים שנמצאו ברשותו כאשר עבר דרך המסלול הירוק שבמכס בנתב"ג.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שהמפר הצהיר על הכספים בארה"ב וכשנכנס בעבר לישראל דרך מעבר אלנבי הצהיר שם על כספים שהיו ברשותו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 191/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.8.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 20,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 74,850 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 24,826 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 10.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפרה, אזרחית ישראלית, לא עובדת עקב מצבה הרפואי. הגיעה למעבר עם שני ילדיה הקטינים לאחר שחזרו מביקור משפחתי בארה"ב.
5. לעניין **מקור הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים מבן זוגה המתגורר בארה"ב וכי הם מיועדים בחלקם למימון הוצאות רישיון נהיגה וניתוח אף עבור בנה וחלקם מיועדים להשלמת ההליך הרפואי והשיקומי שאותו היא עוברת. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא אכן מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל, אך סברה כי הסכום החייב בדיווח הינו 9,800 דולר לאדם ומכיוון שהייתה עם שני ילדיה חשבה שהסכום שהיה ברשותה נמוך מסף הדיווח. בנוסף, טענה כי אכן שמה לב לשלטים הפזורים במעבר ולמסלול האדום והירוק, אך הייתה בטוחה שהסכום שהיה ברשותה הוא מתחת לסכום החייב בדיווח ולכן הוראות השילוט לא נוגעות אליה.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה הכספים היו מצויים ברשות המפרה והיה עליה לדווח כנדרש. גם אם היה נעשה פיצול של הכספים בין כל הנוסעים, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

8. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הַבְנָיָה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.

9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, את מצבה הרפואי של המפרה, את שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את הגרסה בנוגע לסיבה שבשלה לא הוגש דיווח אולם התרשמה כי הדבר נעשה בתום לב.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

14. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 192/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,300 דולר ארה"ב ו- 100 דינר ירדני (שווי של כ-27,842 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-15,715 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 17.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו פנסיונר, תושב ישראל יצא עם אחיו לביקור משפחתי בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 6,300 דולר מהכספים שייכים לאחיו, עמו נסע לירדן, ומיועדים לתשלום לימודים עבור אחייניתו הלומדת רפואה בירדן, אין למפר ידיעה מה מקור כספו של אחיו. שאר הכספים שייכים למפר ומקורם מכספי הפנסיה שלו, יעדם הינו עבור הוצאות אישיות. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 193/23

תיאור הנסיבות:

ביום 14.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 31,600 ש"ח ו- 1,000 דינר ירדני (שווי של כ-36,826 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 24,800 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 14.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, איננו מועסק כרגע בשל תאונת דרכים שעבר, נסע עם בניו ואחיינו לחופשה בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 15,000 ש"ח מהכספים שייכים לו, מעבודתו ומקרן השתלמות אשר פרע, שאר הכספים שייכים לאחיין שלו ולילדיו אשר חסכו מאיסוף בקבוקים, ומאחר שהוא היה המבוגר האחראי הוא לקח את האחריות לשמור את כל סכומי הכסף אצלו. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הינם מיועדים להוצאות טיול וחתונה בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 194/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,300 ש"ח, 2,100 דולר ארה"ב ו- 2,420 דינר ירדני (שווי של כ-27,928 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,300 ש"ח, 2,100 דולר ארה"ב ו- 140 דינר ירדני (שווי כולל של כ-15,896 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 16.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו בעל עסק בתחום הבנייה, יצא לנופש בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 2,100 דולר מהכספים קיבל ממשפחתו עבור תשלום לימודים לאחיינית שלו הלומדת בירדן. שאר הכספים שייכים למפר ואותם משך מחשבון הבנק שלו ומיועדים להוצאות חופשה אליה יוצא המפר, ולסיוע לבני משפחתו הגרים בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שהמפר עבר במעבר מספר פעמים בשנה החולפת, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 195/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 1,100 ש"ח ו- 4,000 דינר ירדני (שווי של כ-22,209 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,920 דינר ירדני (שווי כולל של כ-10,132 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 16.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו פנסיונר, יצא לטיול בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 2,000 דינר מהכספים קיבל ממכר אשר ביקש להעביר לביתו הלומדת בירדן עבור שכר לימוד, אותם משך המכר מחשבון בבנק הדואר. שאר הכספים שייכים למפר ואותם משך מחשבון הבנק שלו. הכספים מיועדים לטיול בירדן ולביקור משפחתי. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח אך זכר כי בעבר היה עליו לדווח על כספים שהינם מעל ל- 80,000 ש"ח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 196/23

תיאור הנסיבות:

ביום 14.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 400 ש"ח, 6,400 דולר ארה"ב ו- 100 דינר ירדני (שווי של כ-24,637 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 400 ש"ח ו- 3,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-12,628 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 14.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, עובד בחברת פיתוח עפר, יצא עם משפחתו לטיול וחתונה בירדן משם תכנן להמשיך לסעודיה ולארה"ב.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם מחשבון הבנק שלו, משכר עבודתו. עוד טען המפר כי משך את הכספים במספר פעימות והמיר אותם. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים לצורך נסיעה לחתונה בירדן, נסיעה לעומרה שבסעודיה, וביקור משפחתי בארה״ב, כאשר נשאל מדוע לא משתמש באשראי או מבצע העברות בנקאיות טען כי הוא מיושן ביחס לדברים אלה ומעדיף להשתמש במזומן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח על סכומים הגבוהים מ-12,000 ש״ח וסבר כי חובת הדיווח הינה על סכומים מעל ל- 50,000 ש״ח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 197/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״רבין״ כשברשותו כספים בסך של 4,510 ש״ח ו- 5,000 דינר ירדני (שווי של כ-30,896 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,510 ש״ח ו- 5,000 דינר ירדני (שווי כולל של כ-30,896 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 19.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, עובד בחווה חקלאית "צבר ישראלי".
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בחסכונותיו מעבודה. לעניין יעד הכספים טען המפר כי אלו מיועדים לטיול יחד עם חברו אשר מעוניין לבצע טיפולי שיניים בירדן.
הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. כמו כן, בנסיבות העניין, הוועדה רואה בחומרה את התנהלות המפר במעבר הגבול. מטופס דיווח מבצעי של המכס, עולה כי המפר וחברו נשאלו האם ברשותם כספים מעל סף הדיווח והמפר לא הגיב. הכספים התגלו לאחר שהמפר עבר בדיקה בכבודתו.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מאידך שקלה הוועדה לחומרה את אי שיתוף הפעולה באופן מלא של המפר עם המכס.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **9,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 198/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 1,600 ש"ח ו- 41,700 דינר ירדני (שווי של כ-221,657 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,600 ש"ח ו- 41,700 דינר ירדני (שווי כולל של כ-221,657 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 19.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר הגיע ביום 19.08.2023 יחד עם חברו פריד בעת שביקשו לצאת מישראל עם רכב בבעלותו של חבר אחר. כשנשאל על ידי איש המכס אם ברשותו כספים השיב 1,700 דינר. בבדיקת כבודתו אותרו 10,000 דינר נוספים.
בנוסף לאמור, במהלך הבדיקה בעמדת המכס, מצאו הבודקים 30,000 דינר נוספים מוסלקים מתחת לכרית אוויר ובתיבת ההילוכים של הרכב. חברו של המפר, פריד נחקר אף הוא באותו יום, במסגרת תיק אחר, בגין אי דיווח על הכספים שהיו אצלו. בהודעתם המפר וחברו טענו כי לא ידעו דבר אודות הכספים שהוסלקו ברכב. לדבריהם לקחו את הרכב מהחבר ברגע אחרון, שכן פג תוקפו של רישיון רכבו של המפר. לתימוכין, הציג אסמכתאות לביסוס גרסתו זו.
5. בעל הרכב, באמצעות בא כוחו, ביקש להיחקר אף הוא והגיש טענות לוועדה. לדבריו, מדובר בכסף ישן מאד ששכח ממנו וביקש להשלים חקירה לעניין זה. לאחר שמיעת טענות בעל הרכב, הוועדה קיבלה את גרסתו ומצאה אותה מהימנה.
6. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי כל הכספים שייכים לו למעט 30,000 דינר אשר נמצאו ברכב. לדבריו, מקור הכספים מעבודתו כשכיר ואלו היו מיועדים לביצוע טיפולי שיניים בירדן ולטיול בדובאי. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. יש לציין כי בנסיבות המקרה המפר לא שיתף פעולה באופן מלא עם בודקי המכס בעת בדיקתו והכספים נתגלו למעשה בבדיקה. כפי שמתואר בדו"ח, המפר נשאל לגבי כספים ברשותו והשיב 1,700 דינר. לאחר בדיקת כבודתו התגלו 10,000 דינר נוספים ו- 1,600 ש"ח. כשנשאל בוועדה מדוע

לא הוציא את כל הכספים כשנשאל לראשונה, השיב כי חשב בטעות שנשאל לגבי הכספים בכיסיו בלבד. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר בנושא.

11. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מאידך שקלה הוועדה לחומרה את אי שיתוף הפעולה באופן מלא של המפר עם המכס.
14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **25,000 ש"ח בלבד**.
15. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 199/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 10,000 דולר ארה"ב (שווי של כ-37,416 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-25,069 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, בעלים של חברת הובלות יצא למצרים להמר בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי יצא למצרים עם כספים מחסכונותיו האישיים על מנת להמר בקזינו, ושב לישראל עם הכספים אותם הרוויח בקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, לטענת המפר השילוט אינו גדול מספיק.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 200/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 14,244 דולר ארה"ב ו- 3,900 ש"ח (שווי של כ-57,196 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-44,899 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 17.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, תושב ישראל, עובד כשכיר בשני עסקים משפחתיים, יצא לחופשה בשארם א-שייח עם אשתו ושני ילדיו.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 13,000 דולר ארה״ב מכלל הכספים מקורם בכספים שקיבל מסוכן הנסיעות שלו, שאותם התבקש להעביר לסוכן נסיעות במצרים, אותו לא הכיר. שאר הכספים שייכים למפר, מקורם בשכר עבודתו ויעדם עבור הוצאות טיול במצרים עם אשתו ושני ילדיו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי עד כמה שהיה ידוע לו יש חובת הצהרה רק על סכום העולה על 60 אלף שקל ל**אדם** ומאחר שנסע עם משפחה בת ארבע נפשות חשב כי מותר היה לו להעביר את הסכם הזה. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה,הכספים היו מצויים ברשות המפר והיה עליו לדווח כנדרש. גם אם היה נעשה פיצול של הכספים בין כל הנוסעים, הוועדה סבורה כי פעולת פיצול הכספים, מהווה הפרה לפי סעיף 9 לחוק. פרשנות לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לישראל מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק ואינה מתיישבת עם תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע, כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי החוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי הופרה חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל בגין ההפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, והעובדה שלא קיבלה את גרסת המפר בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **6,500 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 201/23

תיאור הנסיבות:

ביום 17.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,550 דולר ארה"ב, 1,650 דינר ירדני ו- 4,000 יורו (שווי של כ-42,188 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,650 דולר ארה"ב ו- 4,000 יורו (שווי כולל של כ-30,114 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 17.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, עובד במנהל לחינוך התיישבותי בתפקיד מנהל תחום, יצא עם אשתו ובני משפחה לנופש בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 4,000 אירו מהכספים נמשכו מחשבון הבנק שלו ונמצאים ברשותו כבר ארבע שנים מטיולים קודמים. בדומה, הדינרים נשארו לו מנסיעה קודמת שנסע חצי שנה קודם לכן, מכלל הדולרים רק 500 דולרים שייכים לו והשאר שייכים לאחותו אשר הגיעה איתו למעבר ובקשה כי ישמור אותם אצלו בתיק.. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם עבור הוצאות אישיות וצרכי הטיול. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 202/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 16,880 דולר ארה״ב (שווי של כ-63,158 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 13,660 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ-51,110 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו על ידי חוקר מכס ביום 19.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, אזרח אמריקאי המתגורר בשיקגו עוסק בסחר בתחום הרכב.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי את הכספים משך מחשבון הבנק שלו והם נועדו לטיול וביקור משפחתי. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. בנסיבות אלו, בהן מדובר באיש עסקים המרבה בנסיעותיו, ניתן היה לצפות כי יכיר, או לפחות יברר אודות קיומה של חובה כאמור וינהג לפיה. כמו כן, ברחבי מעבר הגבול פזורים שלטים רבים במספר שפות המסבירים על החובה כאמור.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מאידך שקלה הוועדה לחומרה כי מדובר באיש עסקים המרבה בנסיעותיו ואמור היה להכיר את חובת הדיווח או, לכל הפחות, לברר אם חובה כזו קיימת.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 203/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 10,000 דולר ארה"ב (שווי של כ-37,416 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-25,069 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר אזרח ישראל, עובד במיני מרקט ובעבודות מזדמנות שהה בחופשה באילת ויצא למצרים עם חבר על מנת להמר בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי יצא למצרים עם 300 דולר ארה"ב שמקורם בעבודתו ובחסכונות אישיים ושב עם 10,000 דולר ארה"ב אותם הרוויח ממשחק בקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי ככול הידוע לו חובת הדיווח עומדת על סכום של 12,000 דולר ארה"ב ומעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וכי לא קורא שלטים כי יש לו בעיה בקריאה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 204/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,900 דולר ארה"ב (שווי של כ-22,076 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-9,728 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראל, עוסק בתחום הרכבים ומנהל תחום מכירות, כרגע איננו מועסק, יצא למצרים להמר בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי יצא למצרים עם 2,400 דולר ארה"ב אותם משך מחשבון הבנק שלו, הכספים יועדו לצורך משחק בקזינו. בשובו לישראל נכנס עם סכום של, 5,900 דולר ארה"ב שלטענתו הרוויח במשחק בקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך חשב שהסכום החייב בדיווח הוא 50,000 ש"ח כמו בנתב"ג ולא 12,000 ש"ח כפי שנודע לו מפקיד המכס. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 205/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 23,800 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,800 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב שכם, בעל חנות רהיטים אשר יצא לעזה לצורכי מסחר.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו כסוחר רהיטים. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הכספים הם עבור תשלום לסחורה שרכש. המפר טען שלא מפקיד כסף לבנק מאחר שמצוי במינוס ולכן גם לא מבצע העברות בנקאיות, עוד טען כי בדרך כלל מתנהל

וסוחר באמצעות כסף מזומן ולכן גם לא ידע מה הסכום המדויק שנשא עליו. כמו כן טען שפיצל את הכספים שנשא מטעמי בטיחות, בכדי שהכסף לא יבלוט. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, על אף העובדה שהמפר הצהיר כי הוא עובר במעבר כל שלושה שבועות לצורכי מסחר, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. בנוסף שקלה הוועדה את העובדה כי מדובר באיש עסקים העובר בתכיפות במעבר ואמור היה להכיר את חובת הדיווח או, לכל הפחות, לברר אם חובה כזו קיימת.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 206/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 28,160 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 16,160 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית, הינו מסגר.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם מעבודתו, מדובר בשכר עבודה עבור חודשיים בהם לא שב לביתו. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הינם עבור משפחתו למחייה ולבניית בית. המפר טען כי לרוב עובר במעבר לעיתים תכופות, כל עשרים יום, ובהתאם שכר עבודתו הוא בסכומים נמוכים שאינם עולים על חובת הדיווח. המפר טען כי אין לו חשבון בנק ומתנהל רק באמצעות כסף במזומן הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, מה גם שמתקשה בקריאה ובכתיבה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 207/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 14,200 ש"ח ו- 2,950 דינר ירדני (שווי כולל של כ-29,768 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,200 ש"ח ו- 1,050 דינר ירדני (שווי כולל של כ-17,741 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.8.23. על אף שהמפר זומן לשימוע ואישר השתתפותו, נערכו מספר רב של ניסיונות להשיגו ולשמוע את גרסתו, אך הדבר לא עלה בידי הוועדה.
4. המפר, פועל בניין, יצא לבילוי בירדן עם אשתו .
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הוא מחסכונות שחסך משכר עבודתו. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הינם עבור טיול יחד עם בת זוגתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,700 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 208/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 18,950 דולר אוסטרלי (שווי כולל של כ-46,277 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 14,000 דולר אוסטרלי (שווי כולל של כ-34,189 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב אוסטרליה, מתפרנס מעבודות שיפוצים באוסטרליה, הגיע לישראל לתקופה של חודש, למטרות חופשה וביקור משפחתי, מישראל תכנן להמשיך ללבנון.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הוא מחשבון הבנק שלו באוסטרליה. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הכספים יועדו להוצאות ביקור משפחתי בישראל ובלבנון שאורכו כחודש. לטענת המפר, מאחר שבלבנון יש קושי להוציא כספים מכספומטים ומאחר שאין ברשותו כרטיס אשראי העדיף להתנהל במזומן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, בראשית חקירתו נשאל המפר אם הצהיר בעבר על כספים בגבולות המדינה וענה כי לא הצהיר וגם לא התבקש למלא הצהרה כזו מעולם. כאשר נשאל בשנית אם לא נדרש להצהיר על הכספים בעת כניסתו לארץ בתאריך 17.07.23, טען המפר כי לא זוכר את שארע, אך לאחר שחיפש בכבודתו מצא את טופס ההצהרה עליו חתם עם כניסתו לישראל. המפר טען כי חשב שחובת הדיווח חלה רק בכניסה לארץ, טען שלא הבין נכון את החוק. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, הסתירות בעדותו של המפר, העובדה שהמפר הכיר את חובת ההצהרה ואף הצהיר על כספים עם כניסתו לישראל, אך נמנע מלהצהיר על הכספים שברשותו עם יציאתו מהארץ, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 209/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-28,590 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,350 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-16,582 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, אשר בבעלותו חברה בתחום הבנייה, הגיע למעבר הגבול ביחד עם חברו, במטרה לטייל בירדן ולאחר מכן להמשיך משם לטיול נוסף בדובאי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים ממשכורתו וכי חסך אותם בחודשים האחרונים והמיר משקלים לדולרים אצל חלפן בחיפה בבוקר אותו היום. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים מיועדים לבזבוזים והוצאות החופשה המתוכננת בירדן ובדובאי, שכן הוא מתכוון לשלם על המלון וכן על יתר ההוצאות במזומן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, לא ידע שקיימת חובת דיווח על כספים שסכומם עולה על 12,000 ש"ח במעבר הגבול, אך כן ידע שקיימת חובה לגבי 50,000 ש"ח בנתב"ג. כמו כן, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול המורים על חובת הדיווח, אף על פי שמסר בחקירה כי הוא נוסע לירדן לעתים קרובות.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, זאת בייחוד נוכח מודעותו לחובת הדיווח.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,600 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 210/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 17,000 דולר ארה"ב ו- 1,500 יורו (שווי כולל של כ-71,015 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,900 דולר ארה"ב ו- 1,450 יורו (שווי כולל של כ-20,871 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, אזרח אמריקאי העוסק בסחר ברכבים, הגיע לישראל דרך טורקיה לצורך ביקור משפחתי. לטענתו, נסע לטורקיה לצורך ביצוע טיפולים רפואיים שבסוף לא ביצע כי הקדים את נסיעתו לישראל לצורך ביקור של דודו החולה, אשר נפטר יום לאחר שהגיע לישראל.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים ממשכורתו ואותם משך מחשבון הבנק שלו בארה״ב. המפר הציג בחקירתו אישור משיכה מהבנק שלו בארה״ב על סכום של 20,000 ש״ח. לטענתו, הכספים נועדו לצורך טיפול רפואי שתכנן לעבור בטורקיה, אותו כאמור לא ביצע לבסוף בשל מצבו הרפואי של דודו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את החוק ואת החובה לדווח הן בארה״ב והן בישראל. עם זאת, כאשר נשאל האם הצהיר על הכספים ביציאתו מארה״ב טען שלא עשה זאת מכיוון ששכח. לאחר מכן טען כי סבר שאם יש לו אישור מהבנק על משיכת הכספים אז הוא לא צריך להצהיר. עוד ציין המפר בחקירתו כי מעולם לא הצהיר על כספים בארה״ב או במדינה אחרת. כמו כן, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים בשדה התעופה המורים על חובת הדיווח, אף על פי שהצהיר כי ביקר בישראל פעמים רבות בעבר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 211/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 27.8.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 5,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 19,822 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 7,624 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 27.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפרה, אזרחית ישראל, יצאה לירדן על מנת לבקר את בתה אשר לומדת שם באוניברסיטה ועל מנת לסייע לה בתשלום שכר הלימוד.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים מחסכונות אישיים שלה וכי את הכספים המירה קודם לנסיעתה אצל חלפן בכפר בו היא מתגוררת. לטענתה, הכספים נועדו לצורך תשלום שכר לימוד של בתה בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים מחמת הספק.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה מכירה את חובת הדיווח החלה בישראל. לטענתה, לא הכירה את החוק וכן לא קראה ולא הבחינה בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח. זאת על אף שהיא עוברת לירדן, לטענתה, בין פעם לפעמיים מדי שנה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **<u>500 ש"ח בלבד</u>**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 212/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 8,900 דולר ארה"ב ו- 1,440 דינר ירדני (שווי כולל של כ-41,745 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,700 דולר ארה"ב ו- 50 דינר ירדני (שווי כולל של כ-29,676 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, יצא יחד עם שני בניו, לצורך בילוי תשלום שכר לימוד לבנו המתחיל השנה לימודי רפואה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי חציה מהכספים שייכים לאשתו שהינה בעלת עסק עצמאי והחצי השני שייכים לו מעבודתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר הגבול. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**. שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר והעובדה שמדובר בהפרה ראשונה.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 213/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-19,095 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 6,874 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הגיע למעבר הגבול יחד עם חברו, צוריאל חדד, לאחר שיצאו יום קודם לכן למצרים למטרת בילוי בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי כל הכספים שייכים לאדם שהכיר בקזינו ושמו טל ניסנוב, וכי טל ביקש ממנו ומצוריאל להעביר עבורו כספים אלו משום שחשש שהכספים יוחרמו ע"י המצרים. הוועדה קיבלה את טענת המפר בכל הנוגע לכך שהכספים לא שייכים לו ולכן הוא לא יודע מה מקורם ויעדם.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה שקלה לחומרה את העובדה שהמפר הסכים להעביר כספים עבור אדם שלא הכיר מבלי לדעת מה מקור או יעד הכספים ובכך סייע במודע לאדם אחר להכניס כספים לישראל ללא דיווח.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,063 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 214/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 6,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-25,205 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-12,985 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, יצא יחד עם חברו, אוריאל מימון למצרים ביום 28.8.23 לצורך בילוי בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מתוך הכספים שנתפסו, סך של 1926 הם שלו, ו מקורם ממשיכות שביצע מחשבון הבנק הפרטי שלו. המפר הציג בפני החוקר במעבר הגבול קבלות המעידות על משיכות כספים מחשבון הבנק שלו בישראל. לגבי שאר הכספים, לטענתו הם שייכים לאדם שפגש בקזינו בשם טל ניסנוב שביקש ממנו ומחברו להעביר עבורו כפסים מכיוון שפחד שהמצרים ייקחו לו את הכספים. בדיון בפני הוועדה טען כי טל אמר לו שמותר להוציא ממצריים רק כספים בסך של עד 10,000 דולר ולכן נתן לו את הכספים. הוועדה מקבלת את טענות המפר

בנוגע למקור הכספים ששייכים לו, לגבי הכספים ששייכים לטל, המפר אישר כי למעשה הוא אינו יודע מה מקור הכספים ומה יעדם.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר הגבול. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, ואם היה יודע לא היה מסתכן בהפרת החוק עבור מישהו שהוא אינו מכיר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,063 ש"ח בלבד**. הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר הסכים להעביר כספים עבור אדם שאינו מכיר, ובכך סייע לו להעביר כספים במעבר הגבול ללא דיווח, בניגוד להוראות החוק ולמטרתו.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 215/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-19,095 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-6,874 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, יצא למצרים ליום אחד עם חבריו למטרת בילוי בקזינו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי יצא מישראל עם סכום של 3,000 דולר שמקורם בחסכונות שהיו בביתו וכי הם מיועדים לבילוי בקזינו בטאבה, יתר הכספים הם רווחים מהקזינו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען בתחילה כי לא הכיר את חובת הדיווח, אך לאחר מכן אמר בחקירתו כי הכיר את חובת הדיווח אך חשב שאין צורך שידווח כי מדובר בסכום שאינו חורג בהרבה מסף הדיווח .
7. הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר ידע שצריך להצהיר על הכספים אך בחר שלא לעשות כן.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה שהכיר את חובת הדיווח והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 216/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-19,095 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-6,874 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה.
4. המפר, תושב ישראל, יצא למצרים לבדו ליום אחד במטרה להמר בקזינו.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי יצא מישראל עם 3,000 דולר וכי את יתר הכספים הרוויח בקזינו במצרים. סך כל הכספים שהיו ברשותו כשיצא מהקזינו היה 14,700 דולר..
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וזאת על אף העובדה שהוא נוסע לקזינו לעתים קרובות, והיה שם כבר למעלה מ-30 פעם. המפר טען כי חילק את הכספים בינו ובין שני חברים (לאחד נתן 4,700 דולר ולשני 5,000 דולר) כיוון שחשש שהמצרים יעשו לו בעיות וייקחו ממנו את הכסף.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה. הוועדה רואה בחומרה יתרה את נסיבותיו של מקרה זה ואת העבודה שהמפר נעזר בשני אנשים שפגש במצרים, ולא הכיר קודם לכן, על מנת שישמשו עבורו כבלדרים, ויעבירו עבורו את הכספים במעבר הגבול. כפי שעלה מטענותיהם של השניים, המפר היה מודע לכך שיש קושי בהעברה של סכום מסוים במעבר הגבול המצרי, וגם אם נקבל את טענתו שלא הכיר את חובת הדיווח בארץ, הוועדה רואה בחומרה רבה את כוונתו להתחמק מחובת הדיווח הקבועה במצרים וכן את העובדה שלא מצא לנכון לברר האם ישנה גם חובת דיווח במעבר הגבול הישראלי. המפר למעשה גרם לשני אנשים אותם פגש, כך לטעת השלושה, רק יום קודם לכן, להפר עבורו את החוק גם במצרים וגם במדינת ישראל.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, , שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. כאמור, הוועדה רואה בחומרה רבה את נסיבות ההפרה במקרה זה ובייחוד את העובדה שהמפר בחר לפצל את הכספים ולהיעזר בשני אנשים אותם פגש רק יום קודם לכן על מנת להעביר את הכספים ללא דיווח, הן במצרים והן בישראל. התנהלות כזו היא בדיוק ההתנהלות אותה נועד החוק למנוע, על מנת שלא יעברו כספים במעבר הגבול ללא דיווח.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של כל הכספים שנתפסו - **6,874 ש"ח**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 217/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 16,000 דולר ארה"ב ו- 575 דינר ירדני (שווי כולל של כ-64,201 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,900 דולר ארה"ב ו-540 דינר ירדני (שווי כולל של כ-52,173 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 29.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, מורה בבית ספר בעיר ג'דה בסעודיה, הגיע לישראל דרך מעבר אלנבי לצורך מעבר לרצועת עזה למטרת ביקור משפחתי
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים ממשכורתו וכי המיר אותם לדילרים ודולרים שבוע לפני מועד הגעתו למעבר. המפר הציג בפני החוקר אסמכתא שמאשרת את המרת הכספים. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים לצורך חתונתו של בנו ותשלום לקבלן עבור בניית בית עבור בנו בעזה. וכי הם מיועדים לתשלום לקבלן של בנו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וכן לא ראה את השלטים במעבר אלנבי.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה וכן את נסיבותיו האישיות של המפר.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 218/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו כספים בסך של 4,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-18,713 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-6,492 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 30.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי המתגורר באשקלון, אינו עובד כרגע עקב מצבו הרפואי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 2,300 דולר ארה"ב לקח מאימו (כספים שהיא צריכה לשלם עבור שכירות הדירה) וסכום של 1,200 דולר קיבל מתנה מאחיו, במטרה שאם ירוויח בקזינו

יחזיר לו את הכסף. חלק נוסף של הכספים – בסך 1,400 דולר ארה"ב הרוויח בקזינו. לעניין יעד הכספים טען המפר כי חלקם מיועדים לתשלום שכר דירה לאימו כאמור ושאר הכספים נועדו לשמש לצורך הימורים בקזינו בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, לא הכיר את חוק איסור הלבנת הון ואת חובת הדיווח. כמו כן, גם לא ידע שעליו לדווח בעת כניסתו למצרים ולכן גם שם לא דיווח. כמו כן, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **700 ש"ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 219/23

תיאור הנסיבות:

ביום 31.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 28,170 ש"ח ו- 50 דינר ירדני (שווי כולל של כ-28,439 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 17,770 ש"ח ו- 50 דינר ירדני (שווי כולל של כ-16,439 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 31.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית המתגורר בחברון, אשר בבעלותו מפעל אבן בחברון. לטענתו, עיקר עיסוקו הוא בסחר עם לקוחות בעזה, בישראל ובירדן אחיו שותפים איתו במפעל, המעסיק כ-20 עובדים וקיים מעל לשלושים שנה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הוא מעבודתו, הכספים שהיו ברשותו הם תשלום שקיבל עבור עסקת מכר שביצע עם לקוח קבוע שלו בעזה. אך המפר לא הציג חשבונית מס או אישור על העסקה. לעניין יעד הכספים טען המפר כי נועדו לשמש לטובת תשלום משכורות לעובדי המפעל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על שהינו איש עסקים אף שלטענתו עובר דרך מעבר ארז כל מספר חודשים ואף הצהיר כי תמיד עובר עם סכום בסך של מעל 12,000 ש"ח מכיוון שמבצע עסקאות בעזה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. בנוסף שקלה הוועדה את העובדה כי מדובר באיש עסקים העובר בתכיפות במעבר ואמור היה להכיר את חובת הדיווח או, לכל הפחות, לברר אם חובה כזו קיימת.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **6,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 220/23

תיאור הנסיבות:

ביום 29.8.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 29,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-112,661 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 16,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-62,632 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 3.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר עולה חדש עלה עם משפחתו מרוסיה לישראל ביוני 2023. הגיע למעבר הגבול ביחד עם אשתו ובנו בן ה-15, לאחר שחזרו מביקור משפחתי ברוסיה. בבעלותו עסק בתחום מערכות הטמעה של מערכות מחשוב יחד עם אשתו ברוסיה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מהעסק שלו ושל אשתו. לטענתו, חלק מהכספים משך מחשבון הבנק שלו שברוסיה וחלק מהכספים אשתו משכה מחשבון הבנק שלה ואת כלל הכספים המירו מרובלים לדולרים. המפר המציא אסמכתאות לעניין זה. עוד טען המפר כי עדיין אין לו ולאשתו חשבונות בנק בישראל וכן כי כלל הכספים והנכסים שלהם מנוהלים ברוסיה עדיין והם בתהליכים להעביר הכל לישראל בהדרגה. לעניין יעד הכספים טען המפר כי הם מיועדים להוצאות המחייה של משפחתו בישראל. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, ידע כי קיימים במכס מסלול אדום ומסלול ירוק ומה המשמעות שלהם מבחינת החוק וכן ידע כי קיימת חובת דיווח, אך מאחר והוא טס יחד עם אשתו ובנו הם סברו כי מותר לכל אחד להביא עד 50,000 ש"ח כל אחד ויחד עד 150,000 ש"ח ולכן לא הלך למסלול האדום להצהיר על הכספים הנ"ל. כמו כן, לטענתו, לא הצהיר על הכספים ביציאתם מרוסיה כי מותר להוציא עד 10,000 דולר לאדם.
7. לטענתו, ביקר בישראל מספר פעמים בשנים האחרונות אך לא הביא איתו יותר מ-1,000 דולר במזומן והשתמש בעיקר בכרטיסי אשראי, אך כרגע לא ניתן להשתמש באשראי ברוסיה לאור המגבלות המוטלות על המדינה בפן הכלכלי. כמו כן, טען כי בדק באינטרנט והבין כי כל אדם יכול לעבור עם סכום של 50,000 ש"ח ללא הצהרה ועל כן לא חשב שהוא מפר את החוק.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שמדובר בעולה חדש אשר כל נכסיו ועסקיו נמצאים ברוסיה וכן העובדה כי לא ניתן לבצע העברת כספים מרוסיה לישראל. העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתו בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווח אולם החליטה להתחשב בנסיבותיו האישיות של המפר.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 221/23

תיאור הנסיבות:

ביום 30.8.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 18,000 אירו (שווי כולל של כ-74,122 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,800 אירו (שווי כולל של כ-23,884 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 30.8.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה עולה חדשה, עלתה מרוסיה לפני כארבעה חודשים. היא הגיעה למעבר הגבול ביחד עם בתה בת השבע, לאחר שחזרו מביקור משפחתי בסנט פטרסבורג שברוסיה. לדבריה, מאז שעלו לארץ היא אינה עובדת והיא מסתמכת על כספים שהיא מקבלת מדי פעם מאביה אשר מתגורר ברוסיה ועוזר לה כלכלית עד שתתאקלם בארץ.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי את הכספים קיבלה מתנה מאביה ליום הולדתה וכן כסיוע כלכלי לה ולמשפחתה לשם התמקמות בישראל. אביה איש עסקים בתחום ההייטק משך את הכספים מחשבון הבנק שלו. לתימוכין המציאה המפרה אסמכתאות לעניין זה. עוד טענה, כי בעלה עובד מרחוק מישראל ומקבל תשלום במט"ח לחשבון הבנק שלו ברוסיה, ממיר את הכספים

ומי שטס לישראל לטענתה, מעביר להם את הכספים במזומן. לעניין יעד הכספים טענה המפרה כי הם מיועדים עבור השתקעות בארץ. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא מכירה את המשמעות של המסלול האדום והמסלול הירוק בנכס ואת ההבדלים ביניהם וכן כי לפני יציאתה לישראל היא קראה באינטרנט והבינה כי לכל אדם מותר להביא עד 50,000 ש״ח ללא הצהרה. מאחר והיא טסה יחד עם בתה, סברה שמותר לכל אחת להביא עד 50,000 ש״ח ויחד עד 100,000 ש״ח מבלי להצהיר. כמו כן, טענה כי ברוסיה מותר להוציא עד 10,000 דולר לכל אדם בנפרד.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי כל הכספים היו ברשותה של המפרה והיה עליה לדווח כנדרש בחוק.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שמדובר בעולה חדשה אשר כל וכן העובדה כי לא ניתן לבצע העברת כספים מרוסיה לישראל. העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה לא קיבלה את גרסתה בנוגע לסיבה שבשלה לא דיווחה האולם החליטה להתחשב בנסיבותיה האישיות של המפרה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,500 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 222/23

תיאור הנסיבות:

ביום 3.9.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 5,950 דינר ירדני ו- 600 אירו (שווי כולל של כ-34,516 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,150 דינר ירדני (שווי כולל של כ-22,351 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 03.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפרה, אזרחית ישראל המתגוררת בשועפאט שבירושלים, עובדת במסעדת "פנורמיק גולדן סיטי" בירושלים.
5. המפרה הגיעה למעבר הגבול עם אחותה ובתה בת ה-12, לאחר שחזרו מביקור משפחתי בירדן. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מדובר בכספי גירושין שקיבלה מבעלה לשעבר- אזרח ירדני. הכספים חולקו בינה לבין אחותה, באופן הבא: ברשות המפרה נמצאו 2,950 דינר ו-600 אירו וברשות אחותה נמצאו 3,000 דינר. לטענת המפרה, כלל הכספים שייכים לה והיא פיצלה אותם בינה לבין אחותה מחשש שיגנבו מהן את הכספים בעת שהותן בירדן וביציאה מהמדינה דרך מעבר הגבול.
6. לטענתה, הכסף הועבר אליה באמצעות העברה בנקאית אל דודתה המתגוררת בירדן והיא שנתנה לה את הכספים במזומן. לעניין יעד הכספים טענה המפרה כי הינם כספים שקיבלה במסגרת הסדר הגירושין שלה והם מיועדים עבור הוצאות מחייה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את החוק ולא ידעה שעליה לדווח על כספים מעל סכום של 12,000 ש"ח. עם זאת, טענה כי הבחינה בשלטים הפזורים במעבר הגבול אך לא קראה אותם. זאת על אף שלטענתה נסעה לירדן דרך מעבר הגבול לפחות 5-6 פעמים בשנים האחרונות, כמו כן טענה כי מעולם לא עברה עם סכום שכזה.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **3,500 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 223/23

תיאור הנסיבות:

ביום 4.9.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 12,490 דינר ירדני (שווי כולל של כ-67,269 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 10,250 דינר ירדני (שווי כולל של כ-55,204 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 4.9.23. על אף שהמפרה זומנה לשימוע ואישרה השתתפותה, נערכו מספר רב של ניסיונות להשיגה ולשמוע את גרסתה, אך הדבר לא עלה בידי הוועדה.
4. המפרה עקרת בית, אזרחית ישראל המתגוררת ביפיע, הגיעה למעבר הגבול ביחד עם שלושת ילדיה, לאחר שחזרו מביקור משפחתי בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, לטענת המפרה, מדובר בכספים שמקורם במכירת אדמה על ידי אחיה, אשר מתגורר בירדן. לטענתה, אחיה מכר שטח שהיה ברשותו ונתן לה 13,000 דינר מכספי המכירה, לטובת עזרה כלכלית וכיסוי חובות. לטענתה, לא ביצעה העברה בנקאית של הכספים מכיוון שלא חשבה על זה והיא לא עובדת עם בנקים בכלל. כמו כן, טענה כי בזבזה כבר חלק מהכספים שאחיה נתן לה בעת שהותה בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף

שעברה במעבר הגבול פעמים רבות בשנים האחרונות. לטענתה, בפעמים הקודמות שנסעה לירדן דרך מעבר הגבול היו ברשותה סכומי כסף נמוכים יותר.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 224/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 100 דולר ארה"ב ו-28,890 ש"ח (שווי כולל של כ-29,271 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 100 דולר ארה"ב ו- 16,890 ש"ח (שווי כולל של כ-17,271 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 7.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, ובאמצעות מתורגמן לשפה הערבית מטעם המכס.

4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית המתגורר ברצועת עזה והינו עצמאי בתחום הבנייה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו וכי הכספים נועדו לצורך הוצאות מחייה וכלכלת משפחתו אשר מתגוררת בעזה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, אך פחד להצהיר על הכספים. בכך, כאשר נשאל על ידי פקיד המכס כמה כספים יש ברשותו טען כי יש אצלו 12,000 ש״ח, זאת על אף שהיה ברשותו סכום גדול בהרבה מכך. כמו כן, הבהיר כי ידע שניתן לעבור עם סכום של עד 12,000 ש״ח אבל אמר שיש לו סכום נמוך יותר מכיוון שחשש שייקחו לו את הכספים, לכן הצהיר על הסכום אותו מתיר החוק. כמו כן, ציין שהבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח וכן כי הוא נוהג לעבור במעבר הגבול מעזה לישראל, וחזרה, מדי שלושה שבועות. בכך, נראה כי על אף שידע על חובת הדיווח, בחר שלא לדווח על הכספים במודע. בנוסף, ציין בחקירתו כי פעמים רבות עבר עם סכום מעל לחובת הדיווח אך לא דיווח עליו כאמור, מחשש שייקחו לו את הכספים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שמדובר באדם הנוהג לעבור דרך מעבר הגבול מדי חודש ומכיר את הוראות החוק ובחר להפר אותן במודע, העובדה כי ציין שברשותו סכום נמוך בהרבה מהסכום שהיה לו, במטרה להטעות את פקידי המכס, ולחמוק מחובת הדיווח, העובדה כי המפר הודה כי יצא מישראל לעזה, פעמים רבות בעבר עם סכומים העולים על סף הדיווח, מבלי לדווח. כמו כן נשקלה העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 225/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר המסלול הירוק בנתב"ג כשברשותו כספים בסך של 21,000 יורו (שווי כולל של כ-86,894 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,800 יורו (שווי כולל של כ-36,413 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, עצמאי בתחום הדיגיטל ובעל חברת נדל"ן בקפריסין. לטענתו, הגיע לנתב"ג דרך טרקלין פתאל לאחר שחזר מטיול בקפריסין, לצורך פגישות עסקיות ובילוים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שנתפסו ברשותו הינם כספים אשר שייכים לו, אותם הוא שומר באופן קבוע בארנק הטיולים שלו שאותו הוא לוקח עמו בכל נסיעה לחו"ל. המפר טען כי מקור הכסף במשחקי פוקר בקפריסין מנסיעות שונות שלו ליעד זה בחודשים האחרונים. לעניין יעד הכספים טען המפר כי הכספים נועדו להוצאות ובילויים בנסיעותיו השונות לחו"ל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חוק איסור הלבנת הון והכיר את חובת הדיווח בכניסה וביציאה מישראל וכן גם בחו"ל ואף הצהיר כי הוא יוצא לחו"ל בתדירות של פעמיים בחודש ומכיר את המשמעות של מסלולי המכס. עם זאת, לטענתו, לא ידע בדיוק כמה כסף היה ברשותו מכיוון שמדובר בכספים מנסיעות קודמות וכן מכיוון שהוא השתמש בחלק מהכספים בעת שהותו בקפריסין ולכן סבר כי יש ברשותו סכום נמוך מ-50,000 ש"ח. לפיכך, בעת כניסתו לישראל, דרך טרקלין פתאל, חתם על טופס הצהרה לפיו אין ברשותו כספים החייבים בדיווח.
7. המפר הודה כי אף לא הצהיר על הכספים ביציאתו מישראל יום קודם לכן.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, העובדה שהמפר הכיר היטב את חובת הדיווח, נסיבות המקרה, העובדה שגם יום קודם לכן יצא המפר עם כספים מעל סף הדיווח ולא טרח לדווח, וכן שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **6,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 226/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.9.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל ועברה במסלול הירוק באולם הנוסעים בנתב"ג כאשר ברשותה כספים בסך של 18,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-71,703 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,600 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-21,358 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 6.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפרה הינה אזרחית ישראלית, עולה חדשה, אשר עלתה מרוסיה עם משפחתה לפני כארבעה חודשים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים במכירת רכב ברוסיה. לעניין יעד הכספים טענה המפרה כי הכספים נועדו לקניית רכב חדש ולהוצאות מחיית המשפחה בישראל. המפרה הציגה בחקירתה אסמכתאות התומכות בגרסתה לעניין מקור ויעד הכספים. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את מסלולי המכס השונים וכן ידעה על חובת הדיווח בארץ ובעולם מעל 10,000 דולר, אך סברה שמכיוון שהגיעה עם בעלה, כל אחד מהם רשאי להכניס עד 10,000 דולר, מבלי לדווח, כפי שעשו ברוסיה, לפי הוראות החוק שם.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **2,100 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 227/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 42,710 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 30,710 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 7.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו תושב הרשות הפלסטינית ומתגורר בעזה. בבעלותו, בשותפות עם אחיו שלוש חנויות בתחום הגרעינים ומפעל בעזה. המפר טען כי הגיע למעבר הגבול במטרה לרכוש סחורה מספקים בישראל. כמו כן, טען כי הוא ואחיו מייבאים סחורה גם מחו"ל וכי אין בבעלותם חשבונות בנק בישראל או בגדה המערבית, אלא בעזה בלבד וכי כלל לקוחותיו מעזה.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 40,000 מהכספים הינם מהעסק שלו ושאר הכספים, בסך 2,170 ש״ח שייך לו באופן אישי. לעניין יעד הכספים טען כי הכספים נועדו לתשלום לספק עבור סחורה שרכש, וכי מטרת הכסף האישי שלו עבור הוצאותיו האישיות.
6. המפר טען כי כלל העסקה עמדה על סך 98,000 ש״ח, וכי העביר לספקים את רוב התשלום באמצעות העברה בנקאית, כאשר הספק ביקש לקבל את שאר הכספים במזומן. המפר הציג קבלות ואסמכתאות נוספות המעידות על העסקאות. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שלטענתו נכנס ויוצא מעזה לישראל לפחות שלוש-ארבע פעמים בשבוע. לטענתו, בפעמים הקודמות היו ברשותו סכומי כסף נמוכים יותר ואילו עכשיו הביא עימו סכום גדול לצורך ביצוע העסקאות בישראל.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שמדובר באיש עסקים, שנוהג לעבור דרך מעבר הגבול מספר פעמים מדי שבוע, כן נשקל שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש״ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 228/23

תיאור הנסיבות:

ביום 7.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״ארז״ כשברשותו כספים בסך של 20,900 ש״ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,900 ש״ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 7.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית, ובאמצעות מתורגמן לשפה הערבית, מטעם המכס.
4. המפר הינו תושב הרשות הפלסטינית המתגורר בעזה ועובד בישראל בתחום הבניין, בשבעה החודשים האחרונים, בעיקר בכפר אבו סנאן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בעבודתו. לטענתו, מדובר בכספים בעבור 40 ימי עבודה וכי הוא מרוויח ביום עבודה כ- 800-400 ש"ח, בהתאם להספק העבודה. לטענתו, קיבל ממנהל העבודה שלו 17,000 ש"ח ואת השאר- 3,000 ש"ח בערך הרוויח מעבודות מזדמנות שביצע באופן פרטי בצפון הארץ. לעניין מטרת הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו לצורך הוצאות המחייה וכלכלת משפחתו אשר מתגוררת בעזה, וכן כי בנו מתחתן והוא רוצה לקנות לו בית. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח משום שאינו יודע לקרוא ולכתוב. המפר טען כי הוא נכנס ויוצא מעזה לישראל לצורך עבודה פעמים רבות, אך כי זו הפעם הראשונה שהוא מעביר סכום כסף גבוה, מעל סף הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת מספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 229/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך 19,380 ש"ח, 10 דולר ארה"ב ו- 485 דינר ירדני (שווי כולל של כ-22,027 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,380 ש"ח, 10 דולר ארה"ב ו- 485 דינר ירדני (שווי כולל של כ-10,027 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 10.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר הינו תושב הרשות הפלסטינית, המתגורר בעזה ועובד בישראל, כמלצר במסעדת "הזקן והים" ביפו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מדובר בכספים שהרוויח מעבודתו במסעדה, שכר עבודה עבור תקופה של שלושה שבועות כולל טיפים. המפר טען כי את הדינרים והדולרים קיבל מאחד העובדים במסעדה שחזר מירדן, הם התחלקו ברווחים מאותו השבוע והוא לקח את שאר הכספים בשקלים. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הכספים נועדו לצורך הוצאות המחייה של משפחתו בעזה. בחקירתו הציג בפני החוקר מסמך הכתוב בכתב ידו בו רשומים שמות העובדים במסעדה וגם סכומי כסף שקיבלו חלק מהעובדים לכאורה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, , זאת על אף שלטענתו נכנס ויוצא מעזה לישראל אחת לשלושה שבועות. כמו כן, הודה המפר כי הוא נוהג לצאת לעזה באופן קבוע, כל שלושה שבועות, עם משכורתו, בסך של כ-12,000 ש"ח, וכי מעולם לא דיווח על הכספים מכיוון שלא הכיר את חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 230/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 28,940 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 16,940 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר המכס ביום 10.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית המתגורר בעזה והינו עצמאי בתחום המסחר, ובבעלותו שתי חנויות נעליים ובגדים בעזה.
5. לטענת המפר, הוא ושותפו העסקי הגיעו מעזה לישראל דרך מעבר הגבול באותו הבוקר לצורך ביצוע רכישות סחורה לעסק בחולון. לטענתו, הוא קונה סחורה מישראל דרך ספקים קבועים באזור חולון ועל כן נכנס דרך מעבר הגבול בערך פעמיים בשבוע. בחקירתו סיפר כי לאחר שהוא רוכש את הסחורה, היא מגיעה לעזה דרך מעבר כרם שלום.
6. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בעסק. לעניין יעד הכספים טען המפר כי הכספים נועדו לצורך תשלום עבור סחורה שרכשו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח אך סבר כי החובה חלה רק בכניסה לישראל ולא ביציאה ממנה. כמו כן, טען כי הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח רק בעת כניסתו לישראל. לטענתו, באותו הבוקר בו נכנסו מעזה לישראל, היו ברשותו וברשות השותף שלו כספים בסך 92,000 ש"ח, כאשר 7,000 ש"ח מתוך הכספים היו ברשותו ואילו רוב הכספים – כ-85,000 ש"ח היו ברשות שותפו. לטענתו, השותף אף

דיווח על כספים בסך 100,000 ש״ח, למקרה שהיה ברשותם סכום גבוה יותר. כמו כן, הוסיף כי השותף שלו הוא זה שמתעסק בכספים וכן הצהיר על הכספים שהיו ברשותו בכניסה לישראל וכי הוא תמיד מצהיר על הכספים כאשר הם נכנסים לישראל. כאשר נשאל מדוע לא ביצע העברה בנקאית בעבור תשלום הסחורה, ענה שלא עשה זאת מכיוון שיש לו חשבון בנק בבנק פלסטין בלבד ולא ניתן לבצע משם העברה בנקאית לישראל.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שהמפר הינו איש עסקים, אשר עובר את הגבול ובחזרה מספר פעמים בשבוע, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס וכן העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,500 ש״ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 231/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״ארז״ כשברשותו כספים בסך של 29,860 ש״ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 17,860 ש״ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 12.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.

4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית המתגורר בעזה, והינו עצמאי בתחום הצבע והשיפוצים. כמו כן, לטענתו, הוא נוהג לבצע עבודות עבור אנשים פרטיים ומזדמנים תמורת תשלום במזומן.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 8,000 ש"ח מהכספים קיבל ממכר אשר ביקש להעבירם לבנו והינם מיועדים לתשלום חוב לבית משפט בעזה. 21,460 ש"ח מהכספים הינם מעבודתו ו-400 ש"ח התקבלו כמתנת חתונה שניתנה עבור ביתו על ידי חברה של המשפחה. לטענתו, הכספים נועדו לצורך הוצאות מחייה וכלכלת משפחתו אשר מתגוררת בעזה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חוק איסור הלבנת הון אך ידע כי קיימת חובת דיווח על כספים בכניסה לישראל וסבר כי אין חובה לדווח על הכספים ביציאה מישראל. כמו כן, טען כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח, זאת על אף שהוא יוצא ונכנס דרך מעבר הגבול מעזה אחת לשבועיים. עם זאת, כאשר שאלו בודקי המכס את המפר מה הסכום שיש ברשותו, השיב כי ברשותו 8,000 ש"ח, ורק בבדיקה הוציא את שאר הכספים. המפר טען כי בפעמים הקודמות נשא עימו סכומי כסף נמוכים יותר, מתחת לסף הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שמדובר באדם הנוהג לעבור דרך מעבר הגבול לפחות פעמיים בחודש באופן קבוע, העובדה כי לא הציג את כל הכספים ברשותו. כן נשקל שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 232/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל ועבר במסלול הירוק באולם הנוסעים בנתב"ג כשברשותו כספים בסך של 19,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 76,105 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,750 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 26,077 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 13.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחת ועידה טלפונית, בהסכמת המפר.
4. המפר, הינו פנסיונר אשר עבד כמנהל טכנולוגי בחברה לפיתוח וייצור כימיקליים בתחום החקלאות. המפר עבר במסלול הירוק בנתב"ג, יחד עם אשתו, לאחר שחזרו מביקור משפחתי ברוסיה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לבני המשפחה המורחבת, ונועדו לשיפוץ ביתה של אימו המבוגרת, הגרה ברוסיה. המפר טען כי מדובר בחסכונות של בני המשפחה וכי הוא אסף את הכספים מכולם, במזומן, וטס עם אשתו לרוסיה. המפר טען כי כשהגיעו לרוסיה וראו את מצבה של אימו, הבינו כי אין טעם לשפץ את ביתה משום שהיא זקוקה לטיפול ואינה מסוגלת לגור לבד בביתה, אלא צריכה לעבור לגור עם משהו שיטפל בה. לפיכך, חזרו עם הכספים לישראל. הכספים נמצאו בתוך מעטפה בתיק היד של המפר לכאורה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את מסלולי המכס השונים וכן ידע שצריך לדווח מעל סכום של 50,000 ש"ח, אך סבר שכיוון שהגיע עם אשתו, כל אחד מהם היה רשאי לשאת עימו סכום של עד 50,000 ש"ח לפחות, מבלי לדווח. בנוסף, המפר טען כי לא דיווח על הכספים בכניסה וביציאה מרוסיה משום ששם רשאי כל אדם לשאת עמו סך של עד 10,000 דולר מבלי לדווח, כך שהכסף התחלק בינו לבין אשתו ולא עבר את סף הדיווח. המפר טען כי ראה את השלטים המורים על חובת הדיווח אך סבר כי לכל אדם מותר לשאת ברשותו סכום זה ולפיכך הם אינם עוברים על החוק.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למסלול.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 233/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 8,200 דולר ארה"ב, 1,550 דינר ירדני ו- 1,700 ש"ח (שווי כולל של כ- 41,824 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,100 דולר ארה"ב, 1,600 ש"ח ו- 1,550 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 29,748 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 18.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ישראל, הינו סטודנט לרפואה בירדן, יצא לירדן לצורך תשלום שכר הלימוד אוניברסיטאי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הינם מאביו ואחיו, לטענתו המיר את הדולרים בצ'ינג'י בנצרת אך לא זכר היכן עשה זאת. לעניין יעד הכספים טען המפר כי היו מיועדים לתשלום שכר לימוד אוניברסיטאי. המפר טען כי העביר תשלומים קודמים בעבור שכר לימוד באמצעות העברה בנקאית אך לא עשה זאת הפעם בשל עיכובים של תקופת החגים והדחיפות בהעברת התשלום. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל, לטענתו ידע שמותר להעביר במעברי גבול עד 50 אלף ש"ח במזומן. בנוסף, טען כי ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח אך לא קרא והתעמק בהם זאת על אף שהצהיר כי עבר במעבר לעיתים תכופות במהלך השנים האחרונות.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 234/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 406 דולר ארה"ב, 935 ריאל סעודי, 2,481 דינר ירדני ו- 3,480 ש"ח (שווי כולל של כ- 19,530 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 405 דולר ארה"ב, 885 ריאל סעודי ו- 927 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 7,527 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 18.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב עזה, שותף בחברה הסוחרת בגז, סולר ובנזין ובעל בית ספר פרטי. שב מחופשה וביקור משפחתי בסעודיה אליה נסע וחזר דרך ירדן.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים הינם מחשבונו האישי ומכספים שלווה ממשפחתו הנמצאת בסעודיה. לעניין יעד הכספים טען המפר כי היו מיועדים לקניית מתנות למשפחתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח הבחין בכיתוב בשפה זרה אך לא ראה כי הם כתובים גם בשפה הערבית. המפר ציין כי רק לאחרונה, במהלך חודש יולי, קיבל אישור מעבר, ומאז עבר שלוש פעמים במעבר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 235/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 18,550 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,550 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.

3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.9.23 באמצעות שיחת ועידה טלפונית .
4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית, עוסק בתחום הבנייה, שהה בישראל.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים ממשכורתו והם מיועדים להוצאות מחייה לו ולבני משפחתו ולמימון חתונת ביתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 236/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 17,960 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,960 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.

2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב הרשות הפלסטינית, עובד כמחסנאי ביבנה, מגיע לישראל לתקופות עבודה של חודשיים, בעל חשבון בנק בעזה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הכספים ממשכורתו ונועדו לצרכי כלכלת משפחתו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח החלה בישראל. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם יציאתו מהמעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **400 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 237/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.9.23 יצא המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,360 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 29,065 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,110 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 16,864 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ירושלים, מנהל עסק של משאבות בטון, יצא עם אחיו, תושב ירושלים גם הוא, לטיול בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 5,360 דינר ירדני משך מחשבון הבנק שלו והמיר אצל חלפן בעיר בית לחם. לטענתו לא ביצע העברה בנקאית או השתמש בכרטיס אשראי כי חשש מגנבות. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי מיועדים להוצאות הטיול בירדן אליו יצא עם אחיו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, עוד הסביר כי זו פעם ראשונה שעבר במעבר זה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 238/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 6,000 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 32,535 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,780 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 20,497 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב ירושלים, מנהל עסק של משאבות בטון בשם "מ. עטרות בע"מ".
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי 5,360 מתוך הסכום שייכים לאחיו. לגבי שאר הכספים, טען המפר כי משך מחשבון הבנק של החברה וכי יש רישום על משיכת הכספים בספרי החשבונות של החברה. הפר הסביר שלא לקח כרטיס אשראי או השתמש בהעברות בנקאיות כי חושש מגנבות. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי מיועדים להוצאות הטיול אליו יצא עם אחיו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח, על אף שטען כי נוסע לירדן לעיתים תכופות. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 239/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 20,000 יורו (שווי כולל של כ- 82,529 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 17,000 יורו (שווי כולל של כ- 70,149 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב עמאן שבירדן, הינו בעל נתינות צרפתית, איש עסקים בעל מפעל לייצור טפטפות להשקיה, הגיע לישראל צרכי עסקים ומפגש משפחתי. המפר העיד כי נוסע רבות בעולם לצרכיו עסקיו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען כי מקור הכספים הינם מעבודתו. לטענתו לא ביצע העברה בנקאית, על אף שנוהג לעשות כן בדרך כלל, מכיוון שמדובר בסכום יחסית נמוך ובנוסף רצה לחסוך עלויות משלוח ולכן העדיף לקנות בעצמו את החלפים ולהשתמש במזומן. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הכספים מיועדים למתנה לחתונה של בני משפחה המתגוררים בשטחי ישראל, ולרכישת חלקים למכונה ולהוצאות אישיות לצורך השהות בישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. על אף שטען שמגיע לעיתים תכופות לישראל ואף נוסע רבות ברחבי העולם לצרכי עבודתו. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
   הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
   בנסיבות אלו בהן מדובר באיש עסקים המרבה בנסיעות עסקים, מצופה היה כי המפר יטרח, לכל הפחות, לברר אודות החובה בישראל ולנהוג על פיה. כמו כן, ברחבי המעבר פזורים שלטים רבים במספר שפות המסבירים על החובה כאמור.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח

על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, היותו איש עסקים המרבה בנסיעות והציפייה כי לכל הפחות יברר אודות חובת הדיווח, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **10,000 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 240/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 23,890 ש"ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,890 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 27.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב עזה, עובד כרצף ברהט וסביבותיה.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו **ויעדם** הוא לצורך כלכלת משפחתו המתגוררת בעזה ותשלום הלוואת שלקח לתשלום חתונת בנו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. המפר טען כי לו היה יודע היה מדווח, וכי אינו מעוניין לעבור על החוק שכן יש לו אישור כניסה שחושב

לו לשמור עליו ולא להפסידו. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **600 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 241/23

תיאור הנסיבות:

ביום 27.9.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "ארז" כשברשותו כספים בסך של 20,000 ש"ח, 500 דולר ארה"ב וכ- 560 דינר ירדני מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ-24,946 ש"ח), וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 8,000 ₪, 500 דולר ארה"ב וכ-560 דינר ירדני (שווי כולל של כ-12,946 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 27.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.

4. המפר, תושב חאן יונס, כיום עובד כפועל בקטיף באזור רהט, בעבורו היה סוחר בתחום הטקסטיל ומייבא סחורות מירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם משכר עבודתו וכי הם מיועדים לניתוח רפואי שעבר בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. לטענתו ידע שצריך לדווח בכניסה לישראל אבל לא ידע שצריך לדווח ביציאה. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 242/23

תיאור הנסיבות:

ביום 26.9.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 7,300 ש"ח, 2,900 דולר ארה"ב, 1,200 יורו וכ-300 דינר ירדני (שווי כולל של כ-24,943 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,800 דולר ארה"ב וכ-500 יורו (שווי כולל של כ-12,779 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 26.9.23. המפרה זומנה לדיון טלפוני בפני הוועדה אך בחרה שלא להתייצב.
4. המפרה, נזירה במנזר, גרה בכנסיית הר האושר ליד טבריה, מתגוררת בישראל כ-30 שנה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים ממתנות שנתנו תיירים למנזר בישראל וכי אלו כספי המנזר שלקחה לביקור הנזירות בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את חובת הדיווח בישראל אך סברה בטעות כי סף הדיווח הוא על כספים מעל ל-10,000 דולר, על אף שטענה כי יצאה לירדן פעמים רבות. בנוסף, טענה כי מעולם לא ראתה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 243/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 27.9.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 24,200 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-93,052 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,150 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-42,873 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 27.9.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, לא עובד ונתמך כלכלית על ידי אביו, אזרח ישראל.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם מכספי צדקה שאסף בארה"ב עבור ביתו החולה וכי הם מיועדים לטיפולים רפואיים עבורה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. על אף שטען כי הכיר את חובת הדיווח בארה"ב. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 244/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.10.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,550 דולר ארה"ב, 500 דינר ירדני ו- 50 אירו (שווי כולל של כ- 31,863 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,400 דולר ארה"ב, 500 דינר ירדני ו- 50 אירו (שווי כולל של כ- 19,783 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 02.10.23 וכן ע"י ב"כ, בפני חברי הוועדה ביום כינוסה, באמצעות שיחה ועידה טלפונית.
4. המפר, הינו כומר המנהל כנסייה בכפר דיר חנא ומתגורר בשפרעם.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם מתרומות אשר התקבלו בכנסייתו. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים נועדו לכנסיות הנמצאות בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שלטענתו יצא לירדן לפחות שלוש פעמים רק במהלך השנה האחרונה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,900 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 245/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.10.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,000 דולר ארה"ב, 8,000 ש"ח ו- 2,400 אירו (שווי כולל של כ- 25,468 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,300 אירו ו- 8,000 ש"ח (שווי כולל של כ- 13,307 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 2.10.23 וכן ע"י ב"כ בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה ועידה טלפונית.
4. המפר הינו כומר המנהל כנסייה בכפר מעיליא ומשמש כראש העדה הקתולית בכפר.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור חלק מהכספים מתרומות אשר התקבלו בכנסייתו ואילו סך של 8,000 ש"ח שייך לבנו הנכה שנסע עמו לירדן ומקורם בקצבת נכות שהוא מקבל מדי חודש. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי מדובר בתרומה לכנסיות הנמצאות בירדן, וכי הכסף של בנו נועד לבילויים והוצאותיו בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שיצא לירדן לפחות שלוש פעמים רק במהלך השנה האחרונה. לטענתו, בפעמים הקודמות שיצא לירדן, עבר עם כספים הנמוכים מסך הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. הוועדה הסבירה לבא כוח המפר כי גם כאשר נושאים כספים עבור אחר יש למלא טופס ולדווח על כך.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 246/23

תיאור הנסיבות:

ביום 8.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,500 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 21,137 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 8,839 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 8.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר הינו גמלאי של משרד החינוך והיום עובד כנהג אוטובוס ומתגורר בדיר אל אסד. המפר טען כי יצא עם אשתו לירדן כשלושה ימים קודם לכן, ביום חמישי, לצורך טיול ונופש.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינו מהחסכונות שלו ושל אשתו. המפר טען כי הוא ואשתו משכו את הכספים מחשבון הבנק שלהם כל חודש במשך שנה, ולפני נסיעתם המיר 25,000 ש"ח לדולרים לטובת הנסיעה. המפר טען כי יצא עם 6,000 דולר ו-200 דינר ירדני ולאור המצב הביטחוני בישראל שבו ארצה ולא השתמשו ברוב הכספים שהביאו עימם. לעניין יעד

הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו להוצאות הנופש בירדן וקניית מתנות לילדים ולנכדים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח והצהיר כי לא ביקר בירדן או במעבר הגבול בכלל מעל לעשרים שנה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **800 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 247/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 17,600 דולר ארה"ב ו- 11,600 אירו (שווי כולל של כ- 114,855 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו כלל הכספים בסך 17,600 דולר ארה"ב ו- 11,600 אירו (שווי כולל של כ- 114,855 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.

3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 2.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.

4. המפר , תושב ארה"ב, פנסיונר בגמלאות. הגיע למעבר הגבול ביחד עם אשתו, לאחר שהגיעו בטיסה דרך קישינב. לטענתו, הגיעו לישראל לחתונה והם עתידים לעזוב בתאריך 05/10/23 וממשיכים לטייל באירופה במספר יעדים.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ואותם הוא משך מחשבון הבנק המשותף שלו ושל אשתו, אשר אינה עובדת. לטענתו, הכספים נועדו למתנה לחתונה והיתרה לטיול המתוכנן לאירופה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הם לא הצהירו על הכספים הנ"ל ביציאתם מארה"ב מאחר והוא לא ידע שעליו להצהיר על הכספים גם ביציאה מארה"ב וסבר כי חובת ההצהרה בארה"ב היא רק בכניסה למדינה. לטענתו, הכיר את חובת הדיווח בארה"ב , אך לא ידע לטענתו מה אומר החוק בישראל .

7. לטענתו, לא ראה את השילוט הקיים אשר מסביר אודות חובת הדיווח בגין הכספים לפני כניסתם למסלול הירוק.

8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.

13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 248/23

תיאור הנסיבות:

ביום 10.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 18,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 71,435 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 15,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 59,399 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 10.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח אמריקאי, אשר בבעלותו בית מרקחת, הגיע לישראל במטרה לבקר את אשתו וילדיו אשר גרים בכפר ליד רמאללה. לטענתו, היה אמור להגיע דרך נתב"ג אך עקב המצב הביטחוני בישראל הטיסה שלו בוטלה ולכן הגיע דרך ירדן, שם ניסה להיכנס דרך מעבר אלנבי אך לא אפשרו לו ולכן הגיע דרך מעבר נהר הירדן לאחר שנשאר עוד לילה בירדן .
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומעסקיו וכי סך של 6,000 דולר קיבל מאחיו. המפר הציג בפני הוועדה אסמכתא על משיכה של כ-5,000 דולר מחשבון הבנק שלו בארה"ב. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם עבור הוצאות מחייה לאשתו וילדיו הגרים בנפרד ממנו ובנוסף, מיועדים לתשלום עבור קבלנים אשר משפצים בניין מגורים בקרקע השייכת לו ולאחיו. המפר הציג בפני הוועדה תמונה של הבניין. הוועדה קיבלה מחמת את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח. בנוסף, כאשר נשאל על הכספים שברשותו במעבר הגבול, אמר סכום שגוי, וכשנשאל לגבי זה, הן בחקירה והן בדיון בפני הוועדה טען כי חשב ששכח את הארנק שלו באיסטנבול וכן טען שהיה עייף ומותש מהנסיעה הארוכה. כמו כן, כשנשאל על כך בדיון בוועדה אמר המפר כי לא הצהיר על הכספים גם ביציאה מארה"ב.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, זאת בייחוד נוכח העובדה שמדובר בסכום כסף גדול, שעליו היה נדרש להצהיר גם אם היה עובר בנתב"ג. כמו כן, הוועדה רואה בחומרה את העובדה שהמפר לא אמר את סכום הכסף הנכון שיש ברשותו כשנשאל על כך על ידי בודקי המכס.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הגבוה של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, חוסר שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **7,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 249/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.10.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 7,800 דולר ארה"ב ו- 13,200 ש"ח (שווי כולל של כ- 43,482 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,700 דולר ארה"ב ו- 13,200 ש"ח (שווי כולל של כ- 31,447 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 11.10.23, במכתב ששלח לחברי הוועדה וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, גר בפסוטה, יצא לירדן ביחד עם נכדו בגלל המצב הביטחוני, כאשר אשתו הצטרפה אליהם בירדן מספר ימים לאחר מכן. המפר במצב בריאותי קשה (הוצגו לוועדה אסמכתאות לעניין זה), ובעל קשיי התניידות, ומתגורר במקום ללא מרחב מוגן.
לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינו מהכנסותיו מהחברה שבבעלותו. לגבי הדולרים, הצהיר כי מקורם מחסכונות ונשארו בביתו מנסיעות קודמות. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו עבור הנסיעה לירדן ומיועדים להוצאות עבור מלון והוצאות אישיות במהלך שהותם בירדן.
הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

7. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח. לטענתו, בירר עם מכרים מהכפר שלו ואלה אמרו לו שניתן לעבור עם 50,000 ש״ח ולכן סבר שכך הדבר.
8. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
9. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. הוועדה התחשבה בנסיבות העניין ובנסיבות שהביא את המפר לעזוב את ביתו בבהילות וכן בנסיבותיו האישיות והרפואיות של המפר כפי שהוצגו בפניה.
12. על בסיס שיקולים אלה, ונוכח הנסיבות הייחודיות של המקרה החליטה הוועדה **<u>שלא להטיל על המפר עיצום כספי כלל.</u>**
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

<u>מקרה הפרה 250/23</u>

תיאור הנסיבות:

ביום 9.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 4,500 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 24,363 ש״ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,250 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 12,181 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 9.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.

4. המפר, אזרח ישראלי, יצא לירדן לצורך רישום של בתו ללימודי רוקחות באוניברסיטה הטכנולוגית באירביד שבירדן.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו ומעבודתה של אשתו, אותם הם חסכו לטובת לימודיה של בתם. לטענתו, יצא לירדן עם 7,000 דולר ארה״ב (והמיר אותם לדינרים בעת שהותו בירדן. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו לצורך תשלום שכר הלימוד ושכר הדירה של בתו בירדן, אך לבסוף לא רשם אותה ללימודים כי עדיין לא קיבלה אישור לכך ולכן חזר עם הכסף לישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא הכיר את החוק וידע כי יש לדווח בסכום העולה על 50,000 ש״ח (לפי הסכום החייב בדיווח בנתב״ג) וסבר כי כך הדבר גם במעברי הגבול היבשתיים. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן, הוועדה לוקחת בחשבון בשיקוליה את העובדה שהמפר לא דיווח על הכספים גם ביציאתו לירדן.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,200 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 251/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.10.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 7,300 ש"ח ו- 4,530 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 32,755 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,300 ש"ח ו- 2,350 דינר ירדני (שווי כולל של כ- 20,505 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 18.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפרה, אזרחית ישראל מתל שבע, יצאה עם בתה לירדן לבקר משפחה המתגוררת שם.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים מעבודתה ואותם משכה מחשבון הבנק שלה ושמרה בביתה. לטענתה, כל פעם היא מחליפה את השקלים לדינרים אצל חלפן בשוק בבאר שבע ושומרת בביתה לנסיעות עתידות. לעניין יעד הכספים, המפרה טענה כי יצאה מהארץ לירדן בעקבות המלחמה ובעקבות נסיבות אישיות שהוצגו לוועדה. לגבי יעד הכספים, הם נועדו עבור הוצאות אישיות והוצאות השהייה בירדן שכן היא לא יודעת מתי ישובו בחזרה לישראל. כמו כן, המפרה טענה כי היא לקחה את כל הכסף שהיה לה בבית מכיוון שפחדה שיפרצו לביתה בהיעדרה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי לא הכירה את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שעברה לירדן דרך מעבר הגבול בעבר אך לטענתה בפעמים הקודמות שיצאה לירדן נסעה עם סכומי כסף נמוכים יותר.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, לרבות נסיבותיה האישיות של המפרה עקב המצב הביטחוני בישראל והעובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 252/23

תיאור הנסיבות:

ביום 18.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 2,700 ש"ח ו- 12,700 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 53,358 ש"ח) מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 10,300 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 41,085 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 18.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, הגיע למעבר הגבול ביחד עם אשתו ואימו. לטענתו, הם חזרו מאיסטנבול ונכנסו דרך ירדן לאחר שטיסתם שתוכננה להגיע לישראל דרך נתב"ג בוטלה עקב המצב הביטחוני.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי הכסף הוא שלו ושל אשתו וכי הוא קיבל את הכסף מאביו על מנת לקנות באיסטנבול סחורה (ביגוד) לחנות של אימו. בחקירתו סיפר כי הוא יצא מהארץ עם יותר כסף מאשר שהיה ברשותו כשחזר, וכן כי בסוף לא קנו את הסחורה ולכן לא השתמשו ברוב הכסף. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את החוק ואת החובה לדווח מעל 10,000 דולר וסבר כי כך הדבר גם במעברי הגבול היבשתיים. בנוסף, טען כי הוא חשב שהפטור עד 10,000 דולר תקף לכל אדם בנפרד ומכיוון שהגיע ביחד עם אשתו לא חשב שיהיה צורך לדווח על הכסף. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן הוועדה קובעת כי החובה לדווח חלה על כל אדם אשר נושא עמו במעבר הגבול כספים שהם מעל לרף הדיווח, גם אם עוברים איתו בני משפחה.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **4,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 253/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.10.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה 3,000 דולר ארה"ב וברשות בעלה 10,700 ש"ח (שווי כולל של כ- 22,667 ש"ח). בבדיקה ראשונה סברו חוקרי המכס כי סך הכספים שייכים למפרה לכאורה ולפיכך מדובר בהפרה של חובת הדיווח על הכספים בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 10,600 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על להלן: המפרה לכאורה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסתה של המפרה לכאורה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 19.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
3. המפרה לכאורה אזרחית ישראלית אשר עובדת שכירה כמנהלת חשבונות. הגיעה למעבר הגבול ביחד עם בעלה, לאחר שחזרו מטיול דרך ירדן.
4. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה לכאורה כי לה ולבעלה יש חשבונות בנק נפרדים וכי כל אחד משך כספים, שמקורם במשכורתם, בנפרד. לבקשת הוועדה המפרה לכאורה שלחה לוועדה אסמכתאות מפורטות שהתבקשה לעניין זה. אשר ליעד הכספים, המפרה לכאורה טענה כי

הכספים נועדו להוצאות טיול וטיפולים רפואיים. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לכאורה לעניין מקור ויעד הכספים. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי היא מכירה את חובת הדיווח בישראל. אך לדבריה לא הפרה את החובה שכן לא עברה את סף הדיווח בכך שנשאה עמה 3,000 דולר. יתר הכספים בסך 10,700 ש״ח היו שייכים לבעלה, נמשכו מחשבון בנק נפרד בבעלותו, והיו ברשותו בעת כניסתם לישראל.

5. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי בנסיבות העניין, ולנוכח טענות המפרה לכאורה והאסמכתאות שהציגה לוועדה, **לא הופרה חובת הדיווח**.

מקרה הפרה 254/23

תיאור הנסיבות:

ביום 19.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול ״בגין״ כשברשותו כספים בסך של 25,650 ש״ח מבלי שדיווח עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 13,650 ש״ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 19.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי מתגורר בשנה האחרונה בדהב שבסיני. לטענתו, הוא אינו עובד בשנתיים האחרונות עקב מצבו הרפואי. לטענתו, הגיע לישראל עבור טיפול רפואי ומשכית כספים מחשבון הבנק שלו בישראל.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי הוא מתפרנס מהפרשי השערים במטבעות (בין הלירה המצרית לשקלים). לטענתו, הוא נוהג לעשות זאת לעיתים קרובות. יש לציין, כי המפר ביצע כבר מספר פעמים עסקאות כאלו תוך שהוא מגיע למעבר עם כספים שמעולם לא הצהיר עליהם, לא בכניסה ולא ביציאה ולא בצד המצרי. לטענתו, את הכסף קיבל בין היתר ממכירת חלקו בדירה ברוסיה, עליה הרוויח כ-2.5 מיליון רובל (שווה ערך ל-100,000 ש״ח). את הכסף מהעסקה הנ״ל קיבל דרך חשבון הבנק שהוא מחזיק ברוסיה, בבנק SBER. בנוסף, הצהיר כי הוא מקבל קצבת נכות מביטוח לאומי ע״ס 2,000 ש״ח מדי חודש, עקב מצבו הרפואי. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הם נועדו לממן את הוצאות המחיה שלו במצרים. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, הוועדה התרשמה כי המפר מכיר היטב את החוק ומכיר את החובה לדווח על כספים. בנוסף, בחקירתו סיפר כי הוא התבלבל ונכנס בטעות למסלול הירוק על אף שידע היטב את ההבדלים בין המסלולים. לעניין השלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח, לטענתו, רק באותו היום הבחין בהם.

המפר סיפר שגם בעבר נכנס ויצא לישראל עם כספים שהיו ברשותו אבל עם עוד נוסעים על מנת להימנע מלהצהיר על הכסף. יש לציין, כי המפר הגיע ממצרים עם אדם נוסף שגם ברשותו היו כספים מעל חובת הדיווח (בסך 25,000 ש"ח) אשר נכנס לפניו למכס למסלול האדום והצהיר על הכסף בצורה תקינה. כאשר נשאל על ידי הבודק האם הוא מכיר את אותו אדם ענה שלא ואין שום קשר ביניהם, על אף שמחקירתו עלה כי הוא מכיר אותו, ידע כמה כסף בדיוק היה אצל אותו אדם וסיפר כי הוא עזר לו להמירו ולהעביר לישראל.
הוועדה רואה בחומרה התנהלות של המפר. המפר הכיר היטב את חובת הדיווח ופעל באופן מכוון לפצל את הכספים בינו לבין אנשים אחרים בהזדמנויות שונות בכדי להימנע ממילוי החובה, דבר המהווה נסיבה מחמירה בהפרת חובת הדיווח בהכנסת הכספים לישראל.

7. לעניין נושא המודעות יצוין כי, כידוע, חובת הדיווח היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה וכדי להטיל עיצום כספי מעבר לכך. אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של "כוונה" או "מטרה" להפר את חובת הדיווח. שני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה של חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
8. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
9. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 **חביב שם טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5), 397 (2005):

> "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-לידי".

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, את מודעות המפר לחובת הדיווח והימנעות מכוונת מהחובה כאמור. עוד שקלה הוועדה לחומרה את הפיצול המכוון של הכספים בין המפר לאנשים אחרים על מנת להימנע מהחובה כאמור, בהזדמנויות אחרות בעבר. יחד עם זאת, הוועדה שקלה לקולא את היות ההפרה הפרה ראשונה כהגדרתה בחוק, את שיתוף הפעולה שלו עם רשויות האכיפה ואת נסיבותיו האישיות.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 255/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.10.23 יצאה המפרה לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 4,000 דולר ארה"ב וכ- 1,200 יורו (שווי כולל של כ- 21,005 ש"ח) מבלי שדיווחה עליהם, וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 900 דולר ארה"ב וכ-1,200 יורו (שווי כולל של כ- 8,639 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 23.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפרה, אזרחית ישראלית המתגוררת בכפר כנא, בעלת חנות בגדים אותה היא מנהלת. הגיעה למעבר הגבול ביחד עם אחותה וגיסה, במטרה לצאת לירדן ומשם, לטענתה, להמשיך לטורקיה לצורך הליך רפואי.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה כי מקור הכספים הינם מעבודתה ואותם משכה מחשבון הבנק שלה והמירה ליורו ודולרים. לטענתה, הכספים נועדו עבור ניתוח בטורקיה. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי אינה הכירה את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טענה כי לא ראתה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתה למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **850 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 256/23

תיאור הנסיבות:

ביום 23.10.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 18,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 71,799 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 14,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-59,434 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 23.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי המתגורר בכפר כנא, עובד כרצף ובעל עוסק פטור. הגיע למעבר הגבול ביחד עם אשתו וגיסתו, במטרה לצאת מירדן לטורקיה, למטרת טיול וכן ללוות את גיסתו שעתידה לעבור ניתוח בטורקיה.

5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הינם מעבודתו, אותם משך מחשבון הבנק שלו והמיר לדולרים טרם נסיעתו. כאשר נשאל בנוגע לכספים שברשותו, ענה כי יש אצלו 10,000 דולר ארה״ב. כאשר נשאל על כך בחקירתו, ענה כי לא ידע כמה כסף יש אצלו בדיוק וכן כי חלק מהכספים היו אצל אשתו. לעניין יעד הכספים, לטענתו, הכספים נועדו לצורך מימון הוצאות הטיול והחופשה בטורקיה וכן סיפר בחקירתו שהוא בוחן את האפשרות שגם הוא יבצע ניתוח בטורקיה ולכן הביא עמו את הכספים למקרה שיצטרך. לטענתו, לא ביצע העברות בנקאיות ולא תכנן להשתמש באשראי מכיוון שבטורקיה משתמשים בעיקר בכסף מזומן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, טען כי הכיר את החוק ואת החובה לדווח במעברי הגבול, אך סבר כי ניתן לעבור עם 10,000 דולר ארה״ב כפי שהכיר בנתב״ג, ולא חשב שסף הדיווח שונה במעבר היבשתי בנהר הירדן. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,900 ש״ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 257/23

תיאור הנסיבות:

ביום 24.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 20,950 דולר ארה"ב ו-4,350 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 89,601 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 19,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-77,316 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 24.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית, באמצעות בא כוחו, עו"ד תמיר סולומון.
4. המפר, אזרח ישראלי מתגורר בלוד, קבלן בניין בעל חברת בניה. הגיע למעבר הגבול, לטענתו, לאחר שנסע עם משפחתו לטורקיה דרך ירדן, במטרה להתרחק מהמלחמה בישראל וכעת שב ארצה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעסקו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו לטיול משפחתי בטורקיה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **8,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 258/23

תיאור הנסיבות:

ביום 26.10.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 4,070 דינר ירדני ו-1,020 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 24,374 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,120 דינר ירדני (שווי כולל של כ-12,165 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 26.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי מתגורר בכסייפה ועובד כאחראי משמרת ברשת מקדונלדס.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מחסכונות אישיים שלו מהעבודה (5,000 ש"ח) ואילו את שאר הכספים קיבל ממשפחתו לצורך תשלום שכר הלימוד של בן דודו הלומד רוקחות בעמאן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. לעניין טענתו זו של המפר יצוין תחילה כי, ככלל אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של "כוונה" או "מטרה" להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
8. בנסיבות העניין, הוועדה התקשתה לקבל את גרסת המפר לפיה לא הכיר את חובת הדיווח. זאת, שכן כשנשאל המפר על ידי נציגי המכס, לפני הבדיקה, האם יש ברשותו כספים החייבים בדיווח, השיב כי ברשותו 12,000 ש"ח (סכום שהוא בסף הדיווח במעבר גבול רבין). לדבריו שכח לגבי כספים נוספים בסך 12,000 ש"ח שהיו בתיק ברכב. יחד עם זאת כאשר התבקש להכניס את רכבו לבדיקה דאג וביקש להוציא את תיקו עם הכסף מהרכב. התנהלות זו מעוררת קושי ונוטעת ספק באשר לתום ליבו.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה מחד את היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר, את קבלת גרסת המפר לעניין מקור ויעד הכספים ואת שיתוף הפעולה של המפר עם המכס. מאידך, הוועדה לא קיבלה את טענת המפר בדבר היעדר היכרות עם חובת הדיווח, וזאת מן הטעמים שפורטו לעיל.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **5,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 259/23

תיאור הנסיבות:

ביום 31.10.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 2,000 יורו וכ-14,900 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 69,769 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 1,900 יורו וכ-2,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-19,709 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 31.10.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי, עולה חדש אשר עלה מרוסיה לישראל עם משפחתו לפני שנה. כרגע אינו עובד ולומד קורס מקצועי בתחום המתכות. הוא הגיע למעבר הגבול עם אשתו, לאחר שחזרו מביקור ברוסיה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, לטענתו, מדובר בכספים שלו ושל אשתו, אותם הרוויחו ממכירת נכסים שהיו בבעלותם ברוסיה. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים מיועדים להוצאות המחייה של משפחתו בישראל. לדבריו, לא ביצע העברה בנקאית מרוסיה לחשבונו בישראל לאור הסנקציות הכלכליות המוטלות על רוסיה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את משמעות המסלול האדום והירוק במכס ואת ההבדלים ביניהם וכן והבין כי לכל אדם מותר להביא עד 10,000 דולר ללא הצהרה. מאחר והוא טס יחד עם אשתו, סבר שמותר לכל אחד להביא עד 10,000 דולר ויחד עד 20,000 דולר מבלי להצהיר. כמו כן, טען כי ברוסיה מותר להוציא עד 10,000 דולר לכל אדם בנפרד ללא הבדל מי מחזיק את הכספים ולמי הכספים שייכים.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי כל הכספים היו ברשותו של המפר והיה עליו לדווח כנדרש בחוק.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שמדובר בעולה חדש והעובדה שלא ניתן היה לבצע העברות בנקאיות מרוסיה לישראל, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 260/23

תיאור הנסיבות:

ביום 2.11.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותו כספים בסך של 20,000 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 82,028 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 7,800 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-31,991 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 5.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר בעל חברת בנייה ברוסיה. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקורם של 10,000 דולר ארה"ב מחסכונותיו הפרטיים ו-10,000 דולר ארה"ב הנוספים שייכים לקהילה היהודית של מוסקבה. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים עבור תרומות לצה"ל וכן סיוע לבנו אשר

מגויס בצו 8 ולוחם ברצועת עזה. המפר תמך את גרסתו באסמכתאות. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.

5. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח במעבר אך זכר שסף הדיווח עומד על 100,000 ש״ח. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח. יש לציין שהמפר הכיר ברוסיה את האיסור על הוצאת מזומנים מעל 10,000 דולר. לשם כך נעזר בחברו (אשר טס לכיוון אחר), להעביר את הכספים ביציאה מרוסיה.

6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. במיוחד לאור העובדה כי מדובר באדם המכיר את החובה באופן כללי והיה מצופה כי יברר לפני הטיסה לגבי סף הדיווח העדכני והעובדה כי ביציאה מרוסיה פעל לפי החוק.

7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. כמו כן, התחשבה הוועדה לקולא בנסיבות המקרה משיקולים הומניטריים, לאור גרסת המפר לעניין יעד הכספים.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,000 ש״ח בלבד**.

11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 261/23

תיאור הנסיבות:

ביום 5.11.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "רבין" כשברשותו כספים בסך של 330 ש"ח, 1,000 דינר ירדני, 4,800 אירו ו- 100 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 27,303 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,180 אירו ו- 950 דינר ירדני (שווי כולל של כ-14,931 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 5.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה ועידה טלפונית.
4. המפר, תושב שגב שלום, הינו עצמאי העובד בתחום הדפוס שטען בחקירתו הראשונית כי מטרת יציאתו לירדן היא לצורך ביקור משפחתי כאשר במהלך הוועדה התברר כי אף יצא לטיול בטורקיה . בבדיקת רכבו של המפר נמצא כי ברכבו הוסלקו סכומי כסף בגובה של כ-4,800 יורו ו100 דולר ארה"ב בתוך תא נסתר ברכב. יצוין כי המפר נסע ללא מלווים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו כבעל בית דפוס וכי הכספים המוסלקים שייכים לכאורה לבנו ומקורם ממכירת הרכב של בנו, לטענת המפר לא ידע כי בנו הסליק את הכספים ברכבו האישי. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם עבור טיפול באמו החולה ורכישת תרופות, עוד טען בשלב מאוחר יותר, במהלך הדיון בוועדה, כי הכספים מיועדים בעבור הוצאות נסיעה לטיול בטורקיה. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח במעבר, אך לא היה מודע לכספים שהוסלקו לכאורה ברכבו ע"י בנו. המפר הצהיר כי בשנים האחרונות עבר לעיתים תכופות במעבר. בנוסף, טען כי ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, הצהרתו על הכרת חובת הדיווח, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, הסתירות הרבות שהיו בעדויות המפר, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **7,500 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 262/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.11.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 12,000 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 49,217 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 9,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-36,913 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי מתגורר ברמלה. בבעלותו עסק בתחום החקלאות בעוטף עזה. הגיע למעבר הגבול במטרה לצאת לטענתו, לטיול עם משפחתו באיסטנבול דרך ירדן וטיפולי שיניים לאור העובדה כי העסק שלו הושבת לאור מצב הביטחוני.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים עבור טיול משפחתי באיסטנבול ולצורך מימון הוצאות החופשה עבורו ועבור משפחתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח בנתב"ג וידע כי יש לדווח על כספים מעל 50,000 ש"ח, אך לא ידע כי סף הדיווח במעברי הגבול היבשתיים שונה מזה בנתב"ג לאור העובדה שמעולם לא עבר במעבר הירדן. לטענתו, מכיוון שהיה ברשותו סכום נמוך מ-50,000 ש"ח, חשב שלא תהיה שום בעיה ושלא יהיה מחויב בדיווח. כמו כן, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בנוסף ביקש המפר את התחשבות הוועדה בנסיבותיו האישיות ובעובדה כי עסקו הושבת.
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה ובנסיבותיו האישיות.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,500 ש"ח בלבד**.
13. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 263/23

תיאור הנסיבות:

ביום 13.11.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 4,500 ש"ח, 2,200 דולר ארה"ב ו- 2,050 דינר ירדני מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 24,317 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 4,500 ש"ח ו- 2,000 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 12,287 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 13.11.23 וכן בפני חברי הוועדה, באמצעות בא כוחו, ביום כינוס הוועדה, באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי המתגורר ברהט. עצמאי, בעל קו חלוקה של גלידות. המפר הגיע למעבר הגבול ביחד עם בני משפחתו, במטרה לצאת לטיול בירדן.

5. לעניין **מקור הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים שמקורם בעבודתו, אותם הוא משך מחשבון הבנק שלו והמיר לדינרים ודולרים. כאשר נשאל כמה כספים יש ברשותו, ענה סכום נמוך יותר ממה שבפועל נמצא ברשותו, לטענתו, לא זכר במדויק כמה כסף היה אצלו. **לעניין יעד הכספים**, המפר טען כי הכספים נועדו עבור הוצאות הטיול לכל המשפחה. הוועדה קיבלה, מחמת הספק, את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הכיר את חובת הדיווח, וידע שניתן לעבור עם סכום של עד 12,000 ש״ח לאדם. המפר טען כי הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח, אך מכיוון שהגיע עם עוד שלושה מבני משפחתו, סבר כי כל אחד מהם יכול לעבור עם 12,000 ש״ח מבלי לדווח, ועל כן לא דיווחו על הכספים שברשותם וכן לא חשבו שהם עוברים על החוק. לטענתו, לא נסע לירדן מעל ל-11 שנים.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,200 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 264/23

תיאור הנסיבות:

ביום 14.11.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול ״נהר הירדן״ כשברשותו כספים בסך של 5,700 דולר ארה״ב ו- 3,500 ש״ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 25,692 ש״ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 2,600 דולר ארה״ב ו-3,500 ש״ח (שווי כולל של כ- 13,623 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 14.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי המתגורר בטייבה, הוא קבלן שיפוצים. המפר הגיע למעבר הגבול ביחד עם שלושה מחבריו, במטרה לצאת לטיול בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, המפר טען כי מדובר בכספים שמקורם בעבודתו, אותם הוא משך מחשבון הבנק שלו בימים שקדמו לנסיעתו. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו עבור הוצאות הטיול. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לאחר שהחתים את דרכונו, נשאל המפר על ידי בודקי המכס האם יש ברשותו כספים והשיב כי יש ברשותו 3,500 דולר. אף על פי כן, לאחר בדיקת אנשי המכס, נמצאו כספים בסך 3,500 ש"ח ו-5,700 דולר. כאשר נשאל על כך בחקירתו, טען המפר כי סבר שנשאל רק לגבי הכספים שהיו בכיסו ולפיכך לא ציין את הכספים שהחזיק בתיק. לטענתו, הכיר את החוק ואת חובת הדיווח במעברי הגבול, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח, בדומה לסף הקבוע בנתב"ג. בנוסף, טען המפר כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וכן טען כי זו הפעם הראשונה שהוא עובר דרך המעבר, מכיוון שבדרך כלל הוא טס מנתב"ג.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, העובדה שהמפר לא פירט לגבי כל הכספים ברשותו, כאשר נשאל על כך על ידי בודקי המכס, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **2,000 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 265/23

תיאור הנסיבות:

ביום 20.11.23 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 21,350 דולר ארה"ב, 34,000 לירה טורקית ו- 1,600 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 86,031 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 18,500 דולר ארה"ב ו-34,000 לירה טורקית (שווי כולל של כ-73,753 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 20.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי שגר בטורקיה מזה שלוש שנים. המפר טען בפני הוועדה שאשתו חזרה לישראל בטיסה האחרונה שיצאה מטורקיה לישראל כיוון שהייתה בהריון מתקדם ורצתה ללדת בארץ, אך הוא לא הצליח להשיג כרטיס ולכן נשאר בטורקיה, לפני מספר ימים אשתו ילדה ולכן מהר לחזור לארץ בדרך אחרת.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי כל הכספים שנתפסו ברשותו שייכים לאביו. לטענתו, אביו ביקר אותו בטורקיה לאחרונה והשאיר לו את הכספים לצורך עזרה כלכלית והוא תכנן להחזיר לו את כל הכספים מכיוון שאין לו צורך בהם. כן, סיפר בחקירתו כי בבעלותו חשבון בנק רק בישראל וכי בטורקיה הוא מקבל את המשכורת שלו במזומן ומתנהל שם אך ורק במזומן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את החוק ואת חובת הדיווח בנתב"ג, אך לא ידע במדויק כמה כספים היו ברשותו. לכן, לטענתו, לא חשב שהוא מפר את החוק. כמו כן, לטענתו, לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח. המפר טען שלא דיווח על הכספים גם בטורקיה ובירדן. בנוסף, כפי שעולה מהמזכר של בודק המכס, כשנשאל המפר במעבר הגבול כמה כספים יש ברשותו אמר שיש ברשותו רק 10,000 דולר. בדיון בפני הוועדה טען המפר כי אמר כבר בפעם הראשונה את הסכום הנכון שיש ברשותו, אך הוועדה מקבלת את גרסת בודק המכס לעניין זה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכיוון שידע על חובת הדיווח היה עליו לבדוק כמה כספים יש ברשותו ולדווח עליהם כנדרש.
8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית

הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, חוסר שיתוף הפעולה של המפר עם בודקי המכס, העובדה שהיה מודע לחובת הדיווח, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות כפי שהציגן בפני הוועדה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **20,000 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 266/23

תיאור הנסיבות:

ביום 21.11.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,000 דולר ארה"ב, 1,100 דינר ירדני ו- 500 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 25,043 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 3,400 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-12,739 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 21.11.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, טען כי הגיע למעבר הגבול עם שניים מחבריו במטרה לטוס מירדן לטורקיה למטרת חופשה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מדובר בכספים השייכים לו ולשני חבריו שיצאו איתו לירדן ונועדו למימון הטיול. לגבי הכספים שהיו שייכים לו טען כי מדובר בכספים שמקורם בעבודתו. לגבי הדינרים, טען כי הם נשארו בביתו מנסיעתו הקודמת לירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את חובת הדיווח על כספים מעל 10,000 דולר ולא ידע שקיים הבדל בחובת הדיווח במעברי הגבול היבשתיים. כמו כן טען כי לא

חשב שעליו לדווח גם על הכספים של חבריו. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר. כמו כן הוועדה קובעת כי כיוון שכל הכספים היו ברשותו, היה עליו לדווח על הכספים, גם בנסיבות אלו בהן חלק מהכספים היו שייכים לחבריו.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,300 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 267/23

תיאור הנסיבות:

בסמוך למועד כינוס הוועדה, פנו המפרים לכאורה לרשות המיסים וביקשו להצהיר על הכספים. לדבריהם, ביום 23.3.21 נכנסו לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג", בתאריך 8.7.22 נכנסו המפרים לכאורה בפעם השנייה לישראל ובתאריך 27.8.23 נכנסו בפעם השלישית לישראל כשבסך הכל היו ברשותם כספים בסך של 50,000 דולר ארה"ב מבלי שדיווחו עליהם (שווי כולל של כ-172,118 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

בעקבות הפרת הדיווח לכאורה, הוחלט לזמן את המפרים לכאורה לטעון בפני הוועדה לעיצום כספי.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. מדובר בעולים חדשים מארגנטינה, אשר מימשו את כל נכסיהם בארגנטינה, והעבירו את כספיהם לישראל במספר פעימות (שלוש כניסות סה"כ) בסכום כולל של 50,000 דולר ארה"ב במזומן.

לטענתם בהתאם לייעוץ שקיבלו מהסוכנות היהודית, הם הונחו כי במסגרת העלייה מותר להכניס לארץ עד 50,000 ש״ח לאדם ללא חובת דיווח במכס, לכן בתום לב סברו כי לא חלה עליהם חובת הדיווח במועדי כניסותיהם לארץ.

2. לדבריהם לאחר שהגיעו לישראל, נציגי הבנק אליו פנו להפקדת הכספים הפנו את תשומת ליבם שהיה עליהם לדווח על הכספים במכס. לפיכך, פנו המפרים לכאורה לרשות המיסים על מנת להצהיר על הכספים.

3. בעקבות הפרת הדיווח לכאורה, הוחלט להפנות את המפרים לכאורה לבירור הנסיבות ובהמשך זומנו לטעון בפני הוועדה לעיצום כספי.

4. המפרים לכאורה המציאה לוועדה תצהיר חתום על ידי עו״ד בדבר השתלשלות הדברים, וכן אסמכתאות לביסוס הצהרתם לרבות מסמך הצהרת הון מארגנטינה. בנסיבות אלו, הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי : המפרים.

5. גרסתם של המפרים נשמעה בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה ועידה טלפונית.

6. המפרים, בני זוג הגרים עם בתם ברעננה., המפרה עובדת בחנות בגדים בעיר רעננה והמפר מנהל רפואי במעבדה לייצור תרופות.

7. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענו המפרים כי מדובר בכספים השייכים להם, מדובר בחסכונותיהם אשר חסכו במהלך שנות עבודתם בארגנטינה, למפרה היה עסק לתכשיטים והמפר עבד כרופא וכמנהל מעבדות לייצור תרופות, המפרים הציגו אסמכתאות למקור הכספים כמפרט לעיל. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי הם מיועדים לצרכי השתקעות בארץ והוצאות מחיה. היות וקיימת בעייתיות גדולה בשימוש במערכת הבנקאית בארגנטינה, הם נאלצו להביא את הכספים בדרך זו. הוועדה קיבלה את טענות המפרים לעניין מקור ויעד הכספים ומצאה אותן מהימנות וזאת בהתבסס על אסמכתאות מפורטות שהוצגו.

8. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרים טענו כי הכירו את חובת הדיווח על כספים מעל 50,000 ש״ח אך סברו, כי החובה בחוק מתייחסת לכל אדם, בנפרד, ולא לתא משפחתי, זאת בהתאם להנחיה שקיבלו מהסוכנות היהודית.

9. המפרים ביקשו התחשבות בנסיבות. המפרים הסבירו כי בעקבות ההתנהלות הבעייתית של המערכת הבנקאית בארגנטינה, הם לא יכלו לבצע העברת כספים דרך המערכת הבנקאית ונאלצו להביא את הכספים במזומן. לדבריהם בארגנטינה נותרו עוד כספים שבכוונתם להביא בעתיד. את גרסתם תמכו במסמכים, והתייצבו מיוזמתם ברשות המיסים.

10. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרים הפרו את חובת הדיווח.

11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה לקולא את הנסיבות המיוחדות של המקרה ואת נסיבותיהם האישיות של המפרים, העובדה כי טענותיהם לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרים עם גורמי האכיפה והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. כן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי הלא מבוטל של ההפרה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרים עיצום כספי בסך של **3,000 ש"ח בלבד**.
14. היה ולא ישולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
15. למפרים זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 268/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.12.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 3,100 דולר ארה"ב, 100 אירו ו- 6,900 ש"ח מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 18,958 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,900 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראל, תושב נצרת, בעל עסק בתחום המאפיות יצא את הארץ לטיול בירדן.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים הוא משכר עבודתו ואת הדולרים קיבל מהוריו. לעניין יעד הכספים, טען המפר כי הם מיועדים להוצאות הטיול לירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, לטענתו, הכיר את חובת הדיווח על כספים מעל 3,000 דולר אך חשב שחובת הדיווח הינה רק על כספים שהינם במטבע זר ושאין צורך לדווח על שקלים. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים

אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו מחמת הספק, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,500 ש"ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 269/23

תיאור הנסיבות:

ביום 6.12.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 5,600 ש"ח ו- 7,550 דינר ירדני מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 45,577 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,300 דינר ירדני (שווי כולל של כ-33,358 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 6.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי, כרגע אינו עובד בעקבות תאונת עבודה שעבר. הגיע למעבר הגבול יחד עם אשתו ושתי בנותיו, במטרה לנסוע לטיפולים רפואיים בירדן.
5. לעניין **מקור הכספים**, טען המפר כי הכספים שייכים לכל המשפחה והוא זה שנשא אותם עליו. לטענתו, מקור הכספים שהיו ברשותו מתשלומי ביטוח לאומי שקיבל לאחרונה בסך 12,000 ש"ח ושאר הכספים, שייכים לבנותיו ומקורם בעבודתן. את הדינרים לדבריו, קיבל מאחיו והוא נתן לו בתמורה את הסכום בשקלים, שאותם משך מחשבון הבנק שלו. **לעניין יעד הכספים**, טען המפר כי הכספים נועדו לצורך תשלום לטיפולי שיניים בירדן עבורו ועבור אשתו ושתי בנותיו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים. כאשר נשאל בחקירתו מדוע לא ביצע העברה

בנקאית או שילם על הטיפולים באשראי, ציין כי אין לו כרטיס אשראי ומעולם לא היה לו והוא נוהג לשלם במזומן תמיד. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין זה ומצאה אותה מהימנה.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח, זאת על אף שעבר דרך מעבר הגבול לפחות שלוש פעמים השנה. לטענתו, גם בפעמים הקודמות נסע לצורך ביצוע טיפולי שיניים, אך ציין כי נסע עם 2,000 דינר מקסימום והפעם מדובר בסכום גדול יותר מכיוון שארבעתם עתידים לעבור את הטיפולים. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,300 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 270/23

תיאור הנסיבות:

ביום 11.12.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 17,150 ש"ח ו- 2,000 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 24,665 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 12,600 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 11.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, הינו עצמאי ובבעלותו (במשותף) שתי חברות בתחום הבטון והריצוף.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים מעבודתו וכי משך אותם במספר פעימות מחשבון הבנק העסקי שלו. לגבי הדולרים, טען כי נשארו בביתו מנסיעות קודמות. לעניין יעד הכספים טען כי הכספים נועדו לתשלום שכר לימוד ושכר דירה לביתו הסטודנטית שלומדת בירדן ובנוסף לסיוע עבורה בהוצאות המחיה השוטפות בירדן. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים. כאשר נשאל בחקירתו מדוע לא שילם על ההוצאות הללו באשראי, טען כי כלל המקומות דרשו תשלום במזומן וכי זה מה שמקובל. הוועדה קיבלה את גרסתו לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי לא הכיר את חובת הדיווח במעבר. בנוסף, טען כי לא ראה את השלטים הפזורים במעבר המורים על חובת הדיווח וציין כי לא נוהג כמעט להשתמש במזומן בכלל. לדבריו, הוא מכיר את חובת הדיווח בשדה התעופה בסכום מעל 50,000 ש"ח ולא חשב שיש ספי דיווח שונים במעברי גבול שונים באותה מדינה. יש לציין, כי הוא עבר לירדן דרך מעבר הגבול לפחות ארבע פעמים רק בחודש האחרון, אך לטענתו בפעמים הקודמות לא הגיע עם מזומנים ולכן צריך לבצע את כל התשלומים עבור בתו בנסיעה הנוכחית. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,200 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 271/23

תיאור הנסיבות:

ביום 12.12.23 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך של 600 ש"ח ו- 8,200 דולר ארה"ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 31,075 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 600 ש"ח ו- 4,900 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ- 18,811 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 12.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר אזרח ישראלי ועובד כקבלן חשמל שכיר בחברת "סלטי אחזקות", אשר בבעלות בנו. לטענתו, הגיע למעבר הגבול במטרה לטוס לטיול בדובאי דרך ירדן ומשם להמשיך לטיול נוסף בארצות הברית, לתקופה העולה על חודש ימים.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי כלל הכספים שייכים לו ומקורם בעבודתו. והוא משך אותם מחשבון הבנק שלו והמיר לדולרים. לעניין יעד הכספים, טען כי הכספים נועדו למימון הוצאות אישיות במהלך טיולו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים. כאשר נשאל בחקירתו מדוע לא ביצע העברה בנקאית או שילם באשראי, ענה כי הוא לא נוהג להשתמש בכרטיסי אשראי מכיוון שיש הרבה גנבות והוא לא סומך על חברות האשראי. כמו כן, לטענתו, הילדים שלו קנו עבורו את הכסף ולכן לא ידע בדיוק כמה כספים היו ברשותו אבל ידע שזה היה פחות מ- 10,000 דולר. הוועדה קיבלה את גרסתו לעניין זה.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא מכיר את חובת הדיווח בנתב"ג- מעל 10,000 דולר ולכן סבר שהוא אינו עובר על החוק ושאין צורך להצהיר על הכספים שברשותו. כמו כן, ציין כי לא הבחין בשלטים הפזורים במעבר הגבול ומורים על חובת הדיווח. לפי מה שסיפר בחקירתו, נסע לירדן בעבר וזאת הפעם השנייה שהוא נוסע דרך מעבר הגבול בחודש האחרון, אך לטענתו עבר עם סכומים נמוכים יותר ולא היה מחויב בדיווח. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח

עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **1,800 ש"ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 272/23

תיאור הנסיבות:

ביום 16.12.23 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נתב"ג" כשברשותה כספים בסך של 19,980 דולר ארה"ב מבלי שדיווחה עליהם (שווי כולל של כ-74,255 ש"ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 6,510 דולר ארה"ב (שווי כולל של כ-24,194 ש"ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתה של המפרה נשמעה בחקירתה ע"י חוקר מכס ביום 16.12.23, בטענות בכתב שהועברו על ידי בא כוחה לוועדה לפני הדיון, וכן בפני חברי הוועדה, באמצעות בא כוחה, ביום כינוס הוועדה, באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפרה הגיעה עם בנה לישראל לאחר שחזרו מביקור משפחתי ברוסיה. המפרה ובנה הם תושבים חוזרים, אשר עלו לישראל מרוסיה בשנת 1995 וחזרו להתגורר ברוסיה בשנת 2004, ולאחרונה שבו להתגורר בישראל. המפרה היא סטודנטית ללימודי מזכירות רפואית. לטענתה, עד לתחילת המלחמה בישראל היא ובנה עבדו בבית מלון, אך עקב המלחמה בארץ המלון נסגר והם נשארו מחוסרי עבודה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טענה המפרה בחקירתה כי חלק מהכספים שהיו ברשותה שייכים לבנה (הכספים הוחזקו בחבילות נפרדות) וכי מדובר בכספים שהיא ובנה קיבלו כירושה מאביה שנפטר לפני כשנה וחצי ברוסיה. בדיון בפני הוועדה טען בא כוחה של המפרה שמקור הכספים שלה הוא מירושה וכי בנה רכש בכספי הירושה רכב לפני כשנה וכשהיו ברוסיה הוא מכר את הרכב והכספים הם הרווח מהמכירה. לוועדה הוצג חוזה המכירה כאסמכתא. לעניין יעד הכספים, טענה המפרה כי הם נועדו לצורך השתקעות בארץ ולהוצאות אישיות ולפרנסתם בתקופה הקרובה שכן הם אינם עובדים. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.

6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפרה טענה כי הכירה את חובת הדיווח על כספים מעל 50,000 ש״ח, אך סברה שמכיוון שהם היו שניים ולכל אחד מהם היה סכום כסף בנפרד שלא עלה על סך של 50,000 שח, לא חלה עליהם חובת הדיווח על הכספים שברשותם. לעניין נסיבות ההפרה, המפרה הסבירה כי הכסף של בנה היה ברשותו בתוך המעיל שלו במשך כל הטיסה, אך לפני שיצאו משדה התעופה הוא ביקש ממנה לשים את הכסף ואת הדרכון שלו אצלה בתיק. עוד טענה כי הכספים היו מופרדים ומסודרים בשתי מעטפות שונות. כמו כן, המפרה טענה כי ביררה אודות ביצוע העברה בנקאית לישראל אבל נאמר לה כי הסכום שיש ברשותה הינו נמוך מדי וכי הם לא מבצעים העברות לישראל כספים בסכום הנמוך מ-50,000 דולר בגלל המצב ברוסיה.
7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפרה, וכי היה עליה להתעדכן אודות הוראות החוק בישראל טרם כניסתה למעבר.
8. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. כפי שקבעה לא אחת בעבר, הוועדה חוזרת על קביעתה שלפיה יש לדווח על הכספים גם אם חלקם שייכים לאדם אחר.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל״ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, נסיבותיה האישיות של המפרה, העובדה שטענות המפרה בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של **1,000 ש״ח בלבד**.
12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
13. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 273/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.12.23 נכנס המפר לכאורה לישראל ועבר במסלול הירוק באולם הנוסעים בנתב״ג, כשברשותו כספים בסך של 25,600 דולר ארה״ב מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 92,595 ש״ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 11,730 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 42,427 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע"י חוקר מכס ביום 28.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
4. המפר, אזרח ישראלי, עבר במסלול הירוק בנתב"ג לאחר שחזר מאוזבקיסטן, ממנה עלה לישראל בצעירותו עם משפחתו.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי כלל הכספים שייכים לו וכי מקורם בהלוואות שקיבל מחבריו באוזבקיסטן. המפר טען כי איננו עובד וכי הגיע לאוזבקיסטן לבקש הלוואה מחבריו הגרים שם. לדבריו, חבר אחד הלווה לו 10,000 דולר ושני הלווה לו 15,000 דולר. המפר טען כי שאר הכספים שהיו ברשותו הם כספים אישיים השייכים לו. המפר לא הציג אסמכתאות כלשהן בנוגע למקור הכספים. לעניין יעד הכספים, המפר טען כי הכספים נועדו לצרכיו האישיים, למימון הוצאות אישיות ולצורך פיתוח עסקי. המפר טען כי לא ביצע העברה בנקאית, משום שלא ניתן לבצע העברות מאוזבקיסטן לישראל. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי ידע שקיימת חובת דיווח על כספים, ואת ההבדל בין המסלול הירוק והאדום, אך סבר שסף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח ולפיך אינו מחויב בדיווח על הכספים שהיו ברשותו. עם זאת, כאשר נשאל על ידי בודק המכס באשר לסך הכספים שברשותו, השיב כי יש ברשותו 15,000 דולר בלבד. רק לאחר בדיקת הכספים התברר כי נשא ברשותו סכום של 25,600 דולר. כאשר נשאל על כך בחקירתו, ענה כי ידע שבאירופה ניתן לעבור עם סכום של 10,000 דולר מבלי לדווח, וסבר שהוא באירופה, וכי התכוון לומר שיש לו 15,000 דולר מעל סף הדיווח. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר.
7. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה כי לא היו אסמכתאות בנוגע למקור הכספים, העבודה כי לא הציג את כל הכספים ברשותו כאשר נשאל על כך על ידי בודק המכס, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **9,000 ש״ח בלבד**.
11. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 274/23

תיאור הנסיבות:

ביום 28.12.23 נכנס המפר לכאורה לישראל ועבר במסלול הירוק באולם הנוסעים בנתב״ג, כשברשותו כספים בסך של 23,670 דולר קנדי ו- 400 דולר ארה״ב, מבלי שדיווח עליהם (שווי כולל של כ- 65,942 ש״ח) וזאת בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו 5,300 דולר קנדי ו- 400 דולר ארה״ב (שווי כולל של כ- 15,888 ש״ח).

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי המפר.
2. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. גרסתו של המפר נשמעה בחקירתו ע״י חוקר מכס ביום 31.12.23 וכן בפני חברי הוועדה ביום כינוסה באמצעות שיחה טלפונית.
4. המפר הינו אזרח ישראלי, בן 23, הלומד בישיבה בירושלים. המפר טען כי חזר מביקור בקנדה, לשם נשלח על ידי סביו, אדמו״ר של אחת החסידיות הגדולות בישראל, לשם חיזוק קשרי הקהילה.
5. לעניין **מקור ויעד הכספים**, טען המפר כי מקור הכספים בתרומות שנמסרו לו מתורמים שונים בקנדה עבור סבו האדמו״ר, שנוהג לחלק את כספי התרומות שמקבל לנזקקים. המפר טען כי לא ערך רשימה מסודרת של התורמים ואין בידו מסמך המעיד על סכום הכסף שנתרם מכל תורם, מספר התורמים, שמם, וסך התרומות הכללי. המפר טען כי קיבל את הכספים מאנשי הקהילה במעטפות שונות, על מנת שיעביר לסבו. בנוסף טען בחקירתו כי זו הפעם הראשונה שהוא מקבל תרומות בחו״ל ומביא אותן לישראל. המפר טען כי לא ידע מראש שיקבל כספים לתרומות, אלא נסע לקנדה לצורך חיזוק קשרי הקהילה ולשאת דרשות ותוך כדי שהייתו שם, אנשי הקהילה הגיעו ותרמו לו את הכספים לסבו. הוועדה קיבלה מחמת הספק את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין **נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח**, המפר טען כי הוא הכיר את חוק איסור הלבנת הון, את ההבדלים בין מסלולי המכס וידע כי קיימת חובה לדווח על כספים מעל סף הדיווח. עם זאת, לא דיווח על הכספים, לטענתו, מכיוון שסבר כי הסכום ברשותו אינו עובר בהרבה את סף הדיווח.

7. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין נסיבות ההפרה וקבעה כי החובה לדווח היא באחריות המפר, וכי היה עליו להתעדכן אודות הוראות החוק טרם כניסתו למעבר, ולדווח, גם אם סכום ההברה אינו נראה לו גבוה.

8. מעבר לכך, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי הקבוע בחוק והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.

9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה שטענות המפר בנוגע ליעד ומקור הכספים התקבלו, העובדה שהמפר הכיר את חובת הדיווח, אך בחר שלא לדווח, שיתוף הפעולה של המפר עם המכס והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של **3,500 ש"ח בלבד**.

12. היה ולא שולם העיצום הכספי בתוך 30 יום ממתן דרישת התשלום, רשאית הוועדה לגבות את העיצום הכספי מיתרת הכספים התפוסים.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.